

Van hoofd naar hart

100 COLUMNS VAN

Tanja Haseloop-Amsing

Van hoofd naar hart

100 COLUMNS VAN

Tanja Haseloop-Amsing

Tanja Haseloop-Amsing

Van hoofd naar hart

©Gemeente Oldebroek, 2025

www.oldebroek.nl

Met dank aan Manon van Vonno
en Manon Sluijter voor hun bijdrage.

Ontwerp en realisatie:
Uitgeverij Lumen BV, Elburg

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord 9

COLUMNS

1	Ik reken op u	10
2	Alles is anders	12
3	Het hoofd koel houden	14
4	Van Groningen naar Oldebroek	16
5	Poffert + recept	18
6	Past dat uniform jou ook?	20
7	Natuurlijk doe ik mee	22
8	Hopen op negatief nieuws	24
9	Houd de moed erin	26
10	Blijven aanpassen	28
11	Kerst 2020	30
12	Het jaar dat zo gewoon begon	32
13	Het beste?	34
14	Het begin van het einde	36
15	Frisse lucht	38
16	Niet te missen!	40
17	Sneeuwpret en ijskoorts	42
18	De kracht van woorden	44
19	Liefde	46
20	Als je weet dat je vergeet	48

21	Tijd voor spontane dingen	50
22	Grondige hekel	52
23	Hij zit!	54
24	Het zal je maar gebeuren	56
25	Nul, noppes, nada	58
26	Zo trouw als een hond	60
27	Over bloemen en bijen	62
28	Waar de mond van vol is	64
29	Ook na 11 okt	66
30	Verschil moet er wezen	68
31	Meedoen	70
32	Kerst in elk (t)huis	72
33	Volle vaart vooruit	74
34	De beste wensen	76
35	Als we het samen doen	78
36	Samen verder	80
37	Tranen	82
38	Een nieuwe crisis	84
39	Buitendienst buitengewoon	86
40	Kijk, luister en sta op	88
41	Dag van de vluchteling	90
42	Vroeg op voor de boeren	92
43	Vlaggen...	94
44	Oldebroek, daar zit muziek in	96
45	Beter een goede buur	98
46	De jeugd van tegenwoordig	100
47	Ode aan de ouders	102

48	Sinte sinte Maarten	104
49	Ondernemers in het zonnetje	106
50	Oud en Nieuw – Oude tijden herleven	108
51	Een kerstboom ‘halen’	110
52	Weemoed	112
53	Doorgeven	114
54	Laat je verrassen!	116
55	Het verschil maken	118
56	Ontmoeten	120
57	Van hoofd naar hart	122
58	Moet dat nou, zo’n azc?	124
59	Veterendag	126
60	Schade	128
61	Mooie streken	130
62	De haat voorbij	132
63	Balans	134
64	Een positief geluid	136
65	Trouw beloven	138
66	Kringloopgeluk	140
67	Stoptober	142
68	Herfst op de Veluwe	144
69	Niet(s) vanzelf	146
70	Contact	148
71	Kiezen	150
72	Sprookjes	152
73	Halen of Falen	154
74	Verskil maken	156
75	De zelde taal	158
76	De lente komt	160

77	Schaarste en overvloed	162
78	Napalmmeisje	164
79	Ont-moeten	166
80	Stress en succes	168
81	Juichen voor 'wij'	170
82	Ons krantje	172
83	50 jaar Oldebroek	174
84	Moest Tuinieren	176
	Recept ingemaakte courgettes	178
85	Met alle respect	180
86	Warm Welkom	182
87	Bemoei je er mee	184
88	Lichtpuntje	186
89	Verhalen en sprookjes	188
90	Altijd Tijd	190
91	Beschermen of afschermen	192
92	Vrijwilligers	194
	Bezoek ministerpresident Mark Rutte	196
93	Knallen	198
94	Trots	200
95	Moederdag	202
96	Een bewogen week	204
97	Vrede en veiligheid	206
98	Zorgeloze zomer	208
99	Oldebroek bruist	210
100	Onderweg	212
	Slotwoord	215

Voorwoord

Beste burgemeester, beste Tanja,

Ter gelegenheid van uw herbenoeming als burgemeester van de gemeente Oldebroek feliciteren wij u als gemeenteraad van harte.

Als blijk van waardering bieden wij u deze bundel aan – een persoonlijk cadeau, samengesteld uit de columns die u in de afgelopen jaren heeft geschreven. Deze teksten geven een bijzonder inblik in uw burgemeesterschap en verbondenheid met onze gemeente.

In uw woorden herkennen we warmte, menselijkheid en oprechte betrokkenheid. U schrijft over het leven van alledag, over ontmoetingen, gebeurtenissen en gevoelens die ons als gemeenschap raken. Daarmee bracht u niet alleen informatie, maar ook nabijheid en verbinding. U vervult uw rol als burgermoeder met toewijding en hart voor de samenleving. We waarderen de manier waarop u er bent voor mensen – zichtbaar, benaderbaar en betrokken.

Deze bundel is een terugblik op zes betekenisvolle jaren, maar ook een moment van erkenning en vertrouwen in de toekomst. Wij zien uit naar een voortzetting van onze goede samenwerking en wensen u veel succes, inspiratie en zegen toe in uw nieuwe termijn als burgemeester van Oldebroek.

Namens de gemeenteraad van Oldebroek

Henk Kemp, raadsnestor

2 oktober 2025

Ik reken op u

Het coronavirus maakt dat we met elkaar een tijd meemaken die niet vergelijkbaar is met iets wat u of ik eerder hebben meegemaakt. Scholen zijn dicht, restaurants en sommige winkels gesloten. We werken niet, nauwelijks of thuis. Of we hebben geen keuze en gaan gewoon door, als altijd. Het vraagt grote aanpassingen van ons allemaal; we mogen niet op bezoek of krijgen juist geen bezoek. Alles is anders dan normaal.

En toch gaat er ook heel veel gewoon door. In het gemeentehuis, maar zeker ook daarbuiten. Ik heb, en ik hoop u met mij, groot respect voor al die mensen die Oldebroek en die ons land door laten draaien. Die er voor zorgen dat er brood te koop is, dat de supermarkt open is, de thuiszorg door gaat en de krant en de post in de bus valt, de afvalcontainers gewoon geleegd worden. Maar ook voor al die vaders en moeders die, flexibel als altijd, de opvang en begeleiding voor hun kinderen regelen.

Het is belangrijk voor onze samenleving én voor onze ondernemers dat wat er door kan gaan ook daadwerkelijk door gaat. Dat kan alleen als we ons daar met elkaar voor inzetten. Dat betekent niet alleen lokaal inkopen. Het betekent vooral ook goed oppassen! We moeten met elkaar voorzichtig blijven; heel erg voorzichtig. We zijn er echt nog niet. Dus...houd goed afstand van elkaar en vermijd grote groepen. Ook bij het boodschappen doen of als je je als jongere verveelt en op straat gaat hangen! De school is niet voor niets dicht! Iedereen die zich niet aan de maatregelen houdt brengt mensen om zich heen in gevaar. Laten we eerlijk zijn, dat wil je niet op je geweten hebben.

Hartverwarmend is het overigens dat, na een oproep van mijn kant en op social media, er binnen een dag meer dan twintig nieuwe maaltijdbezorgers

waren bij SWO. En ik heb ook al veel andere initiatieven voor hulp en tegen eenzaamheid voorbij zien komen. Oldebroek voor Mekaar in volle glorie. En dat maakt me trots. Het is fijn uw burgemeester te zijn!

Ik sluit af met de hoop dat we gedurende deze lastige periode goed op elkaar en ook op onszelf blijven passen. Onze gezondheid staat voorop, we moeten deze periode met elkaar door zien te komen. Alleen als we er met elkaar voor gaan kunnen we het coronavirus zo snel als mogelijk de baas worden. Ik zei het al eerder, maar ik reken op u! ■

Alles is anders

Ik zal het eerlijk toegeven... Ik houd enorm van Koningsdag en de activiteiten daaromheen. Ik zag er daarom heel erg naar uit, mijn eerste Koningsdag als burgemeester, Koningsdag in Oldebroek.

Deze periode ziet er nu toch wel heel anders uit. De teleurstelling over al die evenementen, concerten en sportactiviteiten die rond deze tijd gepland waren en niet door kunnen gaan, hebben we al een beetje achter ons gelaten. Nu is het vooral zorgen dat we samen volhouden en er met elkaar, binnen de mogelijkheden die we wél hebben, toch iets moois van maken. En dat gaat goed komen. Ik zie allerlei mooie, originele initiatieven binnen de richtlijnen. Dat doet me goed.

Zo was het afgelopen zaterdag prachtig om te zien dat voor 75 jaar vrijheid in Oldebroek, op zoveel plekken de vlag buiten hing. Aan de oproep van onze gemeenteraadsleden heeft u in groten getale gehoor gegeven. Goed om, zeker nu, stil te staan bij onze vrijheid. De vrijheid om te bewegen is nu beperkt om ons allemaal te beschermen. Het is een bijzondere tijd die we met elkaar doormaken!

Anders. Zo gaat ook de lintjesregen van aanstaande vrijdag er heel anders uitzien. Geen rode loper, geen versierselen die we kunnen opspelden, geen toespraken en geen receptie. Wél zijn er in onze gemeente mensen die ik mag vertellen dat zij op een later moment dit jaar die Koninklijke onderscheiding uitgereikt krijgen. Ik vertel er nog niet veel over, maar we maken er natuurlijk toch een feestelijk moment van. Volgende week ziet en leest u er meer over, hier in de krant.

Deze week gaan we ook meer horen over hoe het verder gaat met de coronamaatregelen. Welke maatregelen blijven van kracht, wordt er misschien al iets versoepeld, hoe gaat het verder met de scholen? Maar ook, kunnen we binnenkort misschien weer korte bezoekjes afleggen of naar de kapper? Eén ding is zeker; gewoon gewoon is het voorlopig echt nog niet. Hoe graag we dat ook zouden willen, we zullen aan nieuwe gewoontes moeten gaan wennen.

In de afgelopen week heb ik onder een flinke stapel brieven mijn handtekening gezet. Brieven aan jongeren, en hun ouders. Jongeren die nog niet goed in de gaten hebben wat afstand houden en thuis blijven betekent. Het is heel jammer dat dat nog niet overal goed lukt. Aan de andere kant zou de stapel brieven voor iedereen die het wél goed doet vele, vele malen groter zijn. Zo groot zelfs, dat het ondoenlijk zou zijn die daadwerkelijk te schrijven en te ondertekenen. Daarom maak ik van deze, onpersoonlijke, manier gebruik om u te bedanken. Te bedanken voor het thuis blijven, te bedanken voor het aanpassen, of juist voor het doorwerken. Samen houden we Oldebroek draaiend en alleen samen krijgen we corona onder controle!

Ik sluit af met u vooral gezondheid toe te wensen. En kracht om positief te blijven zodat we er, ondanks alles, met elkaar toch een goede tijd van gaan maken!

Alle goeds! ■

Het hoofd koel houden

Het was half maart. En eerlijk is eerlijk; het coronavirus overviel ons toch wel een beetje. Ja, we waren voorbereid. Maar dat het zo heftig zou zijn had ik me vooraf niet kunnen voorstellen.

Scholen gingen dicht en zijn gelukkig nu weer open. Ziekenhuizen waren overvol, maar in Harderwijk liggen er inmiddels geen coronapatiënten meer op de IC. Mensen werden ziek en de meesten werden gelukkig ook weer beter. Maar lang niet iedereen. We moesten afscheid nemen van partners, familieleden, burens, vrienden. Zoveel verdriet! Echt, ik had het niet voorzien!

Tegelijkertijd werd er ook in de afgelopen weken getrouwd; vaak anders dan gepland maar toch zei men volmondig 'ja'. Vol vertrouwen in elkaar en in de toekomst. Er werden baby's geboren, geen idee van de bijzondere tijd waarin zij geboren zijn. Een tijd van raambezoek in plaats van kraambezoek. Vorige week konden scholieren de vlag en de tas in de mast hangen. Klaar voor de volgende stap, met de toekomst aan hun voeten. Het feest komt later wel.

Alles is anders en toch gaat er heel veel wél verder. Misschien niet zoals we dat gewend waren, maar we doen het wel. Landelijk zien we dat er wordt gesproken over een tijdelijke coronawet. Hier in Oldebroek zie ik vooral gemotiveerde en enthousiaste mensen die roeien met de riemen die ze hebben. Die er, met elkaar, het beste van maken. Allemaal mensen die het liever anders zouden zien, maar die niet bij de pakken neer gaan zitten. Mensen die uit volle borst willen zingen in de kerk, die langs de lijn willen staan bij de voetbal- of fietstraining, die een arm om

iemand heen willen slaan. En nee, dat kan nu nog niet zoals het een paar maanden geleden nog wel kon. Maar ondanks dat zie ik vooral mensen die het hoofd koel houden. Die moed hebben en vol houden. Die liever geven dan nemen. Het past bij het beeld dat mij geschetst was voor wij naar Oldebroek kwamen. Oldebroekers zijn aanpakkers werd er gezegd. Ik kan het alleen maar onderschrijven; koele aanpakkers! ■

Van Groningen naar Gelderland

4 juli – voor velen van u is het misschien gewoon maar een datum. Dat was het voor mij ook; tot vorig jaar. Vorig jaar zou ik op 4 juli in de avond een telefoontje krijgen. Een spannend telefoontje. Een telefoontje met een simpel ‘ja’ of ‘nee’, een telefoontje met grote gevolgen.

Het werd een ‘ja’! Wat waren we blij! Diezelfde avond kregen we al bezoek van een aantal mensen van de gemeenteraad van Oldebroek. En toen begon het. Voorbereidingen treffen voor werken in Oldebroek. Inlezen, meedenken over uitnodigingen en een gastenlijst. Ja, dat ging ook gewoon door terwijl wij met ons tentje in Frankrijk waren. Eenmaal terug moest er een huis opgeruimd en te koop gezet worden. Afscheid nemen van taken, functies, plaatsen, mensen.

Na een aantal drukke en spannende weken kwam toen in oktober de beëdiging. Burgemeester Haseloo- Amsing. Nog steeds, na een jaar dus, moet ik er soms even aan wennen.

Maar wat is het leuk! De mensen maken het leuk. Natuurlijk kom ik in het gemeentehuis veel mensen tegen. Al is dat de laatste maanden eigenlijk maar heel beperkt doordat we met elkaar zoveel mogelijk thuiswerken. Ook ik!

Maar vooral ook buiten het gemeentehuis heb ik al veel contacten gemaakt. Veel minder dan ik graag had gewild, natuurlijk. Maar toch.

Als ik zo eens terug blader door mijn agenda zie ik felicitatiebezoeken bij jubilerende bruidsparen, ik zie koffie drinken bij de dominee staan, maar ook voetbalwedstrijden en het eerste kievietsei. Ik was bij de eerste baby waar online geboorteaangifte voor is gedaan, de intocht van Sinterklaas en we hadden een heel geslaagde nieuwjaarsreceptie. Gemeenteraadsvergaderingen, commissievergaderingen, financiële perikelen. Het komt allemaal aan de orde. Maar ook hele heftige en aangrijpende gebeurtenissen zoals het verliezen van mensen en getuige zijn van branden waarbij de slachtoffers hun leven letterlijk in rook op zagen gaan.

Ik was bij verschillende oefenavonden van de brandweer en maakte uitgebreid kennis met onze politiemensen. En ook met collega bestuurders in de regio trouwens. Met het college hebben we interessante werkbezoeken afgelegd; van agrarische bedrijven tot slaggers en van winkels tot horeca.

En dan hebben we het nog niet gehad over de afgelopen periode waarin het coronavirus een flinke aanslag op mijn tijd en aandacht deed. Maar we krabbelen, met elkaar, weer overeind. En daardoor kon ik bijvoorbeeld afgelopen vrijdag twee vrijwilligers in hart en nieren in het zonnetje zetten. Eindelijk! Op 24 april had ik hen al verteld dat zij benoemd waren in de orde van Oranje Nassau. En nu konden zij eindelijk hun onderscheiding in ontvangst nemen. Heerlijk is het om mensen zo in het zonnetje te mogen zetten. Noem het de kersen op de taart.

Burgemeester zijn van deze gemeente is een eer. En daarnaast is het uitdagend en ontzettend leuk, nog veel leuker dan ik op 4 juli vorig jaar dacht. Dat het zo leuk is, dat komt mede door u! Ik wil u hartelijk danken voor de ontvangst, het warme welkom. Al bijna een jaar en hopelijk nog hele lange tijd! ■

Poffert

Iedere streek heeft zijn eigen gerechten, iedere familie zijn eigen tradities. Rolf en ik komen, zoals u vast weet, uit Groningen. Ik denk dat poffert voor Groningen is wat kruutmoes voor deze regio is. In andere delen van het land zijn overigens vergelijkbare recepten te vinden, bijvoorbeeld onder de naam ketelkoek. Door de naam zou je anders kunnen denken, maar met poffertjes heeft het helemaal niets te maken. Mijn man Rolf schreef ooit een verhaal over poffert. Ik deel dat graag met u:

Elke familie heeft wel een familie-erfstuk waar grote waarde aan wordt gehecht. Dat de herinnering die er aan kleeft niet hoeft af te hangen van de waarde, maar eerder ligt aan het genot dat je eraan beleeft illustreert het volgende verhaal. De overgrootvader van mijn vader had vroeger een melksalon in de stad Groningen. Eén van de meest tastbare dingen die hiervan overgebleven zijn is een poffertpan. Een dunnen metalen pan waarvan het deksel vastgezet kan worden met beugeltjes. Het mooiste van de pan zit echter in het hart, een holle buis die aan de onderkant geopend is en aan de bovenkant gesloten. Bij ons thuis werd deze pan regelmatig gebruikt, meestal in combinatie met Linzensoep of Snert. De poffert van mijn moeder genoot bij ons in de buurt een zo grote faam dat menig vriendje het bij ons kwam eten. Veel moeders zijn gek gezeurd om ook zo'n pan. Mevrouw Haseloop wist wel hoe en wat.

Mijn broer en ik zijn al weer jaren het huis uit, maar bij mijn moeder in de kast staat nog steeds die pan. Helemaal bedekt met kalkaanslag van al die uren trouwe dienst in kokend water. Ook onze kinderen zijn er dol op en inmiddels geniet ook haar eerste achterkleinkind van het lekkers. Jaren geleden verraste Sinterklaas ons met een eigen poffertpan. Maar hoe goed ik mijn best ook doe, zo lekker als die uit de oude poffertpan wordt het nooit. ■

RECEPT

Ingrediënten

- 1 poffertpan
- 1 grote pan waar de poffertpan in past
- Spuitbus of kwastje om in te vetten
- 1 pond zelfrijzend bakmeel
- ½ pond gele suiker
- Mespuntje zout
- Beetje melk
- 2 eieren
- Paneermeel

*De poffert is warm en koud
te eten met roomboter, gele
suiker of stroop.
Eet smakelijk!*

Bereidingswijze

- 1** Meel, suiker en zout in een kom doen en mengen.
- 2** Al roerende melk toevoegen tot een zeer stijf mengsel.
- 3** Al roerende de eieren erbij doen, en roeren tot een glad beslag.
- 4** Poffertpan invetten en bestuiven met paneermeel.
- 5** Mengsel in de poffertpan doen en pan afsluiten met het deksel.
- 6** In de grote pan water aan de kook brengen en de poffertpan er in zetten, water moet net onder de dekselrand staan.
- 7** Pan afsluiten en zachtjes door laten koken (ca. 60 min)
- 8** Met een breipen (of sate prikker) in de poffert prikken om te kijken of hij gaar is.

Past dat uniform jou ook?

Onze veiligheid is belangrijk. Dat wisten we al, en door de gebeurtenissen van de afgelopen weken werden we weer eens met de neus op de feiten gedrukt. Het maken van een veilige leefomgeving dat moeten we met elkaar doen, iedereen draagt zijn steentje bij. In onze gemeente kan dat bijvoorbeeld door aan te sluiten bij een buurt Whats App, door extra goed op te letten tijdens een rondje met de hond. Vrijwilligers van sportverenigingen en horeca-medewerkers helpen een handje mee door goed volgens de afspraken in de convenanten werken.

Ook de medewerkers van de hulpdiensten zijn belangrijk voor het werken aan een veilige samenleving. Ambulance-verpleegkundigen, politie en brandweer zijn daarbij niet weg te denken. In het geval van incidenten spelen zij een belangrijke rol. Maar ook spelen ze soms een grote rol bij het voorkomen van incidenten.

Hoewel alle partijen heel belangrijk zijn, heb ik in mijn hart een speciaal plekje voor onze brandweermannen en –vrouwen. Reden voor dat speciale plekje is dat zij in onze gemeente hun werk als vrijwilliger doen. Vaak naast een reguliere baan of verantwoordelijkheden als eigen baas. Hoewel dit werk vrijwillig is, laten zij zien dat het zeker niet vrijblijvend is. Zij staan voor ons klaar, bij nacht en ontij. Bij de brandweer zijn heeft impact op je baan en werkomgeving, maar ook je gezin en partners staan er soms alleen voor. Want brandweervrijwilliger ben je niet zo maar. Dat betekent oefenen, oefenen en nog eens oefenen. Het vraagt dezelfde kennis, conditie en vaardigheden als van brandweerprofessionals. Werken bij de brandweer vraagt veel, maar ik hoor terug dat het ook heel veel brengt. Voldoening, het gevoel daadwerkelijk een bijdrage te leveren, onderdeel zijn van een enthousiaste en gedreven ploeg. Een team zou ik zeggen. Ik ben daar ontzettend dankbaar voor, de inzet van deze mensen helpt de gemeente Oldebroek een stuk verder voor wat betreft die veilige leefomgeving. Tegen al deze vrijwilligers zeg ik daarom ‘petje af en ga zo door’!

Heel veel mensen wilden, toen ze klein waren, brandweerman of-vrouw worden. In de gemeente Oldebroek kan dat! Want onze brandweer heeft dringend nieuwe vrijwilligers nodig. Op dit moment zoeken we vooral mensen uit Oldebroek en Oosterwolde. Maar ook als u in Wezep woont kunt u zich melden.

Dus behalve ‘petje af’ zeg ik, vooral tegen alle mannen en vrouwen uit Oldebroek en Oosterwolde in de leeftijd van 18 tot 45 jaar, kijk eens of dit uniform je past. Wie weet ontmoeten we elkaar bij de inloopavond op 24 september in de brandweerkazerne van Oldebroek... Van harte welkom! ■

Natuurlijk doe ik mee!

Ik doe mee, of ik doe niet meer mee. Het beheerste deze week de sociale media. Als ik dan kijk naar Oldebroek, met in de afgelopen twee weken toch weer acht nieuwe besmettingen, dan denk ik het corona-virus doet in Oldebroek in ieder geval nog goed mee. Hoewel 'goed' hier natuurlijk niet echt op zijn plaats is. Acht mensen in spanning, mensen om de gezinnen heen ook. Collega's, kinderen, vrienden, burens, teamgenoten. Acht is dan opeens best heel veel.

Gelukkig, de cijfers zijn aan de andere kant niet zodanig dat we hier het risico lopen per direct 'rood' gebied te worden, maar oplettendheid is geboden!

Dat wetende helpt het ons niet om niet meer mee te doen, om de handdoek in de ring te gooien en roekeloos te worden. En ja, natuurlijk begrijp ik dat een mens wel eens wat wil. Dat gezellige avonden met vrienden, een feestje in de tuin of klaverjassen in de kantine gemist wordt. Ik snap het volledig. Heel eerlijk; ik mis het ook.

Vorige week was ik op bezoek bij een gouden bruidspaar. Ze hadden een houten hand op een stok gemaakt, een briljant alternatief. Maar echt, hoe graag had ik deze mensen gewoon persoonlijk de hand geschud, een ontspannen praatje gemaakt en daarna met z'n drieën een gezellige foto gemaakt. Als burgemeester kan ik zoiets simpels al missen, laat staan als je het bruidspaar in kwestie bent.

Ik denk aan die bruidsparen, ik denk aan de mensen in de zorg, ik denk aan de juffen en de meesters, personeel in de winkels, in het openbaar vervoer, onze politie en brandweer, vrijwilligers bij de sportverenigingen, in de kerken en op andere belangrijke plekken. Ik denk aan Oldebroek en de Oldebroekers, jong en ouder. En ik denk aan mijn ouders, mijn schoonmoeder, mijn eigen kinderen. En dan kan ik niet anders dan denken, ja... natuurlijk doe ik mee! ■

Hopen op negatief nieuws

Het was een mooi weekend, goed gevuld met ontmoetingen, jubilea en sportieve activiteiten. Een weekend waar ik normaal gesproken veel energie van zou krijgen. Zoveel mooie ontmoetingen en enthousiaste mensen, daar geniet ik van. Maar toen was daar opeens dat eerste kuchje. Niets aan de hand, dacht ik nog. Maar na meerdere kuchjes, wat niesbuien, een zere keel en een vol hoofd kwam er toch lichte paniek. Niet alleen vanwege de tijd waarin we leven, maar ik realiseerde me direct wat tegenwoordig de gevolgen zijn van een flinke verkoudheid.

Zondag voelde ik me ronduit belabberd. Tijd om te bellen voor een test. Dat kon niet eerder dan dinsdagmiddag. Voor de zakelijke agenda kwam deze aanval van verkoudheid niet goed uit, een flink aantal besprekingen en ook de gespreksavond in Wezep konden zo niet door gaan. Maar ook privé was het een behoorlijk baal-moment. Ik zou de diploma uitreiking van mijn jongste zoon gaan missen.

Inmiddels weet ik dat ik negatief ben getest. Het gebeurt niet vaak dat je op negatief nieuws hoopt. Dit keer dus wel. Gelukkig geen corona. Nu maar hopen dat ook de verkoudheid snel over is. Inmiddels hebben we natuurlijk allemaal te maken met nieuwe aangescherpte maatregelen, waaronder het dringende advies mondkapjes te dragen op overdekte, openbare plaatsen. De gespreksavond had ook om die reden niet door kunnen gaan, net als een aantal andere afspraken in mijn agenda. Noodzakelijke maatregelen die we zo goed mogelijk opvolgen en die er hopelijk voor zorgen dat we met elkaar snel door deze tijd heenkomen.

Voor mijn eigen werk zijn er vaak andere mogelijkheden. We vergaderen online, telefonisch of in een kleiner groepje. Maar dat gaat natuurlijk niet altijd, en ook niet voor iedereen. Je kan maar zo flink in de problemen komen door de maatregelen van dit moment, zeker nu we weer met nieuwe beperkende maatregelen te maken hebben.

Binnen de gemeente Oldebroek willen we het heel graag weten als uw organisatie in zwaar weer verkeerd door deze maatregelen. Voor veel bedrijven zijn de regelingen duidelijk en gelukkig weten de meeste bedrijven ons ook te vinden met vragen en suggesties. Maar ik denk ook aan sportverenigingen, muziekclubs en andere vrijwilligersorganisaties. Het is voor ons, maar ook voor u, belangrijk dat wij een helder beeld hebben bij wat er speelt in onze gemeente. Ik kan niet beloven dat we alle zorgen kunnen wegnemen, dat we alle problemen kunnen oplossen. Maar we kunnen wel kijken of we samen een oplossingsrichting kunnen bedenken. Of we ideeën kunnen delen en de negatieve gevolgen van corona voor Oldebroek en voor u zo klein mogelijk kunnen houden. Schroom dus niet, ik hoor uw verhaal graag! ■

Houd de moed er in

Het is maar waar je blij mee kunt zijn; de Stentor kopte eerder deze week dat er de dag daarvoor geen nieuwe coronabesmettingen waren in Oldebroek. En ik voelde even een moment van trots, van blijdschap bijna. Maar, hoe fijn dat nieuws-van-de-dag ook was, het is niet iedere dag zo positief. En ook niet overal. In totaal hadden ook wij weer heel wat nieuwe corona-gevallen kijkend naar de week die achter ons ligt. En ook in de plaatsen om ons heen zien we dat beeld. Mensen zijn ziek, voelen zich beroerd en maken, onbewust en onbedoeld, ook andere mensen ziek.

De herfstvakantie liep anders dan normaal, de horeca is dicht en ook supermarkten merken nu de gevolgen van de maatregelen. En ook heel belangrijk; de druk op de reguliere zorg neemt weer fors toe. Waar ik ook kom, ik zie mensen met mondkapjes. Ik ben er geen fan van, verre van dat zelfs. Maar ook ik draag een kapje. Als ik dan eens in het gemeentehuis ben, als ik een boodschap doe of op een andere openbare plek ben, niet zijnde de frisse buitenlucht.

Ja, buitenlucht. Ik weet niet hoe het met u is. Maar ik ben zo moe van al dat digitale 'gedoe'. Van al het Skypen, beeldbellen en online vergaderen. Ik krijg er soms letterlijk vierkante ogen van. Het maakt de behoefte om er af en toe op uit te trekken groter; maar ook die mogelijkheden zijn beperkt.

Bovendien, zoals ook in de persconferentie werd gezegd, niet alles wat mag moet. Ik houd mezelf dat keer op keer voor, maar heel soms...

Ach, dat gevoel kennen we allemaal, niemand is wat dat betreft onfeilbaar.. Ik probeer me in te houden. Bestel nog eens een lekkere maaltijd, loop een rondje met de hond en als het even kan ook met Rolf. En zo houden we, terwijl de blaadjes in volle vaart naar beneden dwarrelen en de wintertijd er aan zit te komen, met elkaar toch de moed er in. Ik hoop dat dat ook voor u geldt! Houd moed en blijf gezond! ■

Blijven aanpassen

Natuurlijk! Ik wil een burgemeester zijn voor alle inwoners. Daar doe ik mijn best voor. Ik ben op bezoek geweest bij jonge ouders en bij mensen die 65 jaar getrouwd zijn. Ik sprak jonge sporters, muzikanten, vrijwilligers en veteranen. En van al die momenten geniet ik volop.

Maar, eerlijk is eerlijk, wat is het leuk om soms even iets speciaal met jeugd of jonge kinderen te doen. Eerder dit jaar genoot ik bijvoorbeeld van het startschot van de loopfietsrace en deze week mocht ik met een hele schoolklas ontbijten. Digitaal, dat dan weer wel. Maar, dwars door alles heen, hebben we het wel gedaan.

Terwijl de kinderen in hun klaslokaal genoten van een gezond ontbijtje, deed ik dat thuis. Ondertussen hoorde ik over de ontbijtgewoontes van deze leerlingen en ik kreeg vervolgens mooie vragen op me afgevuurd. Mooie gesprekken, leuke vragen; het helpt relativeren en de zaken van nu in het juiste perspectief te zien. En het maakt voor de kinderen eigenlijk niet zoveel uit, digitaal kan er gelukkig heel veel.

Normaal gesproken vindt zo'n schoolontbijt overigens plaats in het gemeentehuis. De bodes, de beleidsmedewerker en ik zelf natuurlijk ook kijken naar deze ochtend uit. Het bruist en suist, en er gebeurt altijd wel iets onverwachts. Behalve een gezonde maaltijd en een goed gesprek geven we zo ook een inkijkje in het werk van de gemeente. We bezoeken de raadzaal en natuurlijk ook mijn werkkamer. Voor sommige kinderen een hele belevenis, misschien wel alvast een inspiratie voor later. Wie zal het zeggen.

Natuurlijk gaan we later, als het weer kan en mag, dat bezoekje aan het gemeentehuis wat mij betreft alsnog inplannen. Misschien zonder ontbijt, maar wel met evenveel enthousiasme, wat mij betreft.

De jeugd heeft de toekomst; ze zijn flexibel, passen zich gemakkelijk aan en roeien met de riemen die ze hebben. Het is fijn dat nu, in deze fase van de coronacrisis, onze jeugd minder hard wordt getroffen. Dat scholen open blijven, sporttraining mag en kinderpartijtjes gewoon door kunnen gaan. En dan is er nog steeds meer dan genoeg wat anders gaat dan anders. Ook voor onze kinderen en jongeren. We moeten allemaal pas op de plaats maken; het is even niet anders.

Die aanpassingen, maatregelen en de gevolgen daarvan voor de inwoners en de samenleving van Oldebroek zijn fors. Ik hoor daar dagelijks veel over, probeer mee te denken maar kan helaas niet alles oplossen. Als dan, aan het begin van de werkdag, zo'n enthousiaste groep scholieren je ontbijt opluistert, dan kan die dag even niet meer stuk. ■

Kerst 2020

Wat gaat de tijd toch snel!
Waar ik bij het schrijven van mijn vorige column nog terugkeek op een persconferentie zonder opzienbarend nieuws, zaten we, toen u die column in de krant las, aan het begin van de strengste lockdown tot nu toe. Winkels dicht, scholen dicht, sportcentra dicht. Wat had ik dat graag anders gezien! Tegelijkertijd zien we ook in Oldebroek een forse stijging van het aantal mensen dat positief test op het coronavirus. Dat moet echt anders. Niet alleen voor de mensen die ziek zijn, maar vooral ook voor de mensen in de zorg. En voor de mensen die reguliere medische zorg nodig hebben.

Mijn zorg is natuurlijk bij de ondernemers. Het zal je maar gebeuren. Net voor de drukste tijd van het jaar moet de deur op slot. Toch goed dat er afhaal mogelijkheden zijn en dat we online of telefonisch toch een en ander kunnen bestellen. Gewoon even bellen, veel ondernemers willen best wat bezorgen, en dat mag gelukkig ook!

Mijn zorg is ook bij de ouders van scholieren. Je eigen werk gaat misschien gewoon door. We weten nog goed van het begin van dit jaar hoe pittig het is dat te combineren met het begeleiden van het schoolwerk van kinderen. Mijn zorg is ook bij de kinderen zelf. Gelukkig, een aantal sporten kan door

gaan, zeker voor jongeren onder 18. En ik zou dat ook vooral gaan doen. Maar dan, straks, na de vakantie. De school blijft dicht. Aan de keukentafel of bij de noodopvang moet het gebeuren. Niet het beste vooruitzicht voor de start van het nieuwe jaar.

En dan voel ik ook trots, want ik hoor van ouders dat het in de meeste gevallen gewoon goed geregeld is. Kinderen hebben alsnog kerst gevierd op school, kregen de juiste spullen mee naar huis en leerkrachten zorgen dat kinderen weten wat er van hen wordt verwacht. Een applaus van mijn kant voor deze leerkrachten. Als het tegenzit er toch het allerbeste van maken.

Tegelijkertijd kijken we nu eerst met elkaar uit naar kerst. Samen kerst in Wezep gaat door, juist nu! Ik probeer mijn steentje daar aan bij te dragen. En dat doen heel veel mensen. Een lichtje uitdelen, een luisterend oor. Dat kan natuurlijk georganiseerd, maar dat kan ook op kleinere schaal. Ook u kunt dat doen. Voor iemand in uw straat, in uw familie. Het kost niet veel tijd en het hoeft ook geen geld te kosten. Alles is dit jaar anders dan anders. Ook kerst. Wie had dat gedacht, kerst zonder 'Komt allen tezamen'. Maar ik wens u toe dat u zich ook tijdens dit kerstfeest samen voelt. Nauw verbonden met de mensen om u heen. Als we daar met elkaar ons best voor doen wordt het ondanks alles vast en zeker toch een mooi kerstfeest! ■

2020 - Het jaar dat zo gewoon begon

2020 is bijna ten einde. En wat had ik er zin in, begin van het jaar. We hadden ons huis in Leek verkocht. Er zou een einde komen aan het pendelen tussen Oldebroek en Leek. Niet meer op maandag nadenken over welke schoenen ik op donderdag nodig zou hebben.

Maar het jaar was nog niet zo lang op weg, mijn 'inburgering' was nog in volle gang, toen corona roet in het eten kwam gooien. We konden nog net verhuizen, dat gelukkig wel. Maar daarmee stopte ook de voorspelbaarheid van dit jaar.

Op 12 maart hadden we in de gemeente Oldebroek onze eerste besmetting. Daar schrok ik van! We wisten toen nog niet dat er zoveel meer gevallen zouden komen. Zoveel verdriet, zoveel gemis. Ik zou niet terug kunnen kijken op 2020 zonder hier bij stil te staan.

Maar toch...toch heb ik ook heel veel mooie dingen gezien. Was het misschien ook wel het jaar van 'toch wel'. En als ik dan terugdenk, dan denk ik aan al die mensen die in het zonnetje zijn gezet; sportvrijwilligers, de twee dames met hun Koninklijke onderscheiding, meneer de Jong met het OvM-beeldje, de erepenningen. En ik denk aan de Oranjeverenigingen, aan de speurtocht rond Koningsdag, aan de drive-in bioscoop, het eerste kievitsei en een kalfjesdrieling. Aan dodenherdenking en Bevrijdingsdag. We hadden daar, in het jaar van 75 jaar vrijheid, groots bij stil willen staan. Nu konden we eigenlijk alleen maar stil zijn. Ik herinner me ook de muzikant op de kerktoren; de last post maakte niet eerder zoveel indruk!

En dan de jubilea. Natuurlijk ging dat gewoon door, maar de bezoeken van mij of mijn mede collegeleden waren heel beperkt. 65 jaar getrouwd en dat niet

kunnen vieren. Of 103 jaar oud worden zonder familiebezoek. Het bleef veelal bij deurbezoekjes. En dat vind ik echt heel erg jammer!

De zomer bleven Rolf en ik rondom huis, en gelukkig konden de kinderen hier hun vakantie doorbrengen. We fietsten en wandelden in de mooie omgeving, voelden ons meer en meer thuis. Ook in huize Hazeloop waren er dit jaar bijzondere momenten. Onze jongste zoon mocht afstuderen. Dat feestje kon ik niet meemaken, ik zat thuis op de uitslag van een corona-test te wachten.

Een voorbeeld van klein leed. Het valt in het niets bij ander leed, maar toch... We kochten dit voorjaar een hondje en we begonnen weer met dansen. En Rolf ving een baars van wel 54 cm. Heel bijzonder zo verzekerde hij mij.

Terugkijkend zie ik, ondanks de bizarre tijd, veel moois. Niet mogelijk zonder al die vrijwilligers in de gemeente Oldebroek. De aanpakkers en doorzetters! Het maakt me trots! De slogan 'Het zijn de kleine dingen die het doen' is heel toepasselijk op 2020. Voor 2021 wens ik u groot geluk en vooral een goede gezondheid! ■

Het beste?

Kerst en oud en nieuw ligt inmiddels echt achter ons. Het 'gewone' leven is weer volop aan de gang, helaas nog steeds met corona. Toch wil ik vandaag iets heel anders met u delen. Een heel andere kant van mijn werk als burgemeester. Ik wil het met u hebben over dilemma's, over zorg, over liefde en over machteloosheid.

Soms zien we met elkaar dat het niet goed gaat met iemand. Met elkaar is dan bijvoorbeeld vrienden en familie, het zorgnetwerk, collega's en burens. Het kan gaan om psychische problemen, relationele problemen, maar de problemen kunnen ook het gevolg zijn van het gebruik van alcohol of drugs.

Soms denken mensen dan dat ik, als burgemeester, de bevoegdheid heb om iemand op te laten nemen. Dat klopt ook wel, maar toch niet helemaal. En natuurlijk niet 'zomaar'. Iemand op laten nemen kan alleen als die persoon een direct gevaar is voor zichzelf of voor iemand anders. Bovendien kan dat alleen op advies van een onafhankelijk psychiater of op basis van gegevens van politie of justitie. Aan de ene kant is dat goed, je kan hier niet voorzichtig genoeg mee omgaan. Aan de andere kant maakt dat het ook heel lastig.

Als je ziet dat het niet goed gaat met iemand waar je van houdt, je kind, je vader of moeder of een vriend bel je vaak niet direct met de politie. Dat zou misschien voelen als 'verraad', als klikken of als toegeven dat iets wat je niet wilt toch gebeurt. Tegelijkertijd wil je wel graag dat er hulp komt, dat het weer goed komt. Soms word ik dan benaderd met de vraag om te helpen en iemand op te laten nemen. En dat kan ik dan dus niet; daar is meer voor nodig dan alleen een noodkreet. Dit is onder andere zo geregeld om de persoon waar het

om gaat te beschermen en zo lang mogelijk zelf verantwoordelijk te laten zijn over zijn of haar eigen leven.

Ouders, ook als het gaat om drugsverslaving, kampen met hetzelfde dilemma. Je geeft je eigen kind niet aan, je belt niet zo snel de politie of de hulpverlening. En toch.. en toch.. je wilt ook dat je kind geholpen wordt. Je wilt het beste voor je kind. Maar wat is dat, het beste? Ik kan me zo goed voorstellen dat dit moedeloos en machteloos maakt. Je wilt die persoon niet nog meer verdriet doen. Je wilt niet nog meer pijn veroorzaken, bij de ander niet en bij jezelf ook niet. En toch is juist dat nodig om hulp te geven en te krijgen. Mijn advies in deze situatie is blijf er niet mee rondlopen maar pak de telefoon en zoek hulp. Ook als je kind meerderjarig is en zelf verantwoordelijk is voor zijn of haar leven. Blijf betrokken en zoek hulp! En ik weet, soms lijkt het alsof er geen hulp is. Soms duurt het lang. Maar het is de enige manier. En hoe moeilijk dat ook is, het is wel het beste.... ■

Het begin van het einde

Ook ik zat vorige week aan de buis gekluisterd voor de nieuwe persconferentie. En ook al was het meeste al bekend, toch werd ik verrast. Ook ik mag wel eens, zeker in betere tijden, een woordje spreken (of schrijven). Misschien dat je dan ook met een andere blik naar zo'n persconferentie kijkt.

Een van de dingen die mij is opgevallen was het belang van vaccineren. Het werd zelfs 'het begin van het einde' genoemd. Normaal betekent het begin van het einde niet veel goeds, dat is denk ik van oudsher zo gegroeid. Maar zo werd het vorige week zeker niet bedoeld. Als we met elkaar ons goed aan de regels blijven houden en daarbij zoveel mogelijk vaccineren komt het einde van deze crisis hopelijk met grote stappen dichterbij. Het begin van het einde was in deze toespraak net zoiets als het licht aan het einde van de tunnel. Nu nog maar een heel klein stipje, wat we eigenlijk nog niet kunnen zien. Maar langzaam aan gaat dat stipje uitgroeien tot een grotere vlek, stapje voor stapje.

Ook voor Oldebroekers is het vaccineren inmiddels begonnen. Zorgmedewerkers komen als eerste aan de beurt. Ze gaan daarvoor naar Zwolle of naar Apeldoorn, of misschien nog wel verder weg. Ondertussen bekijken we ook wat binnen onze gemeentegrenzen goede locaties zijn, voor als het straks zo ver is dat er op grotere schaal gevaccineerd kan gaan worden. Natuurlijk, ik weet dat iedereen een eigen keuze heeft en ook een eigen redenatie, om wel of niet voor deze prik te gaan. Ik heb mijn keuze al gemaakt, ik ben er klaar voor maar weet dat ik nog even geduld moet hebben. Dat doe ik graag, zorgmedewerkers en kwetsbare groepen eerst vind ik een heel goed uitgangspunt.

Ondertussen wordt er in Oldebroek keihard gewerkt, iedereen zet zich volop in er het beste van te maken. Voor ondernemers zijn het zware tijden, maar ook voor meesters, juffen, leraren, medewerkers van huisartspraktijken en zoveel anderen is het zwaar. De noodopvang voor lagere schooljeugd heeft het drukker dan in de eerste lockdown. Ook dat is vast niet voor niets.

Vorige week bleef een bloemenhandelaar door veranderende regels met een grote voorraad zitten. We hebben deze voorraad opgekocht en op een aantal van die plekken waar juist nu zo keihard wordt gewerkt afgeleverd. Onder het motto 'dat verdient een bloemetje'.

Het liefst zou ik u allemaal, of in ieder geval iedereen die zijn best doet snel bij dat lichtpuntje aan het einde van de tunnel te komen, een bloemetje geven. Of een high-five of een dikke knuffel. Meer dan verdiend, maar helaas niet realistisch. Daarom blijft het voor nu bij een positieve afsluiting van deze column; wees lief, blijf gezond en houd moed! ■

*Bekijk hier
de video 'dat
verdient een
bloemetje'*

Frisse Lucht

Wat een week hebben we nu toch weer achter de rug. De avondklok en andere vergaande maatregelen zijn afgekondigd. En natuurlijk, zoals ik ook vorige week in mijn column schreef, iedereen heeft recht op een eigen mening. Als er dingen gebeuren waar je het niet mee eens bent, dan mag je dat zeggen. Je mag het ook laten zien. Demonstreren is een grondrecht en vrijheid van meningsuiting is een heel groot goed! Maar dingen slopen, winkels plunderen, ziekenhuizen bekogelen met stenen, vuurwerk gooien naar politie en hulpverleners, dat is natuurlijk onacceptabel. Het is te gek om los te lopen dat familieleden van mensen die ons helpen dagelijks in de rats zitten. Dat ondernemers, die het al zo zwaar hebben, extra kosten maken om zichzelf en hun eigendommen te beschermen. Het is te gek om los te lopen dat ik mensen moet bellen die zich zorgen maken, die bang zijn. Ook al doe ik dat dan vervolgens natuurlijk graag.

En natuurlijk, ook nu is het weer een kleine groep die het voor veel anderen verpest, maar dan ook wel echt verpest. Uiteindelijk willen we allemaal hetzelfde. Terug naar een soort van 'gewoon'. Maar dat gaan we op deze manier niet extra snel bereiken.

Ik probeer het te snappen, maar dat valt nog niet mee. Natuurlijk begrijp ik dat mensen hun onvrede duidelijk willen maken. Natuurlijk begrijp ik dat jongeren van deze situatie balen. Natuurlijk snap ik dat de lontjes korter worden. Dat merk ik ook bij mezelf. Vorig jaar rond deze tijd stond ik 's ochtends op. Bekeek mijn agenda, bedacht me wat daarbij een passende outfit zou zijn en of ik wel of geen boterhammen mee zou nemen. Hoe het programma er ook uit zag; elke dag zat vol met ontmoetingen. Tegenwoordig zet ik mijn laptop aan en ga zitten. Als ik niet oppas kom ik de hele dag niet meer van die stoel af en praat ik

alleen nog tegen een scherm. En ja, dan kan het lontje wel eens wat korter worden, ook bij mij!

Gelukkig hebben wij onze Max, een puberende herdershond. Bovendien een extra stok achter de deur om die deur ook daadwerkelijk uit te gaan. Frisse lucht, een ommetje, het helpt echt. De Hersenstichting, en vele anderen, adviseren om juist in deze periode frisse lucht op te gaan snuiven. Ik herken dat, frisse lucht doet wonderen. Het geeft energie, helpt je om ook andere invalshoeken te zien, helpt relativiseren. Frisse lucht maakt je hoofd leeg en helpt om problemen even te parkeren. Er is momenteel heel veel dicht, dat klopt. Maar buiten is, oké tot 21.00 uur 's avonds, gewoon open. Ga dus lekker een stukje fietsen of lopen!

Natuurlijk, ook ik weet dat onze problemen niet zijn opgelost als we maar vooral allemaal een stukje gaan lopen of fietsen. Maar als we allemaal een beetje rekening met elkaar houden en goed voor onszelf, voor onze kinderen en voor de mensen om ons heen blijven zorgen dan moeten we toch een heel eind kunnen komen? Ik ga er voor en ik reken ook op u en zeker ook op jou! ■

Niet te missen!

Ze zijn niet te missen, onze jonge mantelzorgers. Ze zijn niet te missen door de mensen waar ze voor zorgen. Maar ze zouden ook door ons, al die andere mensen, niet te missen moeten zijn. Ze verdienen zo nu en dan extra aandacht, een schouderklopje of een luisterend oor.

Deze week, de eerste week van juni, staat landelijk in het teken van de jonge mantelzorger. Jongeren en kinderen tot 23 jaar die opgroeien met de zorg voor iemand die altijd of vaak ziek is, minder mobiel is, psychische problemen heeft of bijvoorbeeld verslaafd is. Het kan gaan om een broer of zus, een ouder, opa of oma of een goede buur. En ook de zwaarte van de zorg is natuurlijk overal verschillend. Hoe het ook precies zit, de impact is altijd groot. Landelijk zien we dat ongeveer 1 op de 5 jongeren zorgtaken op zich neemt. Voor Oldebroek zou dat ruim 1400 jonge mantelzorgers betekenen. In 2020 reikten we 92 mantelzorgcomplimenten uit aan jongeren en we staan in contact met zo'n 50 kinderen die dagelijks te maken hebben met zorgtaken, extra huishoudelijke klussen of bijvoorbeeld uitgestelde aandacht. De top van de ijsberg dus.

Heel eerlijk, deze Oldebroekse jonge mantelzorgers heb ik nu, op dit moment, nog niet goed in beeld. Ik heb ze, denk ik, nog niet ontmoet. Aan de andere kant weet ik het niet zeker; je ziet niet aan de buitenkant of iemand wel of geen (jonge) mantelzorger is. Het zijn heel gewone mensen, maar met een extra verantwoordelijkheid en soms met heel veel extra verantwoordelijkheid. Mijn respect voor hen is groot; voor alle mantelzorgers trouwens. Maar een klein beetje extra voor deze jongeren. Ga er maar aan staan. Op het moment dat leeftijdsgenoten buiten gaan spelen, met vrienden afspreken of gaan sporten ben jij met heel andere dingen bezig. Het mooie van de jonge mantelzorgers die ik, vanuit het verleden, wél ken is dat ik hen eigenlijk nooit

hoor klagen. Voor deze kinderen en jongeren is het gewoon zoals het is. Ze weten niet beter en draaien, naar beste kunnen, mee in het zorgsysteem. Ze krijgen daarin een steeds groter plekje en zijn binnen de kortste keren niet meer weg te denken. Niet meer te missen dus. Het thema van deze landelijke week van de jonge mantelzorger 'Niet te missen' is goed gekozen.

Toch kan het zijn van mantelzorger ook zwaar zijn, tegen vallen. En soms is het dan ook lastig om over de minder leuke kanten te praten. Een jongere die mantelzorger is, wil niet ook nog klagen. Belangrijk is om daar niet te lang mee rond te blijven lopen. Zoek iemand op om je hart bij te kunnen luchten, om je zorgen te delen; op school, op het werk, in de kerk of bij de sport. Of bij het Sociaal Team van de gemeente. Doen hoor! En kent u zo'n jonge mantelzorger? Dan weet u vast wat ik van u wil vragen.

In Oldebroek zijn we blij met onze jonge mantelzorgers, maar ze verdienen ook zeker onze zorg en aandacht. Want ook al gedragen ze zich nog zo verantwoordelijk en volwassen, ze zijn het natuurlijk (nog) niet. Ze willen ook zo af en toe gewoon kind kunnen zijn en plezier kunnen maken. Ze willen ook gewoon eens kunnen huilen zonder een schuldgevoel dat ze het alleen maar erger maken. Ze verdienen het die ruimte te krijgen, wanneer en waar dat kan.. In Oldebroek kennen we jaarlijks het mantelzorgcompliment en voor coronatijd organiseerden we zo nu en dan een leuke, ontspannende activiteit voor de jonge mantelzorger. Natuurlijk hopen we dat allemaal snel weer op te kunnen pakken. Maar ook nu, deze week van de jonge mantelzorger, laten we niet ongemerkt voorbij gaan. Alle jonge mantelzorgers die bij ons bekend zijn, hebben een bakmix ontvangen. Een paar simpele ingrediënten, een niet al te ingewikkeld recept. En ik weet zeker dat er de meest bijzondere creaties uit gaan komen. Dat kunnen we prima aan deze kanjers over laten! ■

Sneeuwpret en ijskoorts

Sneeuw en ijs,
eindelijk weer eens!
Wat hebben we hier
lang op moeten wachten.
En wat is het mooi! Zeker
in combinatie met zon,
want eigenlijk ben ik meer
een zomermens. Onder
een witte deken ziet alles
er even anders uit, we zien
de natuur op een andere
manier schitteren. Maar,

sneeuw heeft ook een heel andere kant, zelfs zonder corona. Een beperkende kant. Mensen die al moeilijk ter been zijn kunnen nu echt de deur niet meer uit. En zeker nu, nu we voor onze uitstapjes ongeveer afhankelijk zijn van 'ommetjes', betekent de sneeuw voor veel mensen een extra beperking.

Sneeuw, zeker in de mate van vorige week, hebben we al heel lang niet meer gezien. Het levert problemen op in het verkeer, ik denk aan mensen in de thuiszorg, mensen die naar hun werk in ziekenhuizen of verzorgingstehuizen moeten. Ik denk aan de hulpdiensten, aan postbodes en vuilnismannen en - vrouwen. We doen met elkaar wat we kunnen om alles zo gewoon mogelijk door te laten gaan. Ik ben dan ook heel erg trots op onze gemeentelijke sneeuw- en strooiploeg. Mannen die dag en nacht hun best doen de wegen begaanbaar te maken en te houden. Maar uitzonderlijke situaties als deze vragen ook om aanpassingsvermogen en flexibiliteit.

Gelukkig zie ik ook veel sneeuw- en ijspret. Kinderen die voor het eerst sinds lange tijd weer naar school mochten en op de slee werden weggebracht. Ieder heuveltje krijgt bezoek van uitgelaten kinderen met hun slee. En een paar fanatieke schaatsers maakten vorige week dinsdag al de eerste meters op het, nog niet helemaal betrouwbare, ijs van de Randmeren.

Ook ik houd van schaatsen, al ben ik er niet erg goed in. Maar kleine stukjes, op een schaatsbaan of natuurijis, dat vind ik erg gezellig. Van de ene koek-en-zopie-tent naar de volgende. En met allerlei bekenden, korter of langer niet gezien, even bijkletsen. Dat is op dit moment natuurlijk juist niet de bedoeling! En ook al lijkt het er, terwijl ik dit schrijf, op dat de ijsbanen dit jaar open kunnen, het wordt ook hier anders dan anders. Want ook op de ijsbaan blijft de kantine dicht. Natuurlijk, lekker schaatsen is goed, gezond en gezellig. Maar tussendoor of na afloop een warm chocomelletje is dan wel erg fijn. En het geeft de vereniging wat extra inkomsten. Gelukkig hebben we heel goed contact met alle verenigingen en gaan de vrijwilligers, ondanks de beperkingen, gewoon door. Ik hoop dat we er super van kunnen genieten en ook op en rond het ijs goed rekening met elkaar houden. Dat gun ik alle schaatsers, of je nou krabbelt achter de stoel of geroutineerd de rondes maakt. En ik gun het ook die doorgewinterde vrijwilligers. Eer van het werk en volop ijspret, ook in coronatijd! ■

De kracht van woorden

Al een tijdje loop ik rond met gedachten rondom het thema ‘woorden’. Woorden kunnen strelen, maar ook heel veel kapot maken. En nu worden die gedachten ingehaald door de realiteit. Op het nieuws hoor ik over twee jonge BN'ers, voorbeeld voor jonge kinderen, die helemaal uit de bocht vliegen; online dan wel te verstaan. Een jong kind is hierdoor ernstig beschadigd. Groepsdruk, de macht van sociale media en de kracht van woorden houden me bezig. Het maakt onze kinderen kwetsbaar en het is voor de ouders van deze kinderen een ingewikkeld thema. Kinderen hebben ruimte nodig om de wereld om hen heen te ontdekken, maar tijdens die ontdekkingsstocht kan er zo veel verkeerd gaan! Natuurlijk was dat vroeger ook al zo, maar het wordt steeds ingewikkelder. De digitale wereld is net zo echt als onze straat en buurt, maar wel veel groter.

De kracht van woorden is groot, in onze ‘live’ contacten maar ook via de telefoon, op de televisie en in de (sociale) media. Dat ik niet alleen sta in deze zorgen bleek tijdens een gesprek met dominee Pouw van de Vredeskerk in Wezep. Ook daar is dit een actueel thema. Aan een recent gehouden gemeenteavond heb ik, via een videoboodschap, een bijdrage geleverd. Daaruit deel ik graag een stukje in deze column.

...met woorden, door te praten, kan je niet alleen veel kapot maken, je kunt er ook mee om hulp vragen. Of juist hulp kunt geven! En dan is het echt niet nodig om daarvoor doorgeleerd te hebben. Een luisterend oor, wat persoonlijke aandacht. Dat doet mensen goed. Dat is altijd al zo geweest, en dat is in deze vreemde tijd, denk ik, nog wel meer het geval.

Soms, gelukkig niet al te vaak, gaat het- ook in de gemeente Oldebroek- echt mis met mensen. Grote persoonlijke drama's, voor de mensen zelf en voor de betrokken families. Vaak hoor ik dan achteraf dat mensen zich niet gehoord hebben gevoeld. Dat ze het gevoel hadden nergens heen te kunnen met hun verhaal. Niet bij de mensen om hen heen, en niet bij het Sociaal Team van de gemeente. Heel verdrietig! Daarom is het belangrijk om verhalen, maar zeker ook zorgen, te delen. Misschien is het voor u een laatste duwtje in de rug om ook uw verhaal te vertellen, zodat u niet alleen door hoeft. Of om juist goed te blijven luisteren...

Luisteren naar onze kinderen en kleinkinderen, luisteren naar mensen die ons lief zijn, een ommetje met de buurvrouw, praten met iemand van de sportvereniging of die vader bij school... Over dat wat je ziet op sociale media, over dat wat je hoort in iemands stem, of over dat wat niet gezegd wordt, maar wat je wel voelt. Niet altijd makkelijk, maar wel heel erg belangrijk. Jong of oud, digitaal of bij een kop koffie. Samen gaat alles beter, ook al is het soms lastig, het helpt echt. Laten we ons best doen elkaar te verstaan! ■

Liefde

Als burgemeester mag ik op bezoek bij echtparen die 50 of 60 jaar getrouwd zijn. In het eerste half jaar betekende dit een bezoek op de huwelijksdag zelf, waar vaak de hele familie aanwezig was. Koffie of thee vaak met iets lekkers erbij, en natuurlijk een goed gesprek. Sinds corona is dat anders. Toen het afgelopen zomer weer voorzichtig mocht ging ik vaak op een moment dat er verder geen visite was even op bezoek, en het laatste half jaar is het een telefoongesprek of een 'deurgesprek'. Dat is jammer, want natuurlijk heeft het bruidspaar zich al heel lang verheugd op deze bijzondere feestdag. Een feest dat nu een heel ander karakter gekregen heeft. Geen samenkomsten met de hele familie, geen feest in een gezellige horeca gelegenheid... Maar nog steeds wel die bijzondere dag, een gouden of een diamanten huwelijksjubileum. En wat blijft zijn de verhalen, is de liefde. Want wat vind ik het mooi om te horen 'hoe het zo is gekomen'. Wat is het bijzonder om al die verhalen van tientallen jaren terug te horen.

Vaak wordt de tijd van vroeger dan vergeleken met de tijd van nu. Was vroeger alles beter? Dat weet ik niet. Ook in 1961 en 1971 viel het niet mee om een huis te 'krijgen'. Van veel paren hoorde ik hoe ze introkken bij ouders, bij familie of soms een deel van een huis van een alleenstaande dame konden huren als er dan ook voor de alleenstaande dame gezorgd werd. Hoe anders is dat nu. Ook nu valt het voor veel mensen niet mee om een huis te krijgen, maar zorgen voor een wildvreemde in ruil voor onderdak komt nu toch minder voor...

Verkering, verloven, trouwen, kinderen. Hele levens trekken dan aan me voorbij. En het is prachtig om de liefde te zien, te voelen. Een knipoog, even

een liefdevolle aai over een knie, ‘weet je nog lieverd’. Maar ook moeilijke dingen, want bij niemand is het altijd rozengeur en maneschijn. Pijnlijke momenten die voorkomen in een leven en soms onoverkomelijk lijken.

Ook loslaten is een onderwerp dat regelmatig terugkomt. Kinderen die naar school gaan, die het huis uit gaan, en soms in hun eigen leven keuzes maken die niet overeenkomen met de keuze die je misschien zelf had gehoopt of verwacht. En dan toch in liefde loslaten. Liefde in al haar facetten. Bij deze bruidsparen wordt het gevierd. Maar ik ben me ook zeer bewust dat ik bij heel veel mensen niet langskom. Want het is niet iedereen gegeven om 50 of 60 jaar als echtpaar door te brengen. Ook die mensen hebben hun ervaringen en verhalen, met vreugde en verdriet en naar ik hoop met heel veel liefde. Ook die verhalen zou ik graag willen horen.

Een heel leven in liefde samen doorbrengen, in liefde loslaten met respect voor keuzes die niet de jouwe zijn. Liefde, zoveel kleuren, zoveel verschillen en toch zo herkenbaar en onmisbaar. Ik wens u veel liefde! ■

Als je weet dat je vergeet...

Jaren geleden werd ik door een dementerend medebestuurslid van een vereniging gevraagd aanwezig te zijn bij een gesprek met zijn geriatrisch arts. Het ging over hem en zijn echtgenote. Zij leed al enige tijd aan Alzheimer en bij hem was deze vreselijke ziekte ook vastgesteld. Alleen was de vorm waar hij aan leed veel progressiever. Op dat moment zorgde hij als mantelzorger voor zijn vrouw, maar hij wist dat dit niet lang meer zou kunnen. Hij maakte zich, natuurlijk, enorme zorgen en deelde dat met de arts. Hij wilde dat ik daarbij was omdat, zoals hij zei: ‘het belangrijk is dat mensen in de politiek weten wat deze ziekte met je doet, hoe het voelt, wat de problemen zijn. Hoe erg het is dat je weet dat je gaat vergeten.’ Ik hoop dat nooit te vergeten. Het was één van de meest indrukwekkende momenten in mijn leven...

Ook in Oldebroek kennen we veel mensen met dementie, in 2020 waren dat ongeveer 380 personen. Best heel erg veel! En, we worden met elkaar allemaal ouder. Dat betekent dat er ook steeds meer mensen zullen zijn met dementie. Het zorgt er voor dat dit onderwerp op de agenda staat. Sinds 2016 loopt landelijk het programma ‘Samen dementievriendelijk’ en ook binnen de gemeente Oldebroek vinden we het heel belangrijk ons steentje bij te dragen.

Natuurlijk ben ik geen dementie-expert. Maar drie dingen wil ik er graag over zeggen. Als eerste het belang van openheid en begrip. Ook mensen met dementie willen graag zelf regie blijven houden over hun dagelijkse dingen. Zelf een boodschapje doen, naar een verjaardag of blijven sporten. Zelf meepraten in plaats van onderwerp van gesprek te zijn. Mee blijven doen met wat zo gewoon was, zo lang het nog kan. De rol van het eigen netwerk is hierin heel belangrijk.

En dat brengt me op het tweede punt. Want misschien kent u zelf wel iemand met dementie, in uw buurt, sportvereniging of kennissenkring bijvoorbeeld. Wat kunt u in dat geval doen om het voor deze persoon beter of makkelijker te maken? Wat kan je doen om bevriend of betrokken te blijven. Kennis is hierin heel belangrijk. En kennis komt er steeds meer; kennisoverdracht ook. Zowel via de werkgroep dementie in de gemeente Oldebroek als bij samendementievriendelijk.nl zijn er gratis cursussen beschikbaar. In deze trainingen leer je bijvoorbeeld hoe je dementie kunt herkennen en hoe jij daar, vanuit je eigen rol, mee om kunt gaan. Er zijn trainingen voor mensen die werken in een winkel, voor kappers, voor de horeca, voor vrijwilligers, voor taxichauffeurs en nog veel meer beroepsgroepen. Het kost u een kwartiertje tijd en wie weet welk verschil u er mee kunt gaan maken.

Tot slot wil ik graag een woord richten tot alle mantelzorgers, en dat moeten er alleen in Oldebroek al heel veel zijn. Graag laat ik u weten dat het er toe doet. Dat ú er toe doet! Om u te ondersteunen staan de collega's van het Sociaal Team voor u klaar. Neemt u gerust eens contact op als u met vragen zit of graag wilt dat er iemand met u meedenkt. Ook de lokale werkgroep dementie doet er alles aan om het onderwerp dementie op de agenda te houden. U bent niet alleen en u staat er niet alleen voor! Wat mij betreft zijn we samen op weg naar een Oldebroek met aandacht voor mensen met dementie en voor hun mantelzorgers. Ook dat is Oldebroek voor Mekaar. ■

Tijd voor spontane dingen

Vandaag, nu ik dit schrijf, is het zo ver. De dag dat de eerste coronaversoepelingen in zijn gegaan. De avondklok is verleden tijd, winkelen kan weer zonder afspraak en terrassen zijn beperkt weer open. En gelukkig, het was vandaag heerlijk weer!

Het zijn maar kleine stapjes, deze versoepelingen. Ik weet zelf nog niet zo goed wat ik hier nu van vind. Want, ook al gaan de cijfers in Oldebroek de afgelopen dagen wat beter, in de gemeenten om ons heen is dat nu weer juist niet het geval. We zien aan de cijfers en aan de aantallen mensen in de ziekenhuizen: corona is echt nog niet over, dus we moeten vol blijven houden, voorzichtig blijven en niet de grenzen opzoeken.

Persoonlijk heb ik van de avondklok weinig last gehad, maar het moet me wel van het hart dat ik blij ben hoe de maatregelen hier zijn opgevolgd, zeker ook als we het over de avondklok hebben. Een compliment is daarvoor zeker op zijn plaats!

Wat ik hoop is dat met het versoepelen van de maatregelen ook weer wat spontaniteit terug komt... Ruimte voor ontmoetingen, de mogelijkheid om iets ongepland te kunnen gaan doen. Langs een leuke etalage lopen en zomaar even naar binnen kunnen, een vriend of vriendin tegen het lijf lopen en besluiten samen een kopje koffie te drinken. Voor mij betekent het ook dat mijn kinderen weer op bezoek kunnen komen; kleine dingen die toch echt wel een verschil maken.

Als ik met u, de mensen uit Oldebroek, spreek hoor ik veel verschillende geluiden. Ook dat snap ik. De een kan het niet snel genoeg gaan, wil er graag op uit en mensen zien. Terug naar normaal, liever vandaag nog dan morgen. De ander maakt zich nog steeds grote zorgen. Wil voor niemand een risico zijn en blijft daarom nog steeds zoveel mogelijk thuis. Nu steeds meer mensen gevaccineerd zijn zou het moment van lagere besmettingscijfers in zicht moeten komen. Hopelijk met nog meer mogelijkheden en versoepelingen. Dat moeten we rustig afwachten; en dat is soms best lastig. En tot die tijd hebben we het te doen met de ruimte die er nu is. Gelukkig zijn er veel coronaproof alternatieven ontwikkeld. Zo zijn er dit jaar weer kleinschalige 4 mei herdenkingen, zonder publiek. U kunt op 4 mei vanaf 19.45 uur een mooi herdenkingsprogramma op Loco televisie bekijken. Wat mij betreft een aanrader. En natuurlijk blijven we kijken naar wat er wel kan.

In deze periode zie ik dat veel mensen even een paar dagen vakantie hebben. In eigen land, maar toch even helemaal weg. Want hoe mooi het hier in Oldebroek ook is, even in een heel andere omgeving doet vaak ook goed. Als is het maar een dag of een paar uur... Laten we met elkaar de kleine en spontane dingen blijven koesteren, genieten van de extra vrijheid, genieten van de lente! ■

Grondige hekel

Het zal u niet verbazen, maar ik heb een hartgrondige hekel aan drugs. De gevolgen van verslaving aan drugs zijn groot, niet alleen voor de gebruikers, maar zeker ook voor de mensen daar om heen. Ouders en grootouders, vrienden, mensen van school of werk. Je ziet iemand langzaam wegglijden en het wordt steeds moeilijker om ‘echt’ contact te maken. Je staat aan de zijlijn. Met het gebruik van drugs komt natuurlijk ook de handel in drugs om de hoek kijken. Zonder handel wordt het al snel lastig om aan je voorraad te komen. Daarom zijn we hier, samen met onze partners, zo scherp op. Het is nog niet zo lang geleden dat we weer een drugswoning hebben gesloten. We doen wat we kunnen om de drugshandel een halt toe te roepen. En dat blijven we doen, zoveel als mogelijk want drugshandel is verboden. Maar niet altijd.

We worden de laatste jaren geconfronteerd met drugs die niet verboden zijn, maar wel heel erg schadelijk. Een voorbeeld is 3MMC, een ‘designerdrug’ die enorm verslavend is en levens vernielt. En dat willen we veranderen, dit moet verboden worden! Behalve de situatie goed in de gaten houden en

optreden waar dat kan blijf ik aan de bel trekken om de situatie rondom deze designerdrugs 3MMC aan de orde te stellen. Hoe meer er, vooral ook in de politiek, over gesproken wordt, hoe beter het wat mij betreft is. Ik heb daarom, mede namens 22 collega's in de regio, een brief geschreven naar de Tweede Kamer fracties, minister Grapperhaus en staatssecretaris Blokhuis. Een brief met het dringende verzoek om met voorrang te zorgen voor een verbod op de bestanddelen van deze designerdrugs. Dat zorgt ervoor dat we kunnen handhaven op de handel in en het gebruik van deze drugs.

Ik was blij verrast toen de makers van het televisieprogramma Radar mij benaderden met de vraag om mee te werken aan een zomerspecial, speciaal over 3MMC. Natuurlijk heb ik deze gelegenheid aangegrepen; de opnames waren vorige week en het item wordt eind juni uitgezonden. Weer eens iets heel anders, zo tussen alle vergaderingen door. Ik ben vooral blij met (weer) een mogelijkheid om te pleiten voor een verbod.

Maar zoals heel vaak, is voorkomen beter dan genezen. Daarom blijft u hierover van mij horen. Want niet alleen politiek Den Haag moet op de hoogte zijn. Ook u, als inwoner van de gemeente Oldebroek, moet weten wat de gevaren zijn van het gebruik van en de handel in 3MMC en andere soorten harddrugs. En het is belangrijk dat u weet welke mogelijkheden u heeft om iets te doen.

Ervaat u in uw buurt overlast door drugsgebruik, maakt u zich hier zorgen over of heeft u een vermoeden dat er in uw straat, wijk of dorp wordt gehandeld in drugs? Dan kunt u dit melden via het meldpunt drugs op www.oldebroek.nl. Als u wilt kunt u de melding zelfs anoniem doen. Maakt u zich zorgen en wilt u advies of gewoon even uw verhaal kwijt? Dan kunt u natuurlijk terecht bij het Sociaal team. Ze zitten met een luisterend oor voor u klaar; 0525 63 83 33. Vanuit mijn positie doe ik er alles aan om de invloed van 3MMC en andere harddrugs te beperken. Ik hoop dat u, waar u dat kunt, dat ook doet. ■

Hij zit!

Vorig weekend was ik – eindelijk – aan de beurt voor mijn eerste vaccinatie. En ik moet zeggen, dat voelt goed.

Niet alleen heb ik geen last gehad van de prik zelf, ook voel ik me nu iets vrijer. Een soort van opgelucht, ietsje minder op de tenen lopen. Natuurlijk weet ik dat ik me nog aan dezelfde afspraken moet houden als voor de prik. En als mensen die het prikje niet gehad hebben. En dat doe ik natuurlijk zo goed mogelijk. Dat is nou eenmaal hoe het werkt.

Naast de voordelen die ik zie, moet ik zeggen dat ik ook echt onder de indruk ben van het proces. Het vaccineren gaat inmiddels als een geoliede machine. Zelf mocht ik me in Zwolle melden, maar ik hoor ook over andere locaties dezelfde positieve berichten. Alles is schoon, netjes, goed aangegeven. Er zijn geen lange wachttijden en alle benodigdheden zijn goed op voorraad. De medewerkers zijn vriendelijk en weten precies wat te doen. Misschien denkt u, niets vreemds aan, na al die weken, maanden ervaring. Maar het tempo ligt nu hoog. Het aantal vaccinaties dat per dag wordt gezet, is indrukwekkend.

Iedere dag komt er wel weer een nieuw geboortjaar online om de vaccinatieafspraken te maken. We stevenen met z'n allen af op een heel behoorlijke vaccinatiegraad zo tegen het begin van de zomervakanties. Ook dat is natuurlijk goed nieuws. Tegelijkertijd lees ik berichten dat juist hier in Oldebroek de vaccinatie-bereidheid laag is. Volgens de GGD-peiling het laagst van de hele regio. Na alle ellende van de afgelopen maanden vind ik dat persoonlijk best jammer.

En natuurlijk, iedereen mag het zelf weten. Vaccineren is een vrije keuze. En dat is goed. We hebben allemaal ons eigen waarden, normen en overtuigingen en die wil ik graag respecteren, ook in deze situatie.

Voor mijzelf zou vooral minder afstand tot andere personen zeer welkom zijn. Als burgermoeder kom ik in contact met veel verschillende mensen en in allerlei verschillende situaties; neem nou recentelijk de brand in Oldebroek. Zo graag zou ik dan eens een arm om iemands schouder slaan, mijn schouder bieden om uit te huilen of misschien wel letterlijk een schouderklopje uitdelen. De 1,5-meter maatregelen doen mij op dat vlak geen goed, maar ik weet dat ze helpen om gezond te blijven. Niet onbelangrijk uiteraard.

Met elkaar zijn we op dit punt gekomen waar we nu zijn. Een punt waarop weer iets meer kan, hoe fijn is dat. Onze ouderen kunnen weer wat meer bezoek krijgen, jongeren hebben iets meer mogelijkheid om verjaardagen te vieren of misschien dat ze geslaagd zijn. Meer mogelijkheid om te sporten of uit te gaan. Maar ook nu moeten we met elkaar nog even doorzetten. Nog even rekening houden met de maatregelen van het moment; handen wassen, mondkapje op, afstand houden. En dat tweede prikje? Dat hoort er voor mij ook echt wel bij. ■

Het zal je maar gebeuren

Deze week heb ik eerlijk gezegd wel even getwijfeld over het onderwerp van de column. Ik vind het namelijk best een lastig onderwerp. En tegelijkertijd is dat precies waarom u dit nu toch op deze plek leest. Omdat het een lastig onderwerp is waar heel veel mensen niet over willen of kunnen praten. Maar wel een onderwerp waar we met elkaar de ogen niet voor mogen sluiten. Het gebeurt. En ik kan niet uitsluiten dat het ook in onze gemeente voorkomt. Dus ik doe een poging. Zonder de bedoeling te hebben iemand voor het hoofd te stoten, te betuttelen of op een andere manier te kwetsen.

Eerder deze maand, op 15 juni, was het de internationale dag tegen ouderenmishandeling. Wereldwijd wordt er die dag aandacht gevraagd voor het geweld tegen ouderen. In het grote geheel komen er steeds meer ouderen bij, het lijkt dan logisch dat ook het aantal gevallen van ouderenmishandeling toeneemt. Deze vorm van, in veel gevallen, huiselijk geweld is vaak niet erg zichtbaar. Ook is het geen onderwerp waar veel over gesproken wordt. Een taboe, zou ik zeggen. En juist daarom heeft het onze aandacht nodig.

Vormen van ouderenmishandeling zijn bijvoorbeeld verbaal geweld, verwaarlozing en financieel misbruik. Op de Noord Veluwe werken we samen aan het voorkomen van en beter inspelen op dit soort situaties. Daarom is er deze week een regionale bijeenkomst van mensen van verschillende gemeenten, experts en mensen uit de zorg. Op het moment dat ik dit schrijf weet ik nog niet wat daar uit komt, maar alleen al het agenderen van het onderwerp juich ik zeer toe. Want, laten we eerlijk zijn. De jeugd heeft de toekomst, maar zonder onze ouderen zouden we nergens zijn.

We hebben veel aan hen, aan u, te danken. Ons respect, onze waardering, onze aandacht is dan zeker op zijn plaats.

Natuurlijk, zoals ook in heel veel andere situaties, kan er ook bij ouderenmishandeling opzet in het spel zijn. Ik wil daar eigenlijk niet aan denken, maar het gebeurt. En ik denk ook in Oldebroek. Maar een andere optie is dat situaties ontstaan, dingen lopen zoals ze gaan. Zaken ontsporen. Er kan dan sprake zijn van ouderenmishandeling terwijl dit nooit de bedoeling was. Zorg groeit boven het hoofd, hulp wordt niet aanvaard, niet toegestaan of niet gezien. Dit zorgt voor schrijnende situaties die we met elkaar moeten zien te voorkomen. We kunnen dat bereiken door goed voor elkaar en dus zeker ook voor onze ouderen te zorgen, maar ook oog voor elkaar te hebben.

Wilt u weten wat u kunt doen? Let dan op signalen zoals blauwe plekken, waardevolle spullen die kwijt raken, angstaanvallen, lusteloosheid of angst. En kijk ook eens op de website www.ikvermoedhuiselijkgeweld.nl. Hoewel ik niet blij ben dat dit soort dingen gebeuren, ben ik wel blij met de aandacht ervoor. Want in mijn ogen zouden onze ouderen vooral heel veel moeten genieten van hun welverdiende oude dag. Daar ga ik voor. ■

Nul, noppes, nada

Nul, oftewel een thema van niets. Maar toch, zelfs zoets als nul is heel subjectief. Nul nieuwe coronabesmettingen in een week tijd is een mijlpaal. Voor het eerst in meer dan een jaar geen nieuwe coronagevallen, ik zou de vlag er bijna voor uit hangen. Nul auto's die finishen voor 'onze Max' was ook geweldig en terwijl ik dit schrijf ben ik benieuwd naar de race van komend weekend. Maar nul doelpunten scoren in een willekeurige voetbalwedstrijd is dan weer niet zo fijn. Ik heb mijn oranje spulletjes maar weer opgeborgen voor een volgend toernooi.

Laten we snel terug gaan naar de positieve nul: nul besmettingen. Natuurlijk gaat het niet echt om dat cijfer nul, maar deze ontwikkeling laat wel zien dat we nu toch echt op de goede weg zijn. Een meer onbekommerde zomer, met meer mogelijkheden om te doen wat je leuk of belangrijk vindt. Sporten, musea, cultuur, muziek maken of gaan beluisteren, vakantie al dan niet in eigen land. En misschien ook wel minder thuiswerken. Dat laatste geldt in ieder geval voor de ambtenaren op het gemeentehuis, althans voor hen die dat willen.

We zien evenementen weer opkrabbelen en ook jaarmarkten mogen weer. Zelf vergaderde ik met een schoolklas kinderen, mocht ik op het Agnietencollege certificaten uitdelen, kan ik weer op bezoek bij jubilerende bruidsparen en heb ik ook alweer een aantal bedrijfsbezoeken afgelegd. Zo staat, bijna twee jaar na mijn komst naar Oldebroek, de kennismaking met inwoners en ondernemers weer volop op de agenda. En daar ben ik blij mee!

Natuurlijk, we blijven voorzichtig. Met of zonder vaccinatie, dat is echt nog even nodig. Ik hoop dat we dat dus ook echt met elkaar gaan doen, nog even opletten. En zolang we de 1,5 meter afstand handhaven is er weer heel veel

mogelijk. Gezond Boeren Verstand blijft trouwens ook heel nuttig. Bent u ergens en voelt dat niet goed? Zorg dan dat u die situatie uit de weg gaat. Zoek een andere route, kom later even terug of stel uw bezoek uit tot een ander moment. Voelt u zich toch nog prettiger met een mondmasker, doe het dan gewoon op.

Met nog twee weken voor de boeg voordat de zomervakantie in deze regio ook echt los barst hoop ik dat we de nul nog een tijdje op ons zogenaamde scorebord kunnen houden. Ik zou, met een knipoog, willen zeggen 'op naar een zomer van niks'. Pas goed op uzelf en de mensen om u heen. En dan wens ik u nu al een fijne en vooral gezonde zomer toe! ■

Zo trouw als een hond

Uweet het misschien al, wij hebben een hond. Er zijn hondenmensen, kattenmensen, en er zijn mensen die het niet uitmaakt. Tot die laatste groep behoor ik. Vanwege een allergie voor katten bij een van onze zoons hebben we al jaren geen kat meer gehad. Nu dus wel een hond; een jong beest nog. Onstuimig, groot, druk en bij vlagen nogal gestoord. Toch genieten wij erg van haar. Een hond, maar ik denk een ander huisdier ook, zorgt ervoor dat je niet thuis komt in een leeg huis. Er is altijd iemand blij dat je er weer bent; al is het maar omdat je misschien wel brokken in de bak gaat doen. Persoonlijk ben ik niet vaak alleen thuis, maar als dat wel zo is dan is in ieder geval de hond er nog. En ja, ook ik ben zo iemand die dan tegen de hond praat.

Vooral de trouw die je als baasje terug krijgt van je hond vind ik zo mooi, het spreekwoord zegt niet voor niets 'zo trouw als een hond'. Als het goed is kan de hond echt je maatje worden, een vriendje. Een hond kan je beschermen, op je passen. Honden kunnen ook deuren openen, letterlijk en figuurlijk. Veel mensen worden dagelijks geholpen door hun hond. Soms met heel praktische dingen; krant ophalen, afstandsbediening pakken, de lift bedienen of in het geval van een blindengeleidehond de weg wijzen op straat.

Maar het kan ook op een ander vlak; sommige honden worden getraind om hun baasjes door angstige situaties heen te helpen, om ze te helpen ontspannen. Of juist om op kinderen te passen, zodat deze niet weg kunnen lopen. Deze honden zorgen, op de een of andere manier, voor vrijheid en openen mogelijkheden voor hun baasjes en soms voor hele gezinnen. Mensen durven met hun hond de straat weer op, een boodschap te doen of kunnen zo weer van de natuur genieten. Hoe mooi is dat! Ook helpt een hond tegen eenzaamheid, niet alleen in huis maar ook daarbuiten. Want als je de hond uitlaat kom je veel gemakkelijker in gesprek met anderen dan zonder hond. Altijd wel iemand die een praatje maakt.

Natuurlijk, je moet er zeker ook wat voor doen! De liefde van een hond krijg je niet zomaar; voldoende eten, aandacht, beweging en een fijn eigen plekje is natuurlijk ook voor honden belangrijk. En dit verhaal is zeker géén oproep om nu allemaal maar een hond te nemen; daar moet je goed over nadenken, tijd voor kunnen en willen vrijmaken. Sterker nog, in de corona tijd zagen we dat veel mensen een hond hebben genomen die nu naar het asiel gebracht wordt omdat het niet te combineren is met het werk. En daar wil ik dan ook voor waarschuwen. Een hond is een relatie voor een lange periode en niet iets dat je zomaar weer weg doet.

Maar waarom dit verhaal dan wel? Natuurlijk, ik deel graag mijn liefde voor honden met u. Maar ik zie ook een vergelijking met relaties tussen mensen, vriendschappen. Ook die is zo belangrijk, maar komt niet zonder er zelf flink in te investeren. Schrijf dat kaartje, zoek elkaar op, lang niet van elkaar gehoord? Doe even een belletje! Ook wij kunnen zo trouw zijn als een hond. Je hoeft elkaar daarvoor niet dagelijks, zelfs niet wekelijks of maandelijks te zien, maar je moet wel op elkaar gericht blijven. En als dat lukt maakt dat het leven misschien wel stukken mooier, met of zonder hond! ■

Over bloemen en bijen

Bloemen kleuren je dag. Ik houd van bloemen. Of het nou gaat om een bosje rozen op tafel of om een weelderige bloemenberm, bloemen maken me vrolijk. Van die fleurige bloemenbermen hebben we er in de gemeente Oldebroek steeds meer. Een bewuste keuze die wat mij betreft goed uitpakt. Ik vind het een lust voor het oog.

Maar er zijn, naast schoonheid, nog veel meer voordelen te benoemen. Voedsel voor de bijen en de biodiversiteit in het algemeen als belangrijkste. Natuurlijk, over smaak valt niet te twisten. Ik weet inmiddels heel goed dat lang niet iedereen voorstander is van die bloemenbermen. Waar zo'n bloemenzee mij echt een zomergevoel geeft, vinden andere mensen het misschien rommelig of zelfs een ongeregeld zootje. Feit is dat vooral de bijen heel blij zijn met deze vorm van natuur. En wist u dat 35% van de wereldproductie van voeding weer afhankelijk is van bijen, vooral van honingbijen? In Nederland leven zo'n 360 soorten, waarvan meer dan de helft helaas aan het verdwijnen is. Dit komt mede door de afname van biodiversiteit. Goed dus om ons steentje bij te dragen en hier actief iets aan te doen door middel van extra bloemenbermen. En het is dan juist de bedoeling om ze gewoon te laten groeien en niet kort te maaien. Natuurlijk moet er zo af en toe toch iets gemaaid worden, de eerste rand langs een weg bijvoorbeeld. Veiligheid staat nou eenmaal altijd voorop.

Vaak blijft het gemaaid gras dan eerst nog een paar dagen liggen. Zaden kunnen dan nog op de grond vallen en insecten kunnen een veilig plekje zoeken. Ook kiest men er soms voor om rondom bomen wat minder te maaien. Dat stukje gras wordt dan een veilige haven voor heel wat insecten. Het beheer van die bloemenbermen, maar ook van andere stukken groen, verschilt per locatie. Op de ene plek moeten kruiden of planten misschien juist verdwijnen; echt onkruid of distels bijvoorbeeld. Op een andere plek staan misschien al bijzondere planten of leven bijzondere insecten of dieren. Dat willen we dan juist beschermen. En zo worden insecten, denk aan sluipwespen, ook gebruikt tegen de eikenprocessierups. Onder eikenbomen laten de medewerkers van beheer dus planten groeien waar deze specifieke wespen gek op zijn. Zo helpen deze beestjes ons in de strijd tegen de eikenprocessierups. Beetje bij beetje wordt in kaart gebracht wat er in de gemeente Oldebroek al is en waar rekening mee gehouden kan of moet worden. Met simpele maatregelen en zonder al te veel chemische bestrijdingsmiddelen wordt dan het verschil gemaakt. Het is mooi dat dat zo kan.

Misschien denkt u nu dat u zelf ook wel mee zou willen helpen. Dat kan, op meerdere manieren zelfs! Zorg ervoor dat ook u ruimte geeft aan bloemen en struiken, in de tuin of in potten. En stel dat u altijd uw best deed om de berm in de buurt van uw woning netjes en kort gemaaid te houden, dan vragen we u om het maaien uit te stellen tot er geen bloemen meer zijn. Minder is meer in dit geval! Wat u tenslotte ook kunt doen is, als u het toch allemaal wat minder vindt, proberen begrip op te brengen voor deze vorm van beheer. Het is geen bezuiniging van de gemeente, het is geen gemak maar het is een doordachte manier om de natuur in onze mooie gemeente te versterken. Verdiep u er maar eens in. De bloemetjes en de bijtjes, alles wat groeit en bloeit en steeds weer boeit. Het is de moeite waard! ■

Waar de mond vol van is...

Een paar weken geleden ging het hier over hoe belangrijk goed luisteren is. Maar om te luisteren moet er natuurlijk ook iets te horen zijn. Dat kan muziek zijn, de natuur of iemand die iets vertelt. Een oud spreekwoord zegt 'waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over'. En zo is het bij mij soms ook wel. Als ik ergens 'voor ga' kan ik er maar moeilijk over ophouden. Privé praat ik graag over mijn kinderen, onze hond en, eerlijk is eerlijk, ook over mijn werk...

Als ik ergens anders ben dan in Oldebroek praat ik ook graag over Oldebroek en de Oldebroekers. En als ik met collega's praat over wat ons bezig houdt,

waar je je zorgen over maakt, dan kom ik toch vaak uit op het gebruik van drugs zoals 3MMC, lachgas en de problemen daar omheen. Ook hier in de krant heb ik daar al wel eens over geschreven. Een paar weken geleden was ik samen met burgemeester Jan Nathan Rozendaal van Elburg in Den Haag om daar namens heel veel burgemeesters uit de regio onze 'brandbrief' over het verboden maken van designerdrugs zoals 3MMC en de bestanddelen daarvan, aan een aantal Tweede Kamerleden te overhandigen. Wij hebben natuurlijk gebruik gemaakt van de gelegenheid en hebben de Tweede Kamerleden uitgenodigd voor een werkbezoek aan Elburg en Oldebroek. Zodat we eens rustig met elkaar door kunnen praten over dit zo belangrijke onderwerp.

Die uitnodiging is door een aantal Kamerleden en beleidsmedewerkers aangenomen en de voorbereidingen zijn, nu ik dit schrijf, nog in volle gang. Tijdens deze dag gaan we ervoor zorgen dat het verhaal over de gevaren en gevolgen van designerdrugs zoals 3MMC en lachgas niet alleen vanuit onze kant wordt verteld maar ook door politie, verslavingszorg, jongerenwerk, scholen en natuurlijk ook ouders en jongeren zelf. Hoe meer kanten van het verhaal belicht kunnen worden hoe groter het succes van deze dag, denk ik.

Schrijnende verhalen zijn er zeker te vertellen, de ellende die deze rommel met zich mee brengen is niet te overzien. Succesverhalen zijn er gelukkig ook. Van jongeren die helemaal alleen, met behulp van andere jongeren of met hulp van professionals zijn afgekickt. Geen gemakkelijke weg en ook geen doorsnee verhaal. Maar ook die kant is meer dan de moeite waard om te vertellen. Het wordt ongetwijfeld een dag over twijfel, angst, woede, pijn en succes maar hopelijk ook over hoop. Ik ben er trots op dat we hierin samen met Elburg optrekken. Samen staan we sterk(er)! We ontvangen die dag een select gezelschap, maar wel mensen die net zo gedreven zijn als wij. Met informatie uit de eerste hand kunnen deze mensen dan terug naar Den Haag. Zodat ook zij met hart en ziel door kunnen om dit wetsvoorstel verder te brengen. Ik kijk er naar uit! ■

Ook na 11 oktober

Als u dit leest is het 11 oktober geweest; Coming Out Day. De dag waarop internationaal aandacht wordt besteed aan het moment dat mensen 'uit de kast' komen. Voor mij de afronding van een intensieve tijd. Een tijd die in maart van dit jaar begon toen de gemeenteraad een motie aannam waarin werd gevraagd naar een Plan van Aanpak om de sociale weerbaarheid en acceptatie van onze LHBTQ+-gemeenschap te verbeteren. Een opdracht van de gemeenteraad over een belangrijk en gevoelig onderwerp. Een onderwerp wat veel mensen en gezinnen in Oldebroek aangaat. Maar ook een onderwerp waar we, op voorhand, heel verschillend over denken. Een onderwerp waarvan ik ook niet verwacht dat er één gedeelde mening over komt, en dat is prima. Want, ik schrijf en zeg dat vaker, zoveel mensen zoveel meningen. Maar dit gaat wel heel erg over mensen, over gevoelens, over mogen, kunnen en durven zijn wie je bent. Niet zomaar iets.

Bij het uitvoeren van deze opdracht zijn we niet over één nacht ijs gegaan. Ruim 50 gesprekken hebben we gevoerd. Met mensen uit de LHBTQ+-gemeenschap, met vertegenwoordigers van kerken, van zorginstellingen, van scholen, met ambtenaren en collega overheidsorganisaties.

Een hele ruime vertegenwoordiging die er voor zorgde dat we het onderwerp van heel veel verschillende invalshoeken konden bekijken.

In de raadsvergadering van eind september werd het Plan van Aanpak uitgebreid besproken. Natuurlijk is dit geen onderwerp om als hamerstuk af te doen. Er waren ook twee insprekers die recht uit het hart spraken. Van hen hoorden we twee heel verschillende standpunten. En de politiek was het dit keer inderdaad niet met elkaar eens. Maar met een ruime meerderheid werd het plan wel aangenomen. Daarmee gaf deze meerderheid van de raad het college de opdracht om de beschreven activiteiten uit te gaan voeren. Heel in het kort komt het er op neer dat we dit onderwerp beter bespreekbaar moeten maken, en dat we jaarlijks op Coming-Outdag de regenboogvlag gaan hijsen bij het gemeentehuis. Met het uitvoeren van dat plan was dus gelijk 'haast' geboden. Want nog geen twee weken later zou het 11 oktober zijn. Voor de LHBTQ+-gemeenschap een belangrijke dag.

Wij hesen deze dag voor het eerst de regenboogvlag. Voor veel, vooral jongere, LHBTQ+'ers teken dat ook zij er mogen zijn. Zichzelf kunnen zijn. Ook in Oldebroek. Sommige van onze gesprekspartners gaven aan dat het een steuntje in de rug is. Het helpt om het gesprek te voeren, over uit de kast komen of over geaccepteerd worden. Voor veel mensen een belangrijk symbool, en een belangrijk moment. 's Avonds, na het strijken van de vlag, openden we de foto-expositie 'Out en Proud op de Veluwe'. Deze expositie geeft LHBTQ+'ers in onze regio een gezicht. Vertelt hun verhaal; persoonlijke en soms heel ontroerende verhalen. De expositie is tot eind november te zien in het gemeentehuis. Als u dat wilt bent u van harte welkom om de foto's en verhalen te komen bekijken.

Zoals ik in het begin van dit stukje schreef ben ik me zeer bewust dat over dit onderwerp in onze gemeente heel verschillend wordt gedacht. Maar waar de gehele raad het over eens was, is dat het belangrijk is dat we het hier over blijven hebben. In de raadsvergadering heb ik dan ook de hoop uitgesproken dat we dat doen met respect voor de verschillen die we zien, voor de diversiteit die we in onze gemeente hebben. Laten we elkaar daarin de ruimte geven. Ook na 11 oktober. ■

Verskil moet er wezen!

Om de zoveel tijd gaat het er weer over. Positieve discriminatie, de verplichting om meer vrouwen, minderheden en mensen met een beperking in dienst te nemen. Ik ben daar nooit voor geweest. Simpelweg omdat ik denk dat het gaat om het resultaat. Het gaat om de juiste persoon op de juiste plek. Niet omdat ze man, vrouw, genderneutraal, licht, donker, gehandicapt of in een ander hokje te plaatsen zijn. Zoals ik net schreef, ben ik daar tegen. Tegelijkertijd zie ik wel een aantal dingen. Diversiteit werkt. Op school, op het werk, in relaties of in het vrijwilligersleven. Natuurlijk; er zijn bijvoorbeeld sporten die gescheiden zijn. Maar over het algemeen vullen bijvoorbeeld mannen en vrouwen elkaar goed aan, komen ze samen tot betere resultaten.

Vrouwen kijken vaak anders naar dingen dan mannen. Mannen praten vaak op een andere manier over dingen dan vrouwen. Als ze dan samen gaan werken ontstaat er vaak een completer beeld; vraagstukken worden bekeken vanuit verschillende invalshoeken, vanuit verschillende achtergronden en ervaringen. Ik durf bijna wel te zeggen dat een team niet goed kan functioneren zonder vrouwen. Ook niet zonder mannen trouwens. Teams doen het beter met voldoende diversiteit, en dat geldt ook voor onze samenleving.

Verskil verrijkt ons. Mannen en vrouwen zijn niet gelijk, maar zeer zeker wel gelijkwaardig. Twee heel verschillende dingen.

Ook in de politiek zoeken we naar de goede mix tussen de seksen. Om samen tot goede, tot nóg betere, resultaten te kunnen komen. Toch lukt dat in Nederland niet overal even goed. Er zijn nu eenmaal nog steeds veel meer mannen dan vrouwen actief in de politiek. Zeker bij waterschappen en gemeenteraden is dat zo. Jammer, want het is niet alleen heel leuk om je hiermee bezig te houden, maar je kunt ook echt een verschil maken. Als er bijvoorbeeld meer vrouwen in de politiek actief zijn, wereldwijd gezien, zal ook de positie van vrouwen en meisjes verbeteren. Natuurlijk, mannen kunnen die rechten ook verdedigen. Maar dat is toch wel een beetje anders. Bovendien zou bij meer vrouwen in de politiek die politiek meer en meer een afspiegeling van onze samenleving kunnen worden. Vrouwen die niet alleen, of vooral, door mannen worden vertegenwoordigd.

Kortom, meer vrouwen in de politiek en teams die goed gemixt zijn samengesteld, zorgen ervoor dat de wereld een beetje mooier wordt. En leuker ook trouwens. Want vlak het belang van sfeer en humor niet uit. Ik ben daarmee nog steeds niet voor positieve discriminatie: niet 'een vrouw omdat we er nog niet één hebben', maar wel: diversiteit zorgt voor een grotere kwaliteit, en verschil mag..., nee moet er wezen! ■

Meedoen

Meedoen is belangrijker dan winnen. Dat zeggen ‘ze’ altijd. Ik moet bekennen dat ik het daar lang niet altijd mee eens ben. Als ik meedoe aan een wedstrijd vind ik het een stuk leuker om te winnen dan om te verliezen. Maar ook ik heb geleerd, je kunt niet altijd winnen. En er kan geen winnaar zijn zonder verliezer. Dus... als verliezer help ik een ander winnen. Leuk? Nee. Maar ik word er niet chagrijnig van.

Deze zomer was er in gemeenteland ook een soort van wedstrijd. Als gemeente kon je voorbeelden insturen van je eigen inwonerparticipatie. Door een ‘jury’ werden die voorbeelden vervolgens beoordeeld en vergeleken met de voorbeelden van andere gemeentes.

U weet vast al dat de samenwerking tussen inwoners en gemeente sinds jaar en dag een belangrijk onderwerp is in Oldebroek. Al heel ver voor mijn tijd hier werd er gestart met Oldebroek voor Mekaar en die werkwijze zit ons inmiddels aardig in het bloed. Toen me werd voorgesteld om onze voorbeelden van inwonerparticipatie in te sturen was ik daar dan ook direct heel enthousiast over.

Laat me duidelijk zijn, onze inspanningen voor inwonerparticipatie doen we voor u, de inwoners van Oldebroek. Niet om er prijzen mee te winnen, maar om er samen voor te zorgen dat we de goede dingen doen voor Oldebroek. En, misschien wel het belangrijkste: ik ben gewoon heel erg trots op al die mooie initiatieven die vanuit de samenleving komen. Die deel ik heel erg graag. En dan is het natuurlijk heel leuk om eens te horen wat deskundigen van onze voorbeelden vinden. We stuurden teksten in over onze aanpak, onze inwonergroepen en over de burgerbegrotingen van ‘t Loo en Oosterwolde.

Na de zomer kwam de verrassing! We zaten bij de top van Nederland en kregen bezoek van de redactie van het magazine 'Publiek denken' voor een verdere uitleg. Een interview waarbij ook twee vrijwilligers aanwezig waren volgde. Tijdens het interview kwamen veel voorbeelden op tafel, onder andere over de burgerbegroting en over hoe we de koffiekar inzetten om buurten en burens met elkaar in contact te brengen. Maar het ging er ook over dat Oldebroekers echte aanpakkers zijn. Mensen die niet te beroerd zijn de handen uit de mouwen te steken. De één denkt mee, de ander helpt mee. Maar altijd is er de zorg voor elkaar, voor de vereniging of voor de buurt. Zo durf ik wel te stellen dat Oldebroek voor Mekaar veel groter en breder is geworden dan waarschijnlijk bij de start was bedacht.

En nu is het bericht gekomen dat we samen met Waddinxveen, Tubbergen, Veenendaal en Geertruidenberg als koploper op het gebied van inwonerparticipatie uit de bus zijn gekomen. Wat een mooi resultaat! Een echte winnaar is niet aangewezen en dat hoeft ook niet. Want wat is het een mooie waardering voor het harde werken van ons allemaal – ik denk in eerste instantie vooral aan al die vrijwilligers van dorps- en wijkgroepen én aan al die mensen die hen vervolgens helpen om hun plannen en dromen te realiseren. En wie weet inspireert het ook andere gemeenten om dit weer bovenaan de agenda te zetten.

Vaak wordt er gezegd 'samen gaat het beter' en zo geldt dat zeker voor inwonerparticipatie. En daar ben ik heel erg trots op! ■

Kerst in elk (t)huis

Kerst daar horen voor mij woorden bij als huiselijk, gezellig, samen en vooruitzien. Maar het woord dat toch wel bovenaan staat is thuis. Thuis. Dat is meer dan een plek waar je woont. Het is een plek waar je je veilig en op je gemak voelt. De meeste mensen in Oldebroek hebben een thuis. Dat kan de plek zijn waar je woont, of de plek waar je ouders wonen. Waar je thuis bent als je samen met je familie bent. Ik voel me inmiddels helemaal thuis in Oldebroek. Maar ik moet bekennen dat ik me voor onze verhuizing wel af heb gevraagd of onze kinderen zich 'thuis' zouden voelen in ons nieuwe huis. Immers, ze wonen inmiddels op zichzelf en hebben ook hun eigen thuis. Ik was enorm blij toen ze me vorig jaar vertelden dat het niet gaat om de stenen maar om ons. Dat ze zich ook hier thuis voelen. Want we zijn bij elkaar. Een pak van mijn hart!

De afgelopen week bezocht ik de tijdelijke opvanglocatie voor asielzoekers in Vierhouten. Dat heeft indruk op me gemaakt. Ook daar staan kerstbomen. Zo'n 80 mannen, vrouwen en kinderen van veel verschillende nationaliteiten en veel verschillende talen verblijven er met elkaar. Het lijkt een groep, maar ze verstaan elkaar niet.

Misschien vraagt u zich af waarom de burgemeester van Oldebroek naar Vierhouten gaat. Vierhouten hoort natuurlijk bij de gemeente Nunspeet. Maar deze tijdelijke opvang van vluchtelingen doen we samen; Nunspeet, Elburg,

Epe, Hattem, Heerde en Oldebroek. Samen zorgen we voor de medewerkers die nodig zijn.

In Vierhouten trof ik vluchtelingen mét status. Mensen die inmiddels weten dat ze in Nederland mogen blijven. Mensen die, soms nog maar kort en soms al jaren, wachten op een eigen plekje. Mensen die hun thuis achter zich hebben gelaten, niet persé op zoek naar een beter bestaan maar vooral naar een veilig bestaan. Een plekje dat zij weer ‘thuis’ kunnen gaan noemen. Mensen die opgevangen worden in een AZC, en soms al jaren van het ene naar het andere AZC reizen. En dan kom je nu, voor een periode van een maand of twee weer op een nieuwe plek terecht; Vierhouten nota bene!

In eerste instantie lijkt het heel aardig, er is aan veel dingen gedacht. Er zijn voldoende kamers, er zijn klaslokalen ingericht, er zijn mensen om Nederlands te geven aan kinderen en volwassenen, er is voldoende te eten en te drinken en er is dus zelfs een kerstboom. Maar het is géén thuis. En dat gun ik natuurlijk iedereen. Dat gun ik mensen het hele jaar door, en zeker met Kerst.

Natuurlijk sluit ik me niet af voor de realiteit. Het is niet simpel. Ik hoor u, of misschien een aantal van u, al denken. Ja, dat zou ik mijzelf of mijn eigen kinderen ook gunnen; een eigen plekje, een eigen huis, een echt thuis. En zo is het precies. Zoals ik dat inwoners uit Oldebroek gun, gun ik het ook mensen die op de vlucht zijn gegaan en alles hebben moeten achterlaten. Weet dat we er in Oldebroek alles aan doen om aan de woningvraag tegemoet te kunnen komen met tal van nieuwbouwprojecten. Maar u begrijpt vast dat dat eigenlijk niet is waar ik het nu met u over wil hebben; zo vlak voor Kerst.

Kerst is voor mij ook een tijd van even stilstaan. Ik weet dat dat ook voor veel mensen in Oldebroek zo is. En zo sta ik met u, even stil bij de mensen in onze gemeente, in Vierhouten en op andere plaatsen op de wereld die nog verlangen naar of zoek zijn naar een veilige plaats. Ik gun het ieder om thuis Kerst te vieren. Een tijd vol liefde, warmte, gezondheid, moed en verdraagzaamheid wens ik ons allen toe. ■

Volle vaart vooruit

De laatste column van 2021. Het ideale moment om terug te kijken. Nog even na te genieten van alle mooie dingen van het afgelopen jaar. Want gelukkig waren die er zeker ook! Toch voel ik die ruimte nu niet. Het zou de nood van dit moment tekort doen. Mijn dagen worden momenteel gevuld door gesprekken over boosterlocaties, steunpakketten voor ondernemers en noodscenario's voor de zorg. En zeker niet alleen mijn dagen, maar bijvoorbeeld ook die van wethouder Vos. Hoewel het nu beter lijkt te gaan en we in de krant kunnen lezen dat het aantal besmettingen afneemt, maken we ons op voor weer een hele steile piek. Niet eerder zag het scenario voor de aankomende weken er zo zorgelijk uit. En zeker voor onze regio, met relatief veel mensen die niet gevaccineerd zijn, lijkt er zwaar weer op komst.

Gelukkig zien we dat heel veel mensen nu in korte tijd een boosterprik kunnen halen. Hoewel dat ook dit keer natuurlijk weer een vrije keuze is, hoop ik dat veel mensen gebruik maken van deze mogelijkheid. Boosteren helpt! Met de boosterprik bent u beter beschermt tegen de nieuwe Omikronvariant. De boosterprik kan ervoor zorgen dat we straks misschien nog net voor het ravijn kunnen remmen om de bocht te nemen. Dat de noodhospitals die nu worden ingericht misschien toch niet nodig zijn. Dat scholen, winkels en horeca zo snel mogelijk gewoon weer open kunnen.

Ik ben me er goed van bewust dat alles draait om het woordje 'misschien'. Want misschien ben ik dit keer, overigens niet in mijn eentje, te pessimistisch. Misschien overdrijven we en misschien valt het toch wat mee. En ja, dan hoor je straks achteraf natuurlijk dat het allemaal wel wat overdreven was. Ik moet u zeggen dat ik daar op hoop. Ik zou zo graag, juist nu, een wat lichter toekomstbeeld schetsen. Met goede steunpakketten die volop aangevraagd

kunnen worden, met voldoende zorg voor iedereen die dat nodig heeft. Want dat is wat ik iedereen zo gun en toewens. Gezondheid, goede zorg en ook economisch niet teveel tegenslag. Een nieuw jaar met minder zorgen en meer 'gewoon' vertier. Daar moeten we voor gaan, maar wel met inzet van ons allemaal.

Dus: minder contacten tijdens de jaarwisseling, gezond verstand gebruiken tijdens het boodschappen doen en vooral klachten serieus nemen en je houden aan de regels van een quarantaine. Niet leuk en zeker ingrijpend maar wel belangrijk en noodzakelijk om die bocht straks te kunnen nemen! En dan ga ik graag samen met u volle vaart vooruit, op naar een beter, mooier en bruisend 2022. ■

De beste wensen!

De beste wensen! Een veelgehoorde kreet zo aan het begin van het nieuwe jaar. En natuurlijk wens ik ook u het allerbeste. Maar wat is dan het beste? Gezondheid, natuurlijk. Daar valt of staat alles mee. Maar ik weet ook dat niet iedereen die dit leest gezond is. Liefde, daar kunnen we ook niet zonder. Van een partner, een ouder, een kind of iemand anders die dichtbij je staat. En dan kan zo'n goed bedoelde wens opeens heel moeilijk zijn, als je liefde moet missen. Liefde die er nu om welke reden dan ook niet (meer) is.

Geluk, dat is iets wat we zo af en toe nodig hebben; dat de kwartjes eens de goede kant op rollen. Dat je wordt ingeloot voor de studie die je graag wil doen, voor dat huis waar je op hebt gereageerd. Het mooie van geluk is dat je er zelf niet veel invloed op hebt. Je hoeft er niet extra je best voor te doen. En toch kan het geluk dan eens aan jouw kant zijn. Geluk kan in heel kleine dingen zitten. Zonnestralen op een grijze dag, een kind dat zwaaiend voorbij huppelt, een kaartje of telefoontje – juist als je het niet verwacht. Maar je moet het wel zien. Het is er gewoon, maar voelt het ook zo?

Met heel veel andere dingen is het anders dan met geluk. Daar moet je zelf je best voor doen. Een plan maken en het dan ook daadwerkelijk gaan doen. Misschien hebben daarom zoveel mensen ieder jaar weer goede voornemens. Een plan om ergens voor te gaan, er het beste van te maken. Een soort stok achter de deur voor jezelf. Zelf ben ik niet van de goede voornemens. Ik zie iedere dag weer als een mooie, nieuwe kans. Een nieuwe kans om de goede dingen te doen voor Oldebroek, voor de mensen om me heen. Om met een lach, en soms ook met een traan, mee te leven.

Er te zijn. Om knopen door te hakken, maar vooral om de verbinding te blijven zoeken. Iedere dag weer, ook in 2022.

Verbinding ontstaat als mensen zich gehoord, gezien en gewaardeerd voelen. Het is een van onze basisbehoeften. Iedereen wil ergens bij horen. Hoe moeilijk is het als je het gevoel hebt niet of niet meer bij te kunnen dragen; geen waardering te verdienen. Bij sommige mensen die ik spreek merk ik dat dit de glans van de dagen wegneemt. Als mensen het gevoel hebben niets meer te kunnen geven; dat de gelijkwaardigheid verdwijnt. Juist dan is dat beetje extra aandacht en begrip zo belangrijk. Want iedereen kan iets bijdragen, soms met een woord of met een gebaar. We moeten het alleen willen zien, en voelen.

Natuurlijk is het lastig om over verbinding te spreken in een tijd waarin we juist onze sociale contacten moeten beperken. Niet zomaar even bij iemand kunnen binnen vallen, geen feestjes, niet met de hele familie bij elkaar. Natuurlijk zijn er heel veel online mogelijkheden, maar vaak is dat niet meer dan een tweederangs alternatief. En toch, toch helpt dit om elkaar te blijven zien. Om die geluismomenten te delen. Om ook de zorgen met elkaar te bespreken en op die manier van waarde voor een ander te kunnen zijn. Om die liefde, met afstand, over te kunnen brengen.

Terug naar het begin; de beste wensen! Ik wens u meer dan ooit voor dit nieuwe jaar geluk, gezondheid, liefde én elkaar! ■

Als we het samen doen

Een paar weken geleden schreef ik over verhalen delen. Die verhalen hebben een effect. In de brieven die door heel veel burgemeesters, ook door mij, zijn ondertekend en naar Den Haag gestuurd stond onder andere dat we ons zorgen maken over sport en ondernemers. Dat winkelen op afspraak niet werkt en dat we de horeca toch liever langer open zouden zien gaan. U begrijpt natuurlijk dat ik heel blij ben met de versoepelingen die nu zijn ingegaan. Het OMT advies was 17.00 uur, het kabinet wilde dat oprekken naar 20.00. Maar mede door de geluiden van inwoners, ondernemers en burgemeesters is er uiteindelijk gekozen voor 22.00 uur. Aarzelend, dat wel.

Ik zag opluchting bij de horeca-ondernemers, bij ons museum en zeker ook bij heel veel inwoners. Meer lucht, meer mogelijkheden. De versoepelingen zorgen niet alleen voor meer lucht, maar ook voor wat licht in een donkere tunnel. Voor de een gaat het opeens erg hard, voor de ander gaat het nog lang niet ver genoeg.

Gooi gewoon alles open, dat hoor ik vaak. Maar de zorgen zijn nog zo groot. Er wordt echt een risico genomen met deze oprekking die, en ik zeg het nogmaals, ingaat tegen de adviezen. Dat kan alleen omdat we hele heldere afspraken hebben met elkaar. Als we verder openen, houden we ons strak

aan de regels. Dat hebben niet alleen kabinet en burgemeesters samen afgesproken, maar ook de ondernemersorganisaties en sportbonden. Dat naleven moeten we dan ook met z'n allen doen. Toezicht daarop ligt bij de organisatie waar mensen op bezoek komen en uiteindelijk, als dingen niet goed gaan, is de overheid verantwoordelijk voor de handhaving. En dat nemen we serieus. Want ondertussen lopen de besmettingen op.

Hoe snel dat gaat en met welke gevolgen, dat is nu afwachten. Want inderdaad, als je ziek wordt kom je minder snel in het ziekenhuis; zeker met een booster-prik. Maar je kunt nog steeds ziek worden en andere mensen besmetten. En dan moet je thuis blijven. En dat kan iets betekenen voor onze samenleving. Bij teveel ziekteverzuim in bijvoorbeeld verzorgingshuizen, openbaar vervoer, transport hebben we een probleem. Want dan komen de roosters niet meer rond, vallen bussen uit, kunnen we de zorg niet leveren en zijn winkelschappen leeg. Dat willen we natuurlijk niet. Dus, moeten we met elkaar ons best doen om dat te voorkomen. Dan verwacht ik eigenlijk ook onderling begrip.

Het is niet erg als we het niet met elkaar eens zijn. Maar, zeker op social media en in bijvoorbeeld de winkels, mis ik toch regelmatig wat wederzijds respect. Wetten en regels worden niet door mij, door onze gemeenteraad of door onze ondernemers bedacht. Ik begrijp goed dat dit ook voor frustratie zorgt, maar reageer dat alsjeblieft niet af op mensen die gewoon hun werk doen. De huisarts, de assistente, de winkelmedewerker, de boa.

Daarom hebben we in overleg met een aantal ondernemers in onze gemeente een sticker gemaakt. U kunt 'm tegenkomen op deuren of bij de toonbank. Centraal staat de boodschap "Goed dat je er bent!" En zo is het ook. Het is goed dat je er bent. Want we moeten het samen doen en hebben elkaar keihard nodig. Als we het samen doen en elkaar een glimlach gunnen dan is dat fijn voor iedereen. ■

Samen verder

Vorige week was ik bij een burgemeestersconferentie. Een tweedaagse bijeenkomst waar we als burgemeesters live bij elkaar waren. Er kwamen natuurlijk heel veel verschillende onderwerpen ter tafel. En ook tijdens de informele momenten was er veel te bespreken. Wat me vooral bij zal blijven is het gevoel van 'het kan weer'. Een blij gevoel, een opluchting. Dat gevoel, daar hebben we natuurlijk met elkaar op gewacht. Ieder op zijn of haar eigen manier. Al die kerkgangers die hun kerkgang misten, sporters die thuis op de loopband moesten, muzikanten die alleen nog solo's konden spelen, de horecatijgers die hun plekje aan de toog misten. Meesters en juffen die maandenlang hun klas niet compleet hadden, opa's en oma's die hun kleinkinderen niet konden knuffelen. Mensen die geen vaccin wilden en toch continu met posters en advertenties over prikmomenten werden geconfronteerd.

Over een paar weken is het twee jaar geleden dat we in Oldebroek een eerste 'geval' van corona hadden. Het was een persbericht waard. In die twee jaar is er vervolgens heel erg veel gebeurd en er is nog heel veel meer niet gebeurd. We konden ons toen nog niet voorstellen waar we nog doorheen zouden moeten. En dat is misschien maar goed ook. Een ding is inmiddels zeker: we hebben die twee jaar allemaal op onze eigen manier doorgemaakt. Met angst of vol vertrouwen, plichtsgetrouw en heel voorzichtig, of juist met de nodige scepsis; wantrouwen misschien wel. Eenzaam thuis of juist overvol door taken in de zorg. Maar allemaal worstelend met de regels, de richtlijnen, met beeldvorming en vaak met heel veel vragen.

En nu... Nu is opeens dat moment daar. De afgelopen week kon er alweer veel meer en vanaf afgelopen weekend zijn er bijna geen beperkingen meer.

Mondkapjes kunnen vanaf nu in de tas of jaszak blijven, afstand houden hoeft niet meer en thuis een feestje geven is geen probleem. Tegelijkertijd hoeft het natuurlijk niet allemaal gelijk losgelaten te worden. Doe waar je je goed bij voelt, blijf je verstand gebruiken en geef elkaar daarvoor ook de ruimte.

Nu we de maatregelen bijna helemaal los kunnen laten en ook de cijfers hard naar beneden gaan voel ik ook de behoefte om na te denken over een moment om samen terug te kunnen kijken, misschien ook een beetje af te sluiten. Al zal dat afsluiten voor heel veel mensen nog te vroeg zijn. Aandacht voor het verdriet, voor de impact van de maatregelen en ook voor de veerkracht die van ons is gevraagd, en die we hebben laten zien. Landelijk wordt hier ook over nagedacht. Maar we gaan dus ook in Oldebroek op zoek naar een moment en een manier om dat met elkaar te kunnen doen. En ook dat pakken we samen op! ■

Tranen

Dit weekend was ik bij de herdenking van de slag in de Javazee, op 27 februari 1942. Mijn opa vocht daar tegen de Japanse opmars. De herdenking, in de Kloosterkerk in Den Haag, raakte me. In aanwezigheid van Prinses Beatrix werden kransen gelegd, een schilderij onthuld en waren er indrukwekkende sprekers. Vooral de woorden van de kleindochter van schout-bij-nacht Karel Doorman raakten me en ik merkte dat de tranen hoog zaten.

Want tegelijkertijd werden in Oldebroek twee vlaggen in één mast gehesen. Twee vlaggen, bijna dezelfde kleuren. Samen in één mast als symbool van onze verbondenheid met iedereen die onder deze vreselijke situatie lijdt. Oorlog. Zo dichtbij. Terwijl ik daar in de kerk zit en een tijdperk, gebeurtenissen herdenk die we nooit meer wilden meemaken. Het zorgt voor een extra lading waar niemand

op rekende en die niet was verwacht. Die extra lading maakte dat het oorverdovend stil was, daar in die grote kerk in Den Haag.

Tijdens een film van toen dwaalden mijn gedachten even af. De film toonde jonge marinemannen. Mannen waarvan er misschien één mijn opa was, de opa die ik niet heb gekend. Jonge sterke mannen, in de bloei van hun leven, zo heel ver van huis vechtend voor hun land.

En ik realiseer me dat het lijkt of we terug bij af zijn. Ook nu weer zoveel mensen die leven in angst, met agressie en intimidatie. Vrede, vrijheid en veiligheid zijn ver te zoeken. Mensen verliezen hun leven, gezinnen slaan op de vlucht. Kinderen die hun vader, hun ooms, achterlaten en met hun moeder op zoek gaan naar een veilige plaats. Vaders die hun gezin naar de grens brengen en zelf terug gaan om hun land te verdedigen. Het leven zoals ze dat kenden zal nooit meer hetzelfde zijn. De beelden op het journaal zijn keihard. Ik besef me meer dan ooit dat vrijheid niet vanzelfsprekend is, en zeer zeker niet gratis. We kunnen en mogen onze ogen niet sluiten voor dat wat zich op dit moment in Europa afspeelt.

Ik realiseer me ook dat het heel dichtbij komt. Onze oudere inwoners en veteranen worden geconfronteerd met nachtmerries uit het verleden. Beelden van toen komen terug. Tranen komen terug. En natuurlijk wonen we hier in een gebied met veel kazernes. Op die kazernes worden voorbereidingen getroffen om ook vanuit onze regio mensen te sturen om de grenzen van Europa te verdedigen. Ook zij hebben ouders, partners, kinderen.

Als gemeentebestuur kijken we welke vragen op ons af komen en welke mogelijkheden we hebben om een bijdrage te leveren. We doen dat samen met andere gemeentes. Ik zie, ook in onze gemeente, veel particuliere initiatieven ontstaan. Het doet me goed om te zien dat deze vreselijke oorlog toch ook voor verbinding zorgt. Internationaal maar zeker ook nationaal en lokaal. Dat mensen hier zich beseffen wat we hebben, waar we dankbaar voor mogen zijn. Dat we met elkaar, ook al kunnen we niet voor een oplossing zorgen, wel heel wat druppels op de gloeiende plaat kunnen zijn. Druppels als kleine lichtpuntjes. Druppels die hopelijk door de tranen heen zichtbaar en voelbaar zijn. ■

Een nieuwe crisis

Zou ik nu, op dit moment, over iets anders kunnen schrijven dan over de oorlog, over Oekraïne, over de vluchtelingen? Ik zou graag willen. Het was, een aantal weken geleden, ook mijn plan. Deze column zou over de verkiezingen gaan. Het feest van de democratie. En ja, hoe duidelijk maakt de huidige tijd dat wonen in een vrij land zo belangrijk en tegelijk niet vanzelfsprekend is. Terwijl een paar landen verderop de bommen vallen gaan wij naar de stembus.

Tijdens de verkiezingen van deze week kunt u stemmen op de persoon waardoor u graag in de gemeenteraad vertegenwoordigd wil worden. Een heel directe stem. Het gaat om uw straat, over uw afval, uw financiën, de manier waarop u kunt sporten, muziek maken, andere mensen ontmoeten. Maar de raadsleden sluiten ook de ogen niet voor wat er elders in de wereld gebeurt. Vorige week donderdag was er een raadsvergadering, de een-na-laatste in de huidige samenstelling. Graag deel ik hier een impressie van mijn opening van die vergadering.

Een vlag – het is een symbool om zichtbaarheid te creëren voor een land, een bedrijf, een groep mensen, een gemeente. Tot voor kort was de Oldebroekse vlag ‘gewoon’ de Oldebroekse vlag. En dat is niet veranderd. Een vlag om blij mee te zijn, om trots op te zijn, om te koesteren. Maar die vlag heeft, toevallig,

ook de kleuren van die andere vlag. Die kleuren staan voor de uitgestrekte graanvelden onder de blauwe Oekraïense hemel. Door de twee vlaggen samen, aan elkaar verbonden, in één mast te hangen wilden en willen we aan iedereen die het maar horen wil laten weten dat we ons met elkaar verbonden voelen. Dat dat wat er nu gebeurt, niet eens zo heel ver hier vandaan, ons niet onberoerd laat.

Een nieuwe crisis, vooral voor de Oekraïners. Voor mensen die de afgelopen weken gevlucht zijn. Mensen die hun man, hun vader, hun zoon, hun broer achter hebben moeten laten. Voor kinderen, ouderen, kwetsbaren, geliefden. Voor de Oekraïners die al langer hier wonen en via de media zien wat er in hun land gebeurt. Maar ook voor de mensen uit en in Rusland, die met verbijstering kijken naar dat wat zich afspeelt in hun buurland. Een land waar velen van hen familie en vrienden hebben. Dit is géén oorlog tussen twee landen. Dit is een oorlog van een machtsmisbruiker en de zijnen. Een oorlog tegen het buurland, maar ook tegen democratie, tegen vrijheid. Het is een ramp waarvan we de reikwijdte nog niet kunnen overzien. Een ramp waarvan we de gevolgen nog niet kunnen inschatten. Maar wel met de zekerheid dat deze ramp zich niet beperkt tot daar, tot ver weg...

Want het is een ramp die ook mensen hier raakt. Mensen die ervaringen van vroeger, die eigenlijk al lang vergeten hadden moeten zijn, herbeleven. Veteranen die hun nachtmerries terugzien op tv. Mensen die de moed verliezen door de beelden, mensen die bang zijn. Of economisch hard worden geraakt. Zoveel tragische verhalen...

Eerder deze week kreeg ik van de politieke partijen de vraag om positief en ruimhartig met de verzoeken van het kabinet om te gaan en waar mogelijk de helpende hand te bieden om deze vluchtelingen ook in Oldebroek op te vangen. Daar wil ik u, de politiek, voor bedanken. Ik kan u zeggen, als organisatie staan we klaar om opvang en hulp te organiseren. De uitdaging die op ons af komt is groot, de bereidheid om te helpen ook! Niet alleen bij ons als organisatie, maar zeker ook bij onze inwoners. Mensen nemen vluchtelingen op in hun huis, verzamelen spullen, rijden naar Oekraïne, stellen hun huis en hart open voor hun medemensen die dat zo nodig hebben.....

Wat ik zie gebeuren is Oldebroek voor Mekaar, maar dan in het heel groot. Dat is nodig, en dat doet me, ondanks alles, heel erg goed. ■

Buitendienst - buiten gewoon

Een paar weken geleden was ik voor de opnames van een filmpje op onze gemeentewerf. Het was natuurlijk niet voor het eerst, maar wel weer even geleden.

De laatste tijd kwam ik de mannen van onze buitendienst vooral tegen tijdens korte praatjes onderweg of als er voor hen veel werk aan de winkel is, bijvoorbeeld na die storm van laatst. Ik sprak dus af om snel eens op een wat uitgebreider werkbezoek te komen.

Dat werkbezoek, dat was vorige week donderdag. Eindelijk! Waar we net weken genoten hadden van prachtig lenteweer was dat de ochtend waarop het weer omsloeg. De zoutstrooiers en sneeuwschuivers moesten dus van stal worden gehaald. Via een app kan precies gevolgd worden wanneer de sneeuw verwacht wordt, hoe koud het wegdek is en wordt en wat er nodig is. Heel bijzonder. Het was dus een frisse ochtend.

Het werkbezoek begon op de begraafplaats. Daar ligt een hele belangrijke taak voor onze buitendienst. Natuurlijk zorgen ze er voor dat de begraafplaats er netjes bij ligt. Maar ze zijn er ook vooral als er een begrafenis is. Ze maken vooraf het graf klaar en zorgen naderhand dat het netjes wordt achtergelaten. Het is fijn dat nabestaanden daarop kunnen rekenen en mooi om te zien met hoeveel zorg dit gebeurt.

Daarna bezochten we in Oosterwolde de zaagploeg. Terwijl de natte sneeuw het toch wat onaangener maakte om buiten te zijn waren deze mannen in een hoogwerker met elektrische kettingzaag bezig met snoeiwerkzaamheden, en haalden de klimop uit de bomen zodat ze weer de ruimte krijgen om ongestoord door te groeien. Het groen in onze gemeente heeft voortdurend onderhoud nodig. Een deel van dat onderhoud moet in de winter en het vroege voorjaar gebeuren. En een ander deel juist in de zomer of in het najaar. Maar we doen dit niet alleen. Ik was blij te horen dat er heel goed samengewerkt wordt met medewerkers van de Inclusiefgroep. Ieder weet wat er gedaan moet worden en steekt de handen uit de mouwen. Samen in goede harmonie om de klus te klaren.

De mannen van de buitendienst – het is zo makkelijk om het maar gewoon te vinden – maar ze staan letterlijk dag en nacht, in weer en wind, voor de gemeente en voor de inwoners klaar. Of dat dan op de strooiwagen is, in het groen, bij de werkzaamheden op de werf, bij het op- en afbouwen van de stembureaus, bij verstoppingen in het riool, op de begraafplaatsen, bij incidenten en crisis – ze zijn er gewoon. Een heel bijzondere club die tegelijkertijd heel gewoon is. Daar kunnen we niet zonder.

Toen ik weer verder moest kwam er een buurvrouw naar buiten die de mannen uitnodigde voor een kopje koffie. Even opwarmen, een praatje maken. Wat werd ik daar blij van! Want ook dat is Oldebroek, ‘gewoon’ even zorgen voor een kopje koffie. En met dat kopje koffie gelijk laten zien dat we het werk van deze mannen waarderen. Gewoon of buitengewoon? Voor mij is ook dit Oldebroek voor Mekaar en wil ik die mevrouw en al die andere mensen die dat zo af en toe doen bedanken. Gewoon buitengewoon! ■

Kijk, luister en sta op!

Nog steeds is het nodig om twee keer per jaar extra, nog meer dus dan bij veel andere belangrijke onderwerpen, stil te staan bij het onderwerp pesten. Ongelooflijk! Vandaag, dinsdag 19 april, is het de landelijke dag tegen pesten. En in september is het zelfs de week tegen pesten. Als pesten geen probleem was, dan weet ik zeker dat deze dagen er ook niet (meer) waren. Veel mensen denken dat pesten iets kinderachtigs is. Maar dat is zeker niet het geval! Het komt bij alle leeftijden voor. Van scholen tot verzorgingstehuizen, van sportverenigingen tot bedrijven, in families en online. En de cijfers zijn schokkend.

Pesten kan hele grote gevolgen hebben. Van overspannenheid en depressies tot verslavingen of zelfmoord. Pesten is dus verre van een kinderding. Sterker nog, kleuters doen het beter dan wij – grote mensen. En daarmee is het ook niet af te doen als een gespreksonderwerp dat er niet toe doet.

Je kunt toch wel tegen een grapje? Een bekende ‘dooddoener’. Maar er is een groot verschil tussen plagen en pesten. Als je geplaagd wordt kun je altijd nog terugplagen. Plagen is niet gemeen, heeft geen ruw randje en plagen is één tegen één. Plagen kan grappig zijn, of is in ieder geval zo bedoeld. En mocht je het niet grappig vinden is het voldoende als je dat zegt. Dan houdt een ander daar rekening mee.

Pesten is anders. Pesten is nooit positief. Het doet pijn. Er is een verschil in macht en vaak zijn er meerdere mensen bij betrokken. Als slachtoffer kun je niet tegen de pester of pesters op. Pesten kun je niet in je eentje stoppen. Maar het moet wel stoppen! Daarom is het belangrijk om niet met dit probleem rond te blijven lopen. Door er met iemand over te praten kan er

iets veranderen. En dat is moeilijk. Maar bedenk dat er heel veel mensen zijn die gepest zijn, die weten hoe dat voelt. Kies daarom iemand uit die je vertrouwt. Misschien helpt het om vooraf op te schrijven wat je wil gaan vertellen.

Ga vervolgens niet direct samen, of ieder voor zich, over tot 'spontane' actie. Spreek af wat de volgende stap gaat zijn en zoek samen verder naar goede hulp. Dat kan op heel veel manieren. Je kunt iemand anders die jullie vertrouwen vragen, via het CJG of Sociaal Team is er hulp beschikbaar en ook online is er veel informatie te vinden. Bijvoorbeeld via stoppestennu.nl. Eén ding is heel belangrijk... geef jezelf nooit de schuld. Het ligt niet aan jou! Nooit!

Tegen lezers die denken dit gaat niet over mij, zou ik willen zeggen dat dit zeker ook over u gaat, of over jou. Grote veranderingen kunnen komen van heel kleine daden. Houdt daarom uw ogen en oren open. Misschien bent u wel dat luisterend oor waar iemand naar op zoek is. Misschien ziet u dingen die u later ter sprake kunt brengen. Onder het motto 'kijk, luister en sta op!' is er voor ons allemaal een taak. We zijn niet allemaal verantwoordelijk voor het feit dat er wordt gepest. Maar ik maak u graag medeverantwoordelijk voor het stoppen. Samen moeten we daar stappen in kunnen zetten. Laten we zo met elkaar de wereld wat mooier en gezelliger maken, voor iedereen! ■

Dag van de vluchteling

Vluchtelingen uit Oekraïne domineerden de afgelopen maanden

het nieuws en ook wel een beetje mijn agenda. En dat is niet vreemd. Maar ik hoorde ook steeds vaker de opmerking ‘maar er zijn toch ook heel veel andere vluchtelingen?’. En dat klopt natuurlijk. Er zijn zelfs héél veel andere vluchtelingen, niet alleen in Nederland maar ook bij ons in

de gemeente Oldebroek. Het leven is, helaas, op heel veel plekken in de wereld niet veilig. Dat maakt dat mensen vluchten; voor oorlog, hongersnood of geweld, om zichzelf te kunnen zijn. Nu het volgende week de dag van de vluchteling is, lijkt het me goed om daar op deze plek eens bij stil te staan.

In Oldebroek hebben we heel veel verschillende nationaliteiten, meer dan vijftig zelfs. Er wonen hier mensen uit Brazilië, Thailand, Rusland, Syrië, Eritrea enz. enz. Daarbij moet natuurlijk wel gezegd worden dat niet iedereen die uit een ander land hier terecht komt ook direct een vluchteling is. Mensen verhuizen bijvoorbeeld voor hun droombaan. Of voor de liefde. En dat maakt echt wel een verschil. Je hebt dan een plek om je thuis te gaan maken, mensen die je opvangen, wegwijs willen maken. Mensen die het fijn vinden dat je er bent. Hoe anders is dat vaak voor vluchtelingen. Stel je eens voor... Na een lange en onzekere reis aankomen in Nederland, in Ter Apel, in een overvol aanmeldcentrum. Geen ruimte voor jezelf, geen persoonlijke aandacht. Geen

plaats om op adem te komen. De stress blijft, dag in dag uit. En ook nacht in, nacht uit. Soms 's nachts zelfs op een stoel, op de grond of in het ergste geval buiten de poort in het gras. Ongekend voor Nederland. Zoveel onzekerheid; mag je blijven, en zo ja waar kom je terecht? Wat volgt is een periode van maandenlang afwachten, vaak in verschillende AZC's.

Op dit moment zitten 14.000 mensen die hebben gehoord dat ze in Nederland mogen blijven nog in een AZC. Want er is geen woonruimte. Een enorm probleem. Zeker- niet alleen deze groep heeft woonruimte nodig. Ook uw kinderen of kleinkinderen staan misschien al heel lang ingeschreven. Of u heeft zelf dringend woonruimte nodig. Het is dan heel menselijk om te denken: en wij dan? Ik zou zo graag zien dat iedereen die woonruimte nodig heeft dat kan krijgen in ons land. Daarom moeten we creatief zijn. Nieuwe vormen bedenken waar we, al dan niet tijdelijk, wonen mogelijk maken. Voor onze eigen inwoners maar ook voor een aantal inwoners die we er dan bij zullen krijgen uit andere landen. Iedere gemeente heeft hier een verantwoordelijkheid.

Als ik daar zo over na zit te denken dan hoop ik van harte dat Oldebroek zich ook dan weer van zijn mooie en warme kant laat zien. Dat we een veilige haven willen zijn voor alle medemensen die dat zo hard nodig hebben. Dat plaats van herkomst er dan niet toe doet. Maandag 20 juni is het de dag van de Vluchteling. Wereldwijd staan we stil bij mensen die, waar dan ook ter wereld, op de vlucht zijn voor honger of geweld. In Oldebroek gaan we er zeker ook aandacht aan besteden. Want het is goed om ons keer op keer te realiseren dat vrede en veiligheid niet vanzelfsprekend zijn. En dat Oldebroek een heel fijne plek is om te wonen! Zo'n fijne plek gun ik u en ook anderen. U weet wellicht dat ik oorspronkelijk uit Groningen kom, maar ik zou nu toch willen zeggen 'Er gaat niets boven Oldebroek!' ■

Vroeg op voor de boeren

Woensdagmorgen een vroege ochtend. Maar niet alleen voor mij. Voor veel boeren, ook in onze gemeente, was het de woensdag van het grote protest. De startnotitie van het Nationaal Programma Landelijk Gebied hakt er voor de boeren fors in. De problemen, de zorgen, de onmacht en de onzekerheid waar de boeren mee te maken hebben gaan mij, het gemeentebestuur en onze raad aan het hart. Daarom vond ik het idee om te verzamelen op het Raadhuisplein mooi.

Bijzonder was de grote hoeveelheid pers. Onze eigen Loco was er, maar ook heel veel regionale en zelfs landelijke media. In totaal stonden er ruim 30 trekkers en meer dan 50 boeren 's ochtends vroeg bij het gemeentehuis. Voor de agrariërs was er een ontbijtje en een gesponsord lunchpakket.

Ik was blij dat ook gedeputeerde Drenth vanuit Arnhem de reis naar Oldebroek heeft gemaakt. Bij het verbeteren van het perspectief voor onze boeren hebben we de provincie heel hard nodig. De gedeputeerde beloofde de boeren om samen op te trekken in deze moeilijke tijden. Van alle toespraken, gesprekken en verhalen bleef het verhaal

van Rosanne me nog het meest bij. Een meisje van 14 dat maar één grote wens heeft. Ze wil boerin worden. Later, over een jaar of tien, het bedrijf van haar vader overnemen. Dat voortzetten waar al generaties lang hard aan is gewerkt. Door haar opa en oma en door de opa en oma van haar vader. Of dat, met de huidige plannen en aanpak, gaat lukken is maar zeer de vraag.

En zo maken veel boeren zich zorgen over hun bedrijf en over hun gezinnen. Wat kan er wel, wat kan er niet. Ga je nog investeren, kunnen we de investeringen die we hebben gedaan straks nog betalen?

Voor de economie en de werkgelegenheid in Oldebroek is de agrarische sector van groot belang. Dat gaat verder dan alleen de 'boeren' zelf. Ik denk dan ook aan loonwerkers, machinebedrijven, transportbedrijven en natuurlijk aan de voedingsindustrie.

Maar ook voor het behoud van ons cultureel erfgoed is de agrarische sector voor Oldebroek onmisbaar. Boerderijen die al generaties lang in families zijn, boeren die samenwerken met de weidevogelbescherming, natuurbeheer, Klompenpaden, onze streekproducten ...

Dat er op het gebied van stikstof iets moet gebeuren, dat is meer dan duidelijk. En dat óók de agrarische sector daarbij stappen moet zetten is helder. Maar de huidige plannen zijn heel ingrijpend en eenzijdig. Ik begrijp daarom goed dat 'onze' boeren op pad gingen om hun zorgen te delen met de rest van Nederland. En daar sta ik dan graag een keer extra vroeg voor op! ■

Vlaggen...

Het plan voor deze column was anders, ik zou u in deze vakantieperiode meenemen naar mooie plekjes binnen onze gemeente. De gebeurtenissen van de afgelopen weken, daarmee doel ik vooral op de vlaggen aan lantaarnpalen en alle commotie daarom heen, maken dat ik nu iets heel anders wil zeggen.

Want, beste boeren, u weet dat ik u en uw bedrijven een warm hart toedraag. We spreken elkaar regelmatig, rechtstreeks of via uw belangenvertegenwoordigers. U was er misschien wel bij in het gemeentehuis eind 2019, of op 22 juni bij het ontbijt op het Raadhuisplein. U heeft mijn pleidooi voor andere, meer gedeelde oplossingen gehoord. U hoorde de gedeputeerde uit Arnhem. Ik zwaaide u uit en wenste u succes in Stroe. Ook een week later, in onze raadzaal, was u er misschien bij. Er zijn toen persoonlijke verhalen gedeeld. Ik heb ze gehoord en opgeslagen. Belangrijke momenten! Ook hier, in deze column, ging het al eerder over uw zorgen, uw boosheid, over u. Ook nu, weken later, zijn de contacten goed. Natuurlijk, ik kan niet ieder van u dagelijks of wekelijks spreken. Maar ik denk dat ik goed op de hoogte ben van wat er speelt, bij de agrarische ondernemers in de gemeente Oldebroek en bij al die ondernemers die daar weer van afhankelijk zijn.

Toen de omgekeerde vlaggen ook in Oldebroek werden opgehangen heb ik de opdracht gegeven om de vlaggen die aan straatmeubilair hangen weg te halen.

Natuurlijk heeft iedereen het recht om te zeggen en te laten zien waar hij of zij voor staat. Maar wel binnen de kaders van de wet. Dus op eigen terrein absoluut geen probleem, maar het hangen van vlaggen aan straatmeubilair voldoet daar niet aan. Ach, zeggen sommigen dan, je hoeft hier toch niet zo moeilijk over te doen? Laat ze gewoon hangen. Maar als we dat doen, dan moeten we dat later ook in andere gevallen, bij andere vlaggen, toestaan. En dan maakt het niet uit waar het over gaat. Gelijke monniken, gelijke kappen.

Het gevolg was heel veel bijzondere berichten en boze mensen aan de telefoon. Daar bleef het niet bij. In het weekend zagen we beweging bij mij voor het hek. Twee jonge mannen, één zelfs met een zak over zijn hoofd, planten een omgekeerde vlag bij mij voor het huis. Een provocatie, een intimidatie?

Natuurlijk, wist ik dat het weghalen van vlaggen die aan gemeentelijke eigendommen hangen niet overal goed zou vallen. Een persoon stelde online zelfs voor dat alle ambtenaren geen pensioen meer moesten krijgen en dat ik mijzelf met een vlag aan een lantaarnpaal moest opknopen. Dat gaat best heel ver. Ik belde, willekeurig, met mensen die een boodschap achterlieten via onze sociale media. Ik sprak een mevrouw uit Roermond die reageerde op de situatie in Oldebroek. Ook in de landelijke media zag ik een en ander voorbij komen. Tegelijk hoor ik meer en meer vanuit onze directe omgeving dat mensen omgekeerde vlaggen als onprettig ervaren. Dan heb ik het echt niet alleen over veteranen. Mensen die dit niet hardop durven te zeggen, want dan zou het lijken alsof ze tegen de boeren zijn. En dat zijn ze niet, maar er spreekt wel angst of ongemak uit ... Dat raakt me ook.

Waarom nu deze column? Eigenlijk wil ik vooral zeggen dat ik begrip heb voor de emoties, voor alle verschillende meningen: van de boer, de burger, de veteraan of dienend militair, de student en de oudere. En ja, protesteren mag, maar binnen de grenzen van de wet die ik beloofd heb na te komen. Vrijheid van meningsuiting is een groot goed, een recht. Ik zal dat recht altijd verdedigen. Maar dan geldt dat voor ieder op dezelfde manier. Laten we samen op zoek en op weg gaan naar een oplossing. Met gezond verstand zoals we dat hier in Oldebroek gewend zijn. ■

Oldebroek, daar zit muziek in

Deze week draait wel een beetje om muziek. Al is dat iedere week en zelfs iedere dag eigenlijk wel zo. Maar deze week dus nog een beetje meer dan anders, met de feestavond voor wereldkampioen van Limburg Stirum band en het grote muziektijdstip in het aankomende weekend. Oldebroek, daar zit muziek in, zouden we wel kunnen zeggen. Muziek doet zo veel en voor zoveel mensen. Natuurlijk houden we niet allemaal van dezelfde liedjes en soorten muziek. En gelukkig hoeft dat ook niet. Er is voor iedereen wel iets passends; klassiek, gospel, jazz, happy hard core, Nederlandstalig, oud Hollands ... teveel om op te noemen.

Muziek is voor heel veel mensen en in heel veel verschillende situaties belangrijk. Muziek kan je troosten of juist oppeppen, inspireren of uitdagen. Muziek kan je helpen een boodschap over te brengen, je gevoelens onder woorden te brengen, het kan je zelfs helpen om iemand de liefde te verklaren ... Muziek doet, net als geur, ook iets met je geheugen. Het brengt belangrijke momenten soms zomaar ineens terug. De nummers die gespeeld werden bij ons trouwen bijvoorbeeld. Als ik die voorbij hoor komen schieten mijn gedachten automatisch terug naar die dag in januari 1992. Wanneer ik denk aan het slaapliedje dat ik zong voor onze kinderen, zie ik mezelf weer zitten in die babykamer en lijkt dat zo kort geleden. En liedjes die ik leerde op de lagere school zoals van de musical in de zesde klas. Als ik ze zing ben ik weer even dat meisje van toen.

In veel verzorgingstehuizen en dagbestedingslocaties speelt muziek daarom ook een belangrijke rol. Mensen bij wie het geheugen niet goed meer werkt zingen van hartenlust mee met liedjes van toen. Het brengt ze even terug naar een vertrouwde tijd. Het zorgt dat herinneringen aan vroeger terugkomen,

en vaak ook het gevoel dat bij die herinnering hoort. En soms helpt het ook om niet alleen naar muziek te luisteren, maar het ook te maken! Mensen komen in beweging en dat is (bijna) altijd goed.

Zelf heb ik helaas nooit goed muziek leren maken. Voor mij blijft het dus bij zingen, dat doe ik dan ook graag en veel. Gelukkig hebben we het onze kinderen wel aan kunnen bieden. Bij ons thuis was er dan ook altijd muziek. Gitaar, keyboard, drums, het is allemaal voorbij gekomen. Dat miste ik heel erg toen de jongens uit huis gingen. Geen 'gepingel' meer op de gitaar, niet meer meezingen met het keyboard. Ik vind het heel erg belangrijk dat zoveel mogelijk kinderen in aanraking komen met muziek. Want hoe mooi is het als talent gebruikt wordt – uitgebuit wordt. Met heel veel geduld en volharding jezelf een instrument, en dat kan ook een stem zijn, eigen maken. Instrumenten die emotie uitdrukken. Ik vind dat heel erg knap en geweldig om te zien en horen.

En dat is maar een van de redenen waarom ik ook zo van de muziekconcoursen houd. Je ziet daar mensen die vol passie en met elkaar laten zien en horen wat ze allemaal in huis hebben. Maandenlang repeteren, ieder zijn eigen partij. En dat moet dan precies samenvallen. Natuurlijk is het dan mooi als je wereldkampioen wordt, maar mijn respect is net zo goed voor al die andere muzikanten die voor zoveel plezier zorgen, terwijl ze zelf ook aan het genieten zijn. Muzikale talenten hebben we in Oldebroek zeker in huis, dat hebben we voor de zomervakantie ook gehoord op het Zomerfestival. Ja, Oldebroek daar zit muziek in. Zeker weten! ■

Beter een goede buur...

Afgelopen weekend was het Burendag, inmiddels een begrip in Nederland. Ik zag dat er door het hele land veel verschillende activiteiten waren georganiseerd. En ook in de gemeente Oldebroek waren er in verschillende straten en wijken gezellige activiteiten. Bij Veldheem in Wezep stond voor alle burens de koffie klaar. Gezellig voor de burens, maar zeker ook voor bewoners. Er was op heel veel plekken van alles te beleven. Ik heb er mooie foto's van voorbij zien komen en dat zag er heel gezellig uit! Daarom een dankjewel voor iedereen die, op welke manier dan ook, een steentje heeft bijgedragen. Door te organiseren, inkoop te doen of gewoon door er te zijn.

Al die berichtjes deden mij ook terug denken aan al die burens die ik in de afgelopen jaren heb gehad. En dat zijn er, als ik er zo over nadenk, best heel veel. Rolf en ik wonen nu samen in ons zesde huis en daarvoor was ik ook al een aantal keren van adres veranderd. Aan een aantal van mijn vroegere burens heb ik heel fijne herinneringen, met sommige heb ik nog steeds contact. Een aantal spreek ik nog regelmatig of stuur ik een kaartje voor de verjaardag of rond de kerstdagen.

In het gezegde beter een goede buur dan een verre vriend kan ik me zeker vinden. Al zijn onze verre vrienden me natuurlijk ook heel, heel lief. Maar we zijn heel erg blij dat we ook hier weer in een buurt met hele leuke burens wonen. Want een goede relatie met je burens is belangrijk. En dat is niet alleen omdat het gezellig is. Als je goed en gemakkelijk contact met elkaar hebt ligt het meer voor de hand om elkaar eventjes te helpen – om elkaar om hulp te vragen. De drempel is dan een stuk minder hoog. Een pakketje aannemen, de post of de plantjes verzorgen tijdens een vakantie of even de aanhanger lenen;

zo maar een paar voorbeelden van burendiensten. En dan hebben we het nog niet eens over soep en kopjes suiker gehad...

Als betrokken, en dat is echt wat anders dan een nieuwsgierige, buur kan je ook daadwerkelijk een oogje in het zeil houden. Zijn de gordijnen open bij de bejaarde buurvrouw, komt de buurman nog wel zijn huis uit voor een boodschapje? Om een goede buur te zijn is het echt niet nodig de vloer bij elkaar plat te lopen, dagelijks bij elkaar op de koffie te komen of samen op vakantie te gaan. Al mag dat natuurlijk best.

Met goed onderling contact in de buurt worden buurten veiliger en gezelliger, dat is ook het uitgangspunt van Burendag. Tijdens Burendag wordt er vaak eerst samen geklust en daarna samen koffie gedronken, geluncht, gebarbecued of geborreld. Samen werken, samen genieten! Natuurlijk, ik weet best dat het lang niet altijd koek en ei is tussen buren. En ook dat is niet gek. Je kan nu eenmaal niet met iedereen bevriend zijn. En ja, zure buren zijn er helaas ook... Maar soms loopt het wel gierend uit de klauwen en dat is jammer. Het levert vaak enorm veel stress op, waarschijnlijk bij beide partijen. Misschien wel juist omdat je zo dicht bij elkaar bent. Je ziet veel van elkaar, en meestal door een vergrootglas. Met elkaar in gesprek blijven, naar elkaar blijven luisteren en ook de goede kanten van elkaar willen blijven zien is dan belangrijk.

En als het echt niet gaat, dan is het goed om aan de bel te trekken. Dat kan bijvoorbeeld via de vrijwilligers van Buurtbemiddeling. De buurtbemiddelaar is een getrainde vrijwilliger die, vanuit een hele neutrale rol, helpt om burenruzies op te lossen. Via de website van de gemeente leest u meer over de mogelijkheden. Maar let wel... voorkomen is hierbij toch echt beter dan genezen! En daarom ben ik zo blij met Burendag. ■

De jeugd van tegenwoordig ...

Je hoort het zo vaak voorbij komen, soms zelfs verzuchtend. Tja, de jeugd van tegenwoordig ... Niet zo heel gek ook, die verzuchting. Kranten staan vol met verhalen over de jeugd die overlast veroorzaakt, dingen sloop of op een andere manier uit de pas loopt. En ook bij ons in de gemeente zijn het vaak de negatieve verhalen die de boventoon voeren. Maar wat als je nu jong bent en, zoals de meeste jongeren, gewoon je best doet. Als je gewoon je beste beentje voorzet op school, actief bent bij een muziek- of sportvereniging of bij een kerk. Als je een baantje hebt, vrijwilligerswerk doet of mantelzorger bent. Als je in je vrije tijd lekker creatief bezig bent, als je het lekker vindt om je te verliezen in een mooi boek of je houdt van gamen met vrienden. Wat nou als je dan steeds maar weer leest dat de jeugd van tegenwoordig ...

Ik wil er liever niet aan mee doen, ook al worden mij vaak vragen gesteld over overlast ervaringen. En daarom vandaag ook de andere kant van het verhaal. Vandaag is een grote 'shout-out' naar al die jongeren die iedere dag weer 'gewoon' hun ding doen. Als jij zo'n jongeren bent is mijn boodschap: "Trek het je niet aan volg je eigen pad. Je trekt misschien geen krantenkoppen met waar je mee bezig bent, maar jij doet er toe!" Vandaag is het de hoogste tijd voor dat andere verhaal. Of voor de andere kant van hetzelfde verhaal. Het verhaal van de jeugd van tegenwoordig ...

Wist u bijvoorbeeld dat op het Agnieten College in Wezep, de enige middelbare school in onze gemeente, het afgelopen schooljaar bijna iedereen is geslaagd? Het jaar daarvoor was de score zelfs 100%! En wist u dat bijna een kwart van de leerlingen afgelopen jaar een of meerdere 'plus certificaten' heeft gehaald omdat ze de vakken waar ze goed in zijn op een hoger niveau hebben gedaan? Een mooi voorbeeld van hoe onze jongeren hun schouders eronder zetten en

‘gewoon’ vol gaan voor hun eigen ontwikkeling en hun eigen toekomst. Ik heb ‘gewoon’ in de zin hierboven tussen aanhalingstekens gezet, want echt gewoon is dat natuurlijk niet. Sterker nog, als dat lukt is het een topprestatie en zegt het iets over de motivatie en inzet van onze jongeren – zeker in coronatijd!

Nog zo iets... twee weken geleden bij het WK volleybal, En nog maar heel kort geleden, bij het WK volleybal, was een ballenmeisje er een uit onze eigen jeugd. Nee, geen wereldnieuws. Wel heel erg gaaf. Je zal het maar meemaken. Een heel bijzondere kans! Ook tijdens de ontvangst van het Thaise volleybalteam, in de Talter in Oldebroek, zag ik heel veel lokaal talent en vooral enthousiasme. Dat doet me zo goed. Een hele sportzaal vol jongeren die ervoor kiezen om op woensdagmiddag lekker te gaan sporten. En dan zijn er ook nog onze kampioenen. Vorige week bijvoorbeeld waren de wethouders op de ATB-baan om Julian Bijsterbosch te huldigen als wereldkampioen BMX. Dan moet je heel veel aan de kant zetten voor je sport of passie. Je talent zo goed en zo veel mogelijk ontwikkelen betekent ook dingen niet kunnen of mogen doen. Het betekent steeds bezig zijn met nog beter te worden in dat waar je goed in bent. Of dat nou vissen, muziek maken, fietsen, pompoenen kweken of kleine huisdieren fokken is.

Want om goed bezig te zijn hoeft je echt geen wereldkampioen te zijn. Ik zie het iedere week om me heen. Heel gewone jongens en meisjes op straat, langs een sportveld – onze jeugd draagt zijn of haar steentje bij. Vaak vol enthousiasme. Veel jongeren zorgen voor een familielid dat ziek is of een beperking heeft. Of komt zelf niet veel aan bod omdat er kinderen of gezinsleden zijn waar veel zorg voor nodig is. Er wordt niet veel geklaagd, ze gaan gewoon door. En zo zijn er zoveel verschillende verhalen die van mij in de krant zouden mogen, iedere week opnieuw. Natuurlijk is er overal wel eens wat, want niemand is perfect. Ook dat past bij jong zijn, dat past bij volwassen worden. Maar de jeugd van tegenwoordig, die heeft wat mij betreft heel wat in zijn/haar mars. Kijk maar eens goed! ■

Ode aan de ouders

1 juni is de internationale dag van de ouders. Een mooi moment om hen op deze plek dan nu in het zonnetje te zetten. Dit wordt dus een ode aan de ouders. Aan ouders die nog middenin het spitsuur zitten, die volop aan het zorgen zijn. Soms even niet weten hoe alles rond te krijgen, van hot naar her vliegen. Soms wel heel veel ballen tegelijk in de lucht hebben.

En dit wordt ook een ode aan de ouders waar inmiddels voor gezorgd wordt. Die hun strepen verdiend hebben, missie volbracht. Waar kinderen meegaan naar een afspraak in het ziekenhuis, zorgen voor de boodschappen of even langs komen voor een praatje. Ouders die nog niet gemist kunnen worden. En dan zijn er ook nog ouders die er tussenin zitten. Zelf inmiddels een leeg huis hebben, maar volop worden ingezet om bijvoorbeeld de kleinkinderen op te vangen, de hond uit te laten of te klussen bij hun kroost. Ik zie en hoor het in zoveel verhalen, bij heel jonge ouders en bij mensen die al vijftig jaar getrouwd zijn. Wat is het mooi als het zo kan!

Een ode aan ouders kan je ook een ode aan onbaatzuchtigheid, toewijding en liefde noemen. Want de meeste ouders, zeker in de zogenaamde 'tropenjaren', cijferen zichzelf een beetje weg. Toch gaat ieder kind en iedere ouder daarin zijn eigen weg. Opgroeien gaat in fases, en slechts heel zelden zonder hobbels. Ook die hobbels verschillen van huis tot huis en van kind tot kind. Het is niet altijd makkelijk, en de uitkomst is ook niet altijd rooskleuring. Soms moet je je kind loslaten, soms wordt je kind van je weggenomen. Soms kun je je kind niet bereiken of is het onmogelijk om elkaar wederzijds te begrijpen. Dan doet dat pijn, heel veel pijn. Juist door de liefde die je voelt is de onmacht heel moeilijk te dragen. Maar het maakt je zeker niet minder ouder.

In de gemeente Elburg is nu het initiatief van de Moedige Moeders; speciaal voor ouders van kinderen die drugs gebruiken. Een waanzinnig goed, moedig, stoer en belangrijk initiatief. Voor al die moeders, en misschien ook wel vaders, waarbij het pad door drugsgebruik hobbelig en ingewikkeld is. Hoe mooi is het dan om steun, troost en kracht te zoeken bij elkaar. Om je verhaal te kunnen doen en te weten dat je niet de enige bent. Zoek elkaar op!

Eén ding is meer dan helder. Opgroeien gaat niet vanzelf. En opvoeden is geen klus voor ouders alleen. Niet voor niets zegt een Nigeriaans spreekwoord: it takes a village to raise a child. De hele gemeenschap is nodig om kinderen te laten opgroeien. En zelfs dan is er geen garantie dat het altijd goed gaat. Soms moet je dan loslaten, dat accepteren, in liefde. Het moeilijkste wat van een ouder gevraagd kan worden. Maar ook dat doen ouders. Daarom op deze dag van de ouders deze loftuiting, deze ode aan alle ouders! ■

Sinte Sinte Maarten...

En 'opeens' is het al november. Het is cliché, maar wel waar. De tijd vliegt voorbij! November is voor mijn gevoel altijd een heel drukke maand. Binnen de gemeentelijke organisatie zijn we druk in de weer met ons huishoudboekje, de financiën. U leest op de themapagina in de krant van deze week van alles over onze financiën en de begroting voor volgend jaar. Het is wel heel fijn dat, met de bijzondere tijd waar we nu in leven, onze cijfers er relatief goed uit zien. Iets om dankbaar voor te zijn!

November is ook de tijd van Sint-Maarten en kort daarna van de aankomst van Sinterklaas. Vooral voor kinderen een spannende tijd. En daarmee dan ook weer voor veel ouders. Hier in de gemeente wordt Sint-Maarten niet overal gevierd, dat heeft vooral te maken met tradities en gewoontes. Zelf ben ik wel met het Sint-Maartenfeest opgegroeid. Voor mij was het lange tijd een extra spannende dag, ik ben namelijk ook op 11 november jarig. Ook toen moest ik mijn tijd dus al verdelen tussen verschillende belangrijke dingen; jarig zijn en Sint-Maarten lopen. Jong geleerd is oud gedaan, zullen we maar zeggen.

Maar dat Sint-Maarten samen viel met mijn verjaardag had ook wel nadelen. Ik groeide op in een klein dorp als kleindochter van de kapper. Iedereen kende me en ik vertelde natuurlijk bij ieder huis dat ik jarig was. Het gevolg was dat ik bij bijna ieder adres iets extra's kreeg, waardoor mijn ouders al snel vonden dat dit niet zo'n geweldig idee was. Dat Sint-Maarten lopen van mij leek volgens hun namelijk meer op schooien.

Dus vanaf dat ik, denk ik, acht of negen jaar oud was mocht ik niet meer langs de deuren, maar mocht ik alle kinderen die bij ons aan de deur kwamen trakteren. Ik voelde me heel groot.

Ik heb er toen nooit over nagedacht, maar nu denk ik er wel eens over na. Is Sint-Maarten vooral bedoeld voor de kinderen om heel veel snoep, en een paar mandarijnen, op te halen? Of is het misschien bedoeld om te laten zien dat we met elkaar kunnen delen? Of gaat het uit van de gedachte 'voor wat hoort wat'? Dus eerst zingen, dan een beloning? Gelukkig is dat in het dagelijks leven niet altijd de praktijk... Bij Sint-Maarten zijn er naast 'ophalers' ook 'gevers'. Mensen die hun deur open doen en delen van wat ze hebben. Die wellicht genieten van de stralende kindergezigtjes, van de kleurrijke lampionnen, van de zelf uitgeholde pompoenen of suikerbieten. Van de gezelligheid, even anders dan anders. Ook dat is een mooie kant van Sint-Maarten.

U ziet het, voor mij zitten er veel verschillende kanten aan een simpele activiteit. Hoe het precies zit, wat de achterliggende gedachtes zijn... mij maakt het niet zoveel uit. Een tekst van Loesje is als volgt: "Wat er ook speelt in een land, laten het vooral de kinderen zijn." En zo wil ik mijn gedachten over de achtergronden van Sint-Maarten maar vooral bij mijzelf houden. Ik wens alle kinderen die op 11 november Sint-Maarten gaan lopen heel veel succes en alle thuisblijvende ouderen, die de deuren open gaan doen, heel veel plezier. ■

Ondernemers in het zonnetje

Het was vorige week vrijdag de Dag van de Ondernemer. Landelijk een dag om ondernemers in het zonnetje te zetten. Via social media en de kranten zag ik dat veel gemeenten op een of andere manier aandacht aan deze dag, en dus aan hun ondernemers, besteden. En dat geldt ook voor de gemeente Oldebroek. Wethouder Vos had afgelopen vrijdag drie bijeenkomsten met ondernemers, want onze ondernemers zijn belangrijk voor ons.

Ik vertelde hier vorige week dat ik de kleindochter ben van een kapper. Mijn opa en oma waren ondernemer in een klein dorp. Ze begonnen daar in 1938. Geen verharde straten en dagelijks 20 kilometer heen en weer fietsen vanaf hun ouderlijk huis totdat ze een jaar later trouwden. Als ondernemer voelden ze ook de verantwoordelijkheid voor het dorp. Nu zouden we zeggen: de leefbaarheid van het dorp. Dus stonden ze aan de wieg van de vrouwenvereniging, de biljartvereniging en de voetbalvereniging. Er werd toneel gespeeld en muziek gemaakt. En jaarlijks werden er cadeaus gegeven voor de verloting tijdens de jaarlijkse Floralia, de bingo, Sinterklaas enz. enz.

Zelf ben ik ook jarenlang ondernemer geweest. Een mooie tijd, met uitdagingen maar ook met vrijheid. En soms ook met zorgen. En ook dat is tegenwoordig niet anders. De tijden zijn spannend en soms onvoorspelbaar.

Dat valt niet altijd mee. Uit eigen ervaring kan ik zeggen dat ondernemers lange dagen maken, natuurlijk met het idee een mooi bedrijf op poten te zetten, iets te doen met hun passie. Maar ook met het idee iets toe te voegen. En die inzet is nog steeds, ook in deze tijd, voor iedereen van belang. Die ondernemers zorgen voor leefbaarheid in de dorpen en voor banen. Banen voor ouderen maar ook voor onze jongeren – die een zakcentje bij moeten of willen verdienen om bijvoorbeeld de studie te kunnen betalen. Ondernemers staan bovendien vaak klaar met een luisterend oor, voor advies of helpen onze verenigingen met een sponsorbijdrage. Zo maar wat voorbeelden van de bijdrages die ondernemers, naast hun gewone werk of dienst, doen.

De bijeenkomsten op de Dag van de Ondernemer waren, naast een dankjewel, ook bedoeld als een kans voor de ondernemers om de onderlinge contacten aan te halen; om te netwerken zoals het zo mooi heet. Want samenwerken kan ook voor ondernemer hét verschil maken. Je staat voor dezelfde uitdagingen. Zeker in deze tijd is het fijn om te weten dat je er niet alleen voorstaat. Dat er misschien voordelen te halen zijn door dingen aan elkaar te koppelen, dat dat leidt tot nieuwe kansen. Zo zien we in onze gemeente dat de samenwerking in bijvoorbeeld het Toeristisch Platform Oldebroek hele mooie dingen oplevert. Maar ook in de belangenbehartiging. Denk maar aan onze agrariërs die door samenwerking hun belangen voor het voetlicht brengen. En daarnaast is het ook gewoon leuk om elkaar te ontmoeten. Dat je samen met anderen wellicht tot nieuwe ideeën komt.

Want ondernemerschap gaat over ideeën hebben. Maar het gaat vooral over iets met die ideeën doen. Ze waarmaken, er een succes van maken. Dat gold in de tijd van mijn opa en oma, dat was zo toen ik zelf ondernemer was en dat geldt nog steeds. Dat succes wens ik eenieder toe – in het groot, maar zeker ook in het klein. ■

Oud en nieuw - oude tijden herleven

Oud en nieuw – het staat niet alleen voor de jaarwisseling die er inmiddels in rap tempo aankomt. Het is ook de tegenstelling tussen vroeger en nu. Tussen hoe we de dingen deden en hoe we dat nu doen. Tussen hoe dingen, en mensen, er vroeger uitzagen en nu. Heel vaak een wereld van verschil, en soms ook helemaal niet. Ik kan me niet goed meer voorstellen hoe het was zonder smartphone, zonder WhatsApp en zonder 4G of de krant in mijn telefoon. Toch is dat nog helemaal niet zo heel lang geleden. Als ik jubilerende bruidsparen bezoek hoor ik vaak verhalen over vroeger. Mensen vertellen ze vaak met een twinkeling in hun ogen. Ik luister graag naar al die verhalen.

Toch maken al die ontwikkelingen het leven soms ook makkelijker. Door al die ontwikkelingen gaat alles ook veel sneller. En, eerlijk is eerlijk, soms ook minder persoonlijk. Zeker, ik zie heel veel voordelen, maar ik geloof ook dat er een andere kant aan de medaille zit.

Rondrijdend in onze mooie gemeente wordt je ook vaak bepaald bij hoe het vroeger was. Natuurlijk, we gaan met onze tijd mee. Er wordt gebouwd en

veranderd. Maar Oldebroek heeft ook nog steeds heel veel monumenten. Gebouwen die er, in ieder geval van buiten, nog net zo uitzien als twintig, vijftig of honderd jaar geleden. Natuurlijk, aan de binnenkant en in de techniek is vast van alles veranderd. En dat mag zeker, want comfort en duurzaamheid is ook belangrijk.

Veel mensen hebben interesse in hoe het vroeger was. En in spullen van vroeger. Kringloopwinkels waren nog niet eerder zo populair en ook in ons dagelijks leven pakken mensen soms, noodgedwongen of gedreven door idealen, de ouderwetse draad weer op. Ik zie nog heel jonge mensen die aan het breien zijn en ik hoor mensen die, net als vroeger, de verwarming boven niet aanzetten. Vrijdagmiddag was ik op bezoek bij de burens in Elburg en heb daar genoten van Winter in de Vesting; dat is ook echt een soort van tijdreis. Wat een nostalgie en folklore!

Ook veel ondernemers spelen in op deze interesse in het ouderwetse. Ik snap dat wel. Hoe leuk is het, de fotoalbums met stickers van je eigen woonplaats, maar dan lang geleden. Hoe herkenbaar zijn de locaties, de huizen en soms zelfs de mensen. Commercieel handig, dat zeker. Maar ook dit is een manier om onze geschiedenis levend te houden, om er een breed publiek bij te betrekken. Ik houd er van. Oud en nieuw – we moeten er samen het beste van maken! ■

Een kerstboom 'halen'

Vorige week schreef ik hier al over de 'goede oude tijd'. Mede door die column in combinatie met de voorbereidingen voor kerst, dacht ik terug aan de kerst van zo'n veertig jaar geleden. Ik belde daarom afgelopen week mijn moeder om te checken of dit verhaal gedeeld kan worden. Ja, ook burgemeesters moeten soms toestemming krijgen van hoger hand...

Ik was rond een jaar of 16, mijn broertje was 14. Mijn ouders waren uit elkaar en het viel voor mijn moeder niet mee de eindjes aan elkaar te knopen. We leefden van een bijstandsuitkering en er was geen geld voor extraatjes. En dus, bijvoorbeeld, ook niet voor een kerstboom. Mijn broer en ik vonden dat maar niets. Kerstfeest zonder kerstboom is als taart zonder kers, vonden wij. We bedachten een plan. Zonder iets tegen onze moeder te zeggen gingen we op een avond, in het donker, het bos in. We hadden in de schuur een klein zaagje gevonden, hadden een zaklampje en waren vast van plan met een kerstboom weer thuis te komen. Een mooie verrassing voor onze moeder. Maar eenmaal in dat bos was het toch wel donker. Heel erg donker. En spannend ook. We stapten heldhaftig door, op zoek naar die ene boom, die op een plekje stond waar die niet gemist zou worden.

Maar het was té donker, té spannend, het zaagje te klein en de bomen te groot. Dus gingen we terug naar huis, zonder kerstboom en een illusie armer.

Een paar dagen later, tijdens het opruimen, kwam mijn moeder in een tas een etui tegen. Het zat in een tas die eigenlijk alleen tijdens vakanties werd gebruikt, en dat was al lang geleden. In het etui bewaarde mijn moeder, voor het geval van nood, altijd wat contant geld. Het etui geopend en ja hoor... we konden ons geluk niet op! Er zat een briefje van honderd gulden in het etui. Genoeg voor een kerstboom, die we versierden met zelfgemaakte figuurtjes van brooddeeg, iets extra lekkers voor de kerstdagen en een paar andere belangrijke dingen. Wat hebben we genoten!

Met dit waargebeurde verhaal wil ik vertellen dat tijden kunnen veranderen. Dat het, als het nu moeilijk is, niet gezegd is dat dat volgend jaar ook nog zo is. Of het jaar daarna, of over tien, twintig of dertig jaar. En hoewel we het toen echt niet breed hadden, denk ik toch met warme gevoelens terug aan die tijd. Oké, het plan om een kerstboom te gaan 'halen' was misschien niet het allerbeste plan. Maar we hadden het wel samen bedacht. Wij wilden op onze manier onze moeder een onbezorgde kerst geven. We waren met kerst bij elkaar en wilden voor elkaar het goede doen. Dat maakt dat ik, ook op die periode, vol met allerlei verschillende uitdagingen, toch terugkijk met een heel goed gevoel.

Lieve mensen, het is bijna kerst. Ik wens u mooie dagen! Blijf positief, houd elkaar vast en doe samen de goede dingen! ■

Weemoed

Voor mij is het voorjaar – de lente- altijd een bijzondere periode. In deze tijd van het jaar zijn er een aantal lange weekenden en feestdagen die we als familie graag samen vieren. Afgelopen weekend kwamen onze kinderen thuis en genoten we van het paasontbijt en van het samenzijn. Fijn en belangrijk om elkaar met zulke momenten even op te zoeken, samen herinneringen te maken. En we hebben nog meer feestelijke dagen voor de boeg, zoals 27 april Koningsdag en 5 mei Bevrijdingsdag. Het zijn vrolijke dagen om samen te vieren. Om te genieten van al het moois en om stil te staan bij alles wat er is – hoe het nu is. Maar ook om stil te staan bij hoe het was en hoe het veranderd is.

Zo was ik vorig weekend – in klederdracht- bij het 75-jarig jubileum van het Zuiderzeemuseum in Enkhuizen. Bijzonder om te zien hoe het er destijds aan toe ging en hoe ze alles met de toen beschikbare middelen voor elkaar kregen.

Wat is er dan veel veranderd! Ik heb met voormalig bewoners gesproken over hun dagelijkse leven. Over de gebruiken, de avonturen en de zorgen. De strijd tegen het water. En over het werk – het grote grove handwerk aan houten schepen bijvoorbeeld. Dat bewonder ik en daar kunnen we soms nog best wat van leren. Vroeger was alles beter zeggen ze wel eens. Dat klinkt groots, maar er gingen zeker wel veel dingen goed. En dan bekijk ik graag wat we daarvan kunnen behouden. Er zijn altijd lessen die we kunnen meenemen waardoor we het wiel nu niet opnieuw hoeven uit te vinden.

Maar soms moet dat wel. Kijk maar naar de faciliteiten die we nu hebben. Daar konden de koningen (misschien beter schippers in dit verhaal?) vroeger alleen maar van dromen. Vooral in het kader van duurzaamheid hebben we de afgelopen jaren veel stappen gemaakt. Laatst was ik bij een bijeenkomst van Deltawonen waar werd verteld over de hybride warmtepomp en andere manieren om te verduurzamen. Om energiezuiniger te leven. En zo zijn er nog veel meer initiatieven die ervoor zorgen dat we het nu veel comfortabeler hebben dan vroeger. Dan ben ik heel dankbaar dat we hier en nu leven en dat we van heel veel gemakken zijn voorzien.

Maar ik herken het wel hoor, die roze bril die we soms op hebben als we terugkijken naar vroeger. Als ik de fotoboeken opensla ruik ik bijna de nostalgie. Zo roept Pasen bij mij herinneringen op van vroeger – waarbij we met onze kinderen paaseieren zochten in de tuin. Of denk ik bij Koningsdag terug aan hoe we als gezin door de binnenstad van Groningen struinden. Ook ik zou dan graag eens terug willen in de tijd. Weer opnieuw die oude tijden herleven. Maar ik probeer de herinneringen te koesteren, net zoals de momenten van nu. Want ook op de herinneringen die we nu maken, kijken we straks weer met weemoed terug.

Ik wens u fijne dagen en een mooi voorjaar! ■

Doorgeven

Leven met oorlog. Dat is het themajaar van 2023 van het Nationaal Comité 4 en 5 mei. Het hele jaar lang is dit de rode draad door alle herdenkingen, vieringen en andere activiteiten. Met dit jaarthema vraagt het Nationaal Comité aandacht voor de impact van oorlog op individuen, families en de samenleving. Want hoewel de afstand tot de Tweede Wereldoorlog ieder jaar groter wordt, worden de verhalen, herinneringen, gevoelens van deze of andere (recente) oorlogen nog altijd doorgegeven. Bijna iedere Nederlander heeft er via overlevering van generatie op generatie mee te maken. Zo zijn de effecten van oorlog nog steeds merkbaar in het leven van veel mensen.

Ook nu wordt er op verschillende plekken in de wereld nog steeds oorlog gevoerd. Verder weg, zoals in Soedan. Maar ook dichterbij in Oekraïne. Dat is zo'n 24 uur rijden bij ons vandaan. Die oorlog in Oekraïne duurt nu al ruim een jaar en het einde is helaas nog niet in zicht. Wat moet dat angstaanjagend zijn. Als je vader, oom, broer of zoon moet vechten voor vrijheid. Voor zijn vrijheid. Voor jouw vrijheid. Met het gevaar dit met het leven te moeten bekopen. En hoe vreselijk is het als je moet vluchten voor je eigen veiligheid. Om alles van de ene op de andere dag achter te moeten laten. Ook je geliefden. Ik zie de angst en wanhoop van deze mensen. Op het nieuws. In de krant en op sociale media.

En ja, we zagen het ook hier in de gemeente Oldebroek. Vorig jaar, op woensdag 23 maart, kwam in de middag de eerste bus de oprit van Het Buitencentrum oprijden. Daarin zaten ruim dertig vluchtelingen, meest vrouwen en kinderen. Oververmoeid van de lange reis en alle spanning. Met soms niet meer dan de kleding die ze aanhadden. Ze wilden alleen maar slapen. Sommigen gingen zonder eten naar bed, terwijl ze al dagen – soms weken – onderweg waren. Onder hen een klein meisje in een joggingbroek, op slippers. Zonder koffer met andere kleren of schoenen. Het enige wat ze mee had genomen was een doos met daarin haar lievelingsdier: een reuzenslak. Háár reuzenslak... Dat heeft een onuitwisbare indruk op mij gemaakt.

Zo vers als deze beelden zijn, zo oud zijn die van de Tweede Wereldoorlog. Velen van ons kennen de beelden uit boeken en films. Van de leraar op school. Sinds vorig jaar ben ik voorzitter van Het Nationaal Comité Herdenking Capitulaties 1945 (Wageningen45). Sindsdien heb ik veel veteranen gesproken. Natuurlijk niet alleen Tweede Wereldoorlog veteranen. Mannen en vrouwen die op allerlei plekken in de wereld zich hebben ingezet voor vrede en veiligheid. Die een verschil maken in de geschiedenis. Deze mannen en vrouwen kunnen het navertellen, maar dat geldt niet voor iedereen.

En dat is waar we donderdag tijdens de Nationale Dodenherdenking bij stilstaan. Twee minuten stilte als eerbetoon aan alle slachtoffers, militairen en burgers, die in de Tweede Wereldoorlog en daarna stierven in oorlogssituaties en bij vredesoperaties waarbij Nederland betrokken was. Ik ben aanwezig in Hattemberbroek en daarna ga ik naar Wageningen om aanwezig te zijn bij de traditionele ontsteking van het Nationaal Bevrijdingsvuur. Fijn als u meekijkt op NPO1.

Donderdagavond om 24.00 uur start de Nationale Bevrijdingsvuurestafette. Sporters uit heel Nederland komen samen naar Wageningen om het Bevrijdingsvuur op te halen en op vrijdag 5 mei, Bevrijdingsdag, te verspreiden door het hele land. Iedere loopgroep brengt het vuur naar hun eigen gemeente en ik ben trots dat ik de loopgroep van atletiekvereniging De

Gemzen uit Wezep het vuur mag meegeven om naar de gemeente Oldebroek te brengen. We koesteren en vieren deze dag onze vrijheid! Door heel Nederland, en in onze achtertuin in Zwolle, worden er Bevrijdingsfestivals georganiseerd. In onze gemeente kun je in Oosterwolde en Wezep meelopen met de optocht en genieten van een Vrijheidsmaaltijd in de Huiskamer van Wezep.

Lieve mensen, laten we ons donderdag en vrijdag, maar ook vandaag, morgen en alle andere dagen, steeds opnieuw realiseren dat vrede en vrijheid een belangrijk en waardevol goed is. Iets dat niet vanzelfsprekend is en waar we, met elkaar, een taak in hebben. Waarin we samen onze verantwoordelijkheid moeten dragen. Dus maak een verschil, praat erover, zet u in. Laat het vuur branden en geef het door! ■

Laat je verrassen!

Het is bijna Nederland in het klein. Dat was mijn antwoord op de vraag wat ik verrassend vond aan de gemeente Oldebroek. Ik zat in mijn kantoor en keek naar de kaart van de gemeente. We hebben water, bos, polder, heide. We hebben verschillende dorpen met ieder hun eigen identiteit. We hebben rust, ruimte en groen, maar ook koopcentra met hele mooie winkels. We hebben Hanzesteden op fietsafstand en heel veel recreatiemogelijkheden, zoals bijvoorbeeld onze Klompenpaden. En natuurlijk heel veel mooie faciliteiten om te sporten of om iets op het culturele vlak te doen. Dat maakt de gemeente Oldebroek heel compleet, en ook heel interessant. Eén van de redenen waarom ik vier jaar geleden burgemeester wilde worden van deze verrassende gemeente.

Ik woonde destijds met mijn man in Leek en we hadden een eigen bedrijf. Eerder was ik wethouder en sindsdien had ik de wens om burgemeester te worden. Ik herinner me nog goed dat ik de vacature bij de gemeente Oldebroek zag. Die maakte me nieuwsgierig. Oldebroek kende ik nog niet zo goed van binnenuit, dus ben ik hier met mijn man eerst maar eens een weekendje gaan kamperen. Op ontdekkingstocht door de gemeente vol verrassingen! Een paar dingen die me die dagen opvielen waren de lange rijen bij de visboer op het Meidoornplein (waar we toen ook maar aansloten want dan zal het wel goed zijn), het prachtige Klompenpad in Oosterwolde, de mooie dijk van Noordeinde richting Elburg, nou ja eigenlijk teveel voor een paar zinnen. Aardige mensen, die elkaar 'gewoon' goedendag zeiden en maakten dat je je welkom voelt. Datzelfde gevoel kreeg ik toen ik later – als burgemeester- het gemeentehuis binnenliep en kennismaakte met mijn nieuwe collega's.

Inmiddels werk ik hier nu 3,5 jaar samen met zo'n 200 medewerkers, een relatief kleine club mensen. Het is een mooie mix van jong en wat minder jong. Van veel ervaring en net van school. Van geboren en getogen in de gemeente en van verder weg. Het grote voordeel van een organisatie van deze omvang is dat je – ook als je net begint – al veel verschillende dingen kan, mag en moet doen. Je mag hier experimenteren en leren. Je mag je verantwoordelijkheid nemen en dragen. We zijn nuchter, we doen het gewoon. En we doen gewoon. De lijntjes zijn kort. Ik zit regelmatig met medewerkers om de tafel, dat is hier heel normaal. En vooral heel leuk! We zetten ons allemaal in voor hetzelfde: onze gemeente Oldebroek.

Er gebeurt verrassend veel. Geen dag is hetzelfde, alles ontwikkelt zich voortdurend en razendsnel. Als regio, gemeente maar ook als organisatie. Als onderdeel van Regio Zwolle zijn we bijvoorbeeld één van de sterkst groeiende economische regio's. We hebben mooie ambities en staan voor grote opgaves. Mooie projecten die vragen om een professionele aanpak. Daarvoor kunnen we wel wat mensen gebruiken. Mensen die, samen met ons, willen bijdragen aan een fijn Oldebroek. We hebben een aantal mooie vacatures die we graag opnieuw invullen, bekijk ze gerust eens op www.oldebroek.nl/vacatures. Maar ook als je denkt iets te kunnen bieden wat er niet bij staat, bel voor een afspraak. Want als we nu geen ruimte hebben komt dat misschien. Dan is het goed dat je elkaar al kent.

Natuurlijk wordt er hier gewoon hard gewerkt, maar er is ook veel vrijheid. Je kunt je werk met veel flexibiliteit inrichten, dus is er ook ruimte voor de spontane dingen. En voor je privé leven, want ook dat vinden we heel belangrijk. Iedereen mag ontdekken wat past en wat nodig is. Nodig om gelukkig te zijn, om een goede balans te hebben. Maar ook om jezelf te ontwikkelen, scherp te blijven en om te vernieuwen. Die vernieuwing is soms spannend. Iets buiten je comfort-zone doen. Maar vaak wel heel leuk, zo'n sprong in het diepe. Dus laat je verrassen en doe het gewoon! Ik durf te zeggen: dat kan wel eens heel goed uitpakken. ■

Het verschil maken

In de column van vorige week schreef ik over werken bij de gemeente Oldebroek en over mijn huidige baan als burgemeester. Misschien weet u dat ik ook wethouder en raadslid geweest ben. Natuurlijk is mijn CV nog wat uitgebreider. Ik heb heel veel verschillende dingen gedaan. U zult misschien wel herkennen dat sommige dingen blijven hangen. Daar waar je herinneringen hebt gemaakt, waar je echt iets hebt kunnen betekenen voor een ander. Het verschil hebt kunnen maken.

Ik herinner me nog goed mijn tijd bij St. De Uitdaging. Samen met mijn collega's zorgde ik voor de samenwerking tussen maatschappelijke organisaties, burgerinitiatieven, het lokale bedrijfsleven en de gemeente. Echt bijzonder om van waarde te kunnen zijn, 'gewoon' door krachten te bundelen. Iedere dag was ik bezig met mensen samenbrengen. Ik zeg het wel vaker – samen wordt het mooier, samen wordt het beter. In de rol die ik toen had kon ik daar ook echt iets mee doen. Met minder geld meer betekenen. Soms is iets dat voor de één heel lastig is voor de ander vanzelfsprekend. Dus bracht ik talent, kennis,

kunde en materiaal of gereedschap bij elkaar. Dan werden dingen die soms onmogelijk leken toch mogelijk. Soms mis ik dat wel, heel direct het verschil te kunnen maken. Ik zie en spreek veel mensen, ik krijg een hoop mee, maar niet alles. En dan ben ik nu vaak afhankelijk van anderen die daadwerkelijk de handen uit de mouwen steken.

Gelukkig hebben we in de gemeente Oldebroek ook organisaties die op deze manier de handen uit de mouwen steken. Initiatieven die er zijn om er 'voor mekaar' te zijn. Mensen die zich inzetten voor een ander. Die niet alleen een luisterend oor hebben, maar dan ook écht wat doen. Hier kennen we bijvoorbeeld al 12,5 jaar Stichting Present, waar al veel vrijwilligers een match hebben gevonden met iemand die graag hulp ontvangt. Niet alleen als individu, maar ook als vriendengroep, collega's, gezin, klas of kerk kun je hier aanmelden om iets voor een ander te betekenen. Ik ben blij met zulke organisaties in onze gemeente, wat bij betreft een prachtig voorbeeld van Oldebroek voor Mekaar!

Al sinds 2013 is Oldebroek voor Mekaar een begrip in onze gemeente. Een werkwijze. De bedoeling is om samen te werken aan een mooie en sterke samenleving. Een samenleving waarin u als inwoner zelf initiatief mag en kan nemen om dingen aan en op te pakken. We vinden het belangrijk dat u deze vrijheid voelt. Samen met mijn collega's ben ik er iedere dag mee bezig om te bekijken hoe we dat nog beter kunnen doen. Hoe we als gemeente en inwoners dichter bij elkaar kunnen komen. Communicatie heeft daarin een grote rol. Het is belangrijk dat we elkaar verstaan, dat we elkaar begrijpen. En nee, dat gaat niet altijd goed. Maar we doen ons best en blijven dat doen.

Natuurlijk komt vriendschap van twee kanten. Om er écht 'voor mekaar' te zijn, is het heel belangrijk dat ik weet wat er bij u speelt. Wat u belangrijk vindt. In uw straat, in uw wijk of dorp. Waarbij ik natuurlijk niet kan beloven dat ik overall een oplossing voor heb, of alle uitdagingen weg kan nemen. Maar ik kan wel beloven dat we ons best doen zo goed mogelijk met elkaar in contact te blijven. Daarom kom ik graag in contact met mensen die hier een rol in spelen, of willen spelen. Om te horen welke ideeën u heeft. Om te ontdekken hoe we er samen voor kunnen zorgen dat onze gemeente nog mooier wordt. Dus als u hier iets aan kunt en wilt bijdragen, meld u dan via burgemeester@oldebroek.nl. Samen maken we het verschil! ■

Ontmoeten

We zitten alweer in de tweede helft van mei. De eerste feestelijke dagen hebben we achter de rug. Koningsdag, Bevrijdingsdag en vorige week donderdag Hemelvaartsdag. Misschien bent u wel wezen dauwtrappen, samen met heel veel andere bezoekers over de grote vlooiemarkt gelopen in 't Harde of heeft u heerlijk genoten van het zonnetje op een bankje of een terras. Wat mij betreft is een nieuw seizoen vol festiviteiten nu echt van start. Een seizoen van elkaar ontmoeten, elkaar tegenkomen. Nieuwe mensen leren kennen.

Als burgemeester heb ik dat dagelijks. Elke dag geef ik weer een hand of een boks aan voor mij totaal nieuwe gezichten. Mensen die in onze gemeente zijn komen wonen, een huldinging, een echtpaar dat 50 of 60 jaar getrouwd is, een inwoner die graag eens om de tafel wil of een nieuwe collega op het gemeentehuis. Dat vind ik leuk, want nieuwe mensen geven altijd weer nieuwe energie, frisse ideeën en natuurlijk mooie gesprekken.

Elkaar ontmoeten kan de komende maanden ook weer volop in de gemeente Oldebroek en omgeving. Wandelen, dansen, struinen over marktjes en genieten van het buitenzijn doe je gewoon in de buurt. Nee hoor, voor het vakantiegevoel hoeft u niet in het vliegtuig te stappen. Op fietsafstand zijn er genoeg leuke braderieën, een kermis en lokale festivals. Ik ben blij en dankbaar dat er altijd weer een groep mensen opstaat, vaak vrijwillig, om dit soort evenementen te organiseren. Want het vraagt een hoop tijd, energie en menskracht. Dit alles om mensen samen te brengen in een positieve sfeer. Geweldig!

Als gemeente Oldebroek organiseren we dit jaar voor de tweede keer op rij het Zomerfestival op het Raadhuisplein, op zaterdag 10 juni. Mijn collega's werken op dit moment hard aan de organisatie, maar ik kan u alvast het één en ander verklappen. Zo hebben we lokale artiesten en muziekverenigingen te gast en zijn er lokale cateraars met heerlijke hapjes en drankjes. Ook voor kinderen is er genoeg te doen. Een springkussen, kleurwedstrijd en schminken bijvoorbeeld. Nieuw dit jaar is de Dorpenchallenge én ik reik dit jaar heel veel erepenningen uit. Iedereen is welkom! We leggen nu de laatste hand aan de voorbereidingen en hopen met z'n allen op een zonnige dag. Het belooft hoe dan ook een mooi feest te worden!

Want mensen samenbrengen en te zien lachen en genieten is al een feestje op zich. Natuurlijk hoop ik tijdens het Zomerfestival zoveel mogelijk mensen te zien en te spreken. En mochten we elkaar nou niet treffen, weet dan dat ik dat echt jammer vind. Ik kom graag met u in contact. Daarom nodig ik u uit om elkaar online alvast te ontmoeten. Vindt u dat ook leuk, scan dan de QR code om 'vrienden' te worden via mijn persoonlijke Facebookprofiel. Ik kijk ernaar uit u daar of op één van de komende festiviteiten tegen te komen! ■

Van hoofd naar hart

Waar een wil is, is een weg. Of zoals mijn moeder vroeger zei: “Kan-niet ligt op het kerkhof, en Wil-niet ligt ernaast.” Natuurlijk, het onmogelijke is nog nooit gebeurd. Maar als je iets echt wilt moet je je best doen. Van hoofd naar hart, om vanuit een idee, gevoel, verlangen of emotie iets voor elkaar te krijgen. Ook als het niet makkelijk of soms zelfs onmogelijk lijkt. Als je iets niet probeert zal je nooit zeker weten of het misschien toch mogelijk zou zijn geweest. Velen zullen de uitspraak van mijn moeder herkennen. Als je met deze instelling bent groot gebracht betekent dat, dat je ruimte zoekt om flexibel te zijn. Om door te zetten, om niet op te geven, om open te staan voor veranderingen en om je aan te passen. Want inderdaad, vaak geldt ‘waar een wil is, is een weg’. Maar op die weg staan soms wel wat beren.

Kijk maar naar de opvang van Oekraïense vluchtelingen. Een mooi voorbeeld van iets onverwachts dat we samen hebben opgepakt. Waarbij we laten zien dat als we willen, we ook veel kunnen. Ik ben blij om te zien dat dit goed gaat. Veel Oekraïners doen mee, hebben werk gevonden, zijn blij met een veilige plek hier in Oldebroek. Dat is zeker niet iets waar wij als gemeente alleen voor zorgen, dat doen we samen met u. Nogmaals dank daarvoor!

Helaas is de oorlog in Oekraïne nog niet voorbij. Nog steeds zien we dagelijks vreselijk nieuws uit dat land. Net als in andere delen van de wereld waar heel veel plekken zijn waar je écht niet wilt zijn. Plekken van oorlog, geweld, onderdrukking. Waar mensenrechten niet gelden. Waar veiligheid niet vanzelfsprekend is. Het is vreselijk. Ik word er boos van. Boos dat er plekken in de wereld zijn waar dit ‘gewoon’ kan. Waar niemand iets doet, behalve de mensen zelf, de slachtoffers. Ze vluchten naar een plek waar het beter is,

want alles beter dan thuis. Vluchtelingen, mensen die van ver naar Europa komen, naar Nederland. Op zoek naar veiligheid.

Ik moet denken aan de column die ik schreef voor Bevrijdingsdag. “Laten we ons vandaag, morgen en alle andere dagen, steeds opnieuw realiseren dat vrede en vrijheid een belangrijk en waardevol goed is. Iets dat niet vanzelfsprekend is en waar we, met elkaar, een taak in hebben. Waarin we samen onze verantwoordelijkheid moeten dragen. Dus maak een verschil, praat erover, zet u in. Laat het vuur branden en geef het door!”

Vorige week kwam het onderwerp over de opvang van Oekraïners, asielzoekers en statushouders op de agenda tijdens de raadscommissie Samenleving en Bestuur. We hebben een goed gesprek gehad over wat je als gemeente kunt, moet en mag. Welke verantwoordelijkheid kunnen of moeten we nemen? Hoe gaan we hierover samen met alle betrokkenen- met u- in gesprek? Hoe kunnen we met respect voor elkaar aangeven wat we voelen en hoe moeten we daarmee om gaan? Hoe kunnen we luisteren, oog hebben voor de zorgen die er leven maar ook kijken naar onze verantwoordelijkheden én hoe we veiligheid kunnen bieden aan hen die dat echt nodig hebben? Dat is iets waar we het de komende tijd met elkaar over gaan hebben. Samen van hoofd naar hart. ■

Moet dat nou, zo'n azc?

Ineens was daar een brief van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers, het COA. Het wil hier een asielzoekerscentrum openen. Of ik als burgemeester daar mijn medewerking aan wil verlenen.

Foto: [facebook.com/loermeeuw](https://www.facebook.com/loermeeuw)

Het klinkt als een vraag – en ergens ook weer niet. Het COA

is al zo goed als akkoord met de eigenaar, het terrein zou heel geschikt zijn en ook qua bestemmingsplan kan het, toch, burgemeester? Het COA belooft op zijn beurt rekening te houden met onze wensen, uiteraard. (Het moet nog wel op een rijtje zetten aan hoeveel asielzoekers het denkt, wanneer, hoelang, van waar ze komen enzovoort enzovoort.)

Het verzoek komt op zichzelf natuurlijk niet onverwacht. We zien beelden van oorlog, onheil, rampen. We zien hoe mensen zich ten einde raad op wrakke bootjes aan elkaar vastklampen voor een overtocht naar Europa. Dat doe je niet voor je plezier. We zien hoe de mensen in Ter Apel op stoelen, of in het gras moeten slapen.

En ja, we kennen ook de verhalen over ‘veilige-landers’ die van alles eisen en zelf niks moois aan onze samenleving toevoegen. Die paar procent die het verpest voor al die mensen die oprecht vluchten voor de meest afgrijselijke dingen die je als mens kunnen overkomen.

Het is niet makkelijk je daarin te verplaatsen. Hier leven we in de weelde van een democratische rechtstaat. Iedereen wordt gehoord en gezien, of je nu man, vrouw, homo, hetero, wit, zwart, boer, burger of iets overal tussenin bent. Je religie doet er niet toe, je afkomst niet, je voorkeuren evenmin. Iedereen telt mee. Als iemand je iets aandoet wat je niet rechtvaardig vindt, stap je naar de rechter. Die zich net zo gemakkelijk uitspreekt tegen de overheid als tegen burgers. Omdat bij ons de rechter onafhankelijk is.

In zo'n democratie krijgt niet altijd iedereen zijn zin. Belangen worden afgewogen. Dan kan het zijn dat het Rijk tegen een gemeente zegt 'Je hoeft het niet leuk te vinden maar jullie krijgen toch echt dat azc'. Dat is wat ik verwacht dat hier ook gaat gebeuren. Let wel: verwacht. Niet: vrees.

Natuurlijk hoor ook ik de geluiden van mensen die heel hard 'Nee!' willen roepen tegen wat ongevraagd deze kant op komt. Of die vinden dat ze niet gehoord worden. Die zeggen dat we zelf genoeg problemen hebben. We kunnen niet eens genoeg huizen bouwen voor onze eigen kinderen. Ik snap hun bezorgdheid en deel die tot op zekere hoogte. Er zijn heel veel vragen, ook voor mij. En daarom is er een extra raadsvergadering op donderdag 29 juni. Wie wil, kan inspreken. Maar hier ook alvast een waarschuwing: er is nog niet meer bekend dan wat ik u hier vertel. Er is een brief die vraagt of we in gesprek willen gaan.

En wat als we dat doen, dat gesprek? En wat als het er dan komt, dat azc? Dan gaan we, samen met COA, politie, justitie en maatschappelijke organisaties, maken dat het zo veilig en leefbaar mogelijk blijft. Voor de mensen aan de Bovendwarsweg en omgeving, voor de asielzoekers, voor iedereen. Dat zijn we aan vrede, rechtvaardigheid en onszelf verplicht.

Lieve mensen van Oldebroek: het spijt me dat de wereldellende ook onze gemeente vindt. Bedenk dat niemand het leuk vindt om asielzoeker te zijn. En ik weet dat heel veel mensen er niet op zitten te wachten asielzoekers te moeten opvangen. Maar samen maken we er het beste van, ook als het lastig wordt.

Samen laten we zien medemenselijk, barmhartig, reëel en rechtvaardig te zijn. ■

Veteranendag

Afgelopen zaterdag, tijdens de lokale Veteranendag, ontmoette ik ruim 150 veteranen, zowel jong als wat ouder. In de officiersmess van de Legerplaats nabij Oldebroek, ook wel 'de knobbel' genoemd, mocht ik veteranen uit Oldebroek, Elburg en Nunspeet welkom heten namens het comité Oud Militairen en Veteranen. Zo'n Veteranendag is heel belangrijk. We bedanken en eren hiermee alle veteranen die zijn ingezet in dienst van de vrede. Een dag waarbij erkenning en waardering centraal staat. Waardering voor mensen die zich hebben ingezet voor de vrijheid van anderen. Mensen die bereid waren zich op te offeren voor een ander. Voor ons.

Vorig jaar ontmoette ik op 4 mei in Hotel de Wereld in Wageningen, mr. Edwin Ted Hunt, lid van de Royal Victorian Order. Hij was 103 jaar oud, veteraan, een echte Brit. In 1944 was hij als jonge man betrokken bij de bevrijding van Nederland. Een man met een missie, op missie, zelfs nog toen hij 103 was.

Want hij vertelde me dat het op Remembrance day (zoals in Nederland Dodenherdenking) gebruikelijk is om het zogenaamde Kohima-grafschrift voor te dragen. En dat hij het belangrijk vond om deze woorden tot in lengte der jaren te blijven herhalen: “When you go home, tell them of us and say: for your tomorrow, we gave our today.” Hij verraste me toen hij er voor koos deze woorden in een voor hem vreemde taal, in onze taal, te herhalen. Maar liefst 78 jaar nadat hij die taal in een oorlog, ver van huis, leerde: “Als je naar huis gaat, vertel hen dan over ons en zeg: Voor uw morgen gaven wij ons vandaag.”

Dat ontroerde me, hij ontroerde me. Vanwege de opdracht die ik in zijn woorden voelde. Edwin Ted Hunt is afgelopen jaar overleden, net zoals vele andere veteranen uit de Tweede Wereldoorlog die inmiddels niet meer onder ons zijn. Maar zijn boodschap blijft belangrijk. Zeker nu. Wanneer ik daarover nadenk vraag ik me af hoe je de moed vindt om je leven te riskeren voor de vrijheid van anderen. Mr. Hunt was in 1945 bereid zijn leven te geven voor onze vrijheid. In Oekraïne geven militairen ‘hun vandaag’, net als militairen op heel veel andere plekken in de wereld. Nu. Op dit moment. De veteranen die ik zaterdag ontmoette deden hetzelfde tijdens hun missies. For their tomorrows.

Deze veteranen vallen niet op in het dagelijks leven. Ze hebben een baan of zijn gepensioneerd. Zijn uw collega, buurman of buurvrouw, misschien vrijwilliger of mantelzorger. We komen ze tegen in de supermarkt, bij sport of culturele activiteiten. En, zoals zoveel mensen die iets bijzonders doen, ze willen ook liever niet opvallen. En toch. En toch zijn ze heel erg bijzonder. Want ze hebben ons een geschenk gegeven van onschatbare waarde. Hun inzet, for our tomorrows. En ik ben blij dat ik ze daarvoor mocht bedanken! ■

Schade

Niets is zo veranderlijk als het weer. Van meer dan 30 graden naar zo ongeveer de helft en van volop zonneschijn naar regen. Naar storm! De storm raasde vorige week over Nederland, en dus ook over Oldebroek. Onze mannen van de buitendienst zijn druk bezig geweest met de schade die in onze gemeente is achtergebleven. Gelukkig lijkt het mee te vallen en is veel van de stormschade te herstellen. Maar helaas, dat is niet met alle stormen het geval.

En dan doel ik niet alleen op natuurstormen. Er razen meerdere stormen over het leven van kinderen, volwassenen, ouderen, families en gezinnen. Zo sprak ik kort geleden een oud collega, die vertelde over hun storm van een aantal jaar geleden. Ze zaten krap bij kas en haar man wilde het wel eens gaan proberen op de crypto-markt. Meneer liet zijn telefoonnummer achter voor meer informatie, en werd al snel gebeld met een mooi aanbod. Hij kreeg een account en begon steeds kleintje beetjes geld op het account te storten. Ineens lukte het overmaken naar de crypto-rekening niet meer. Hij belde op en werd maar al te graag geholpen. Hij deelde zijn scherm, logde in bij de bank en plotseling was hij een bedrag van ruim 10.000 euro armer.

Ik schrok zo van dit verhaal! Ze waren zo voorzichtig geweest, hadden zich goed voor laten lichten. Vervolgens maakten ze weloverwogen de keuze om aan de slag te gaan met crypto-munten, juist omdat er extra geld nodig was. In goed vertrouwen dat ze met een betrouwbare partij in zee gingen. Hoe anders liep het. En daar zit je dan, met een vrijwel lege bankrekening. Wat verdrietig, en wat een schade voor deze mensen! Niet alleen in geld, maar ook mentaal. Er heerst zoveel schaamte bij slachtoffers van online oplichting of afpersing. Ook het vertrouwen in andere mensen loopt een flinke deuk op.

Dat los je niet zomaar op, het vraagt soms jaren om daar weer een beetje bovenop te komen.

En dus vind ik het belangrijk om hierover te schrijven in mijn column. Want online oplichting, dat kan echt iedereen overkomen. Ik snap dat u denkt, dat gebeurt mij niet. Maar lieve mensen, de daders zijn slim en snel. Ze weten precies wat ze op welk moment moeten zeggen en doen. En dat doen ze 'goed', want we zien helaas dat het aantal slachtoffers nog altijd toeneemt. En niet alleen bij online oplichting, maar ook bij bijvoorbeeld sextortion zien we een stijging in meldingen. Dit is een vorm van online afpersing, wat met name veel voorkomt onder jongeren. Juist bij hen die nog jong en naïef zijn, en zo kwetsbaar. Ze worden dan afgeperst met de dreiging om intieme dingen op het internet te zetten, bijvoorbeeld foto's. Soms echt, maar soms ook nep-foto's die heel echt lijken. Jongeren durven dit vaak niet te vertellen omdat ze bang zijn voor de reactie van hun omgeving. Dat maakt eenzaam en wanhopig. Terwijl ze het slachtoffer zijn, en dit juist moeten melden. Dus deze boodschap is voor opa's en oma's, ouders, verzorgers, maar ook zeker voor de jongeren.

Graag nodig ik u allen uit voor een bezoek aan het Mobiel Media Lab op donderdag 11 juli, op Cyberdag, in Wezep. De bus staat van 10.00-17.00 uur op het Meidoornplein. Er is een escaperoom over sextortion, een plek om te gamen met de politie en een quiz om uw kennis te testen. Fijn als

u komt, maar vooral heel goed en belangrijk. Voelt u zich van harte welkom om in gesprek te gaan met een digitaal wijkagent, een kopje koffie te drinken of mee te doen met één van de activiteiten. Na uw bezoek weet u beter hoe u zich online kunt beschermen en kunt zorgen dat u geen slachtoffer wordt van online criminelen. En dat u niet achterblijft met schade, want voorkomen is beter dan genezen! ■

Mooie streken

Gelderland levert je mooie streken. Dat is niet voor niets de slogan van onze provincie. Prachtige natuur, historische en pittoreske steden en volop culinaire en culturele hoogstandjes. De perfecte plek voor een vakantie, weekendje weg, dagje uit of... om te wonen! Want wat voor de provincie geldt, geldt ook zeker voor 'ons Oldebroek'.

De gemeente Oldebroek is rijk aan kunst en cultuur, dat moeten we koesteren en vooral samen beleven. Volgende week vrijdag 11 en zaterdag 12 augustus kan dat! Het Kunstgilde Oldebroek organiseert dan de Oldebroeker Kunststreken op landgoederen De Oldhorst en De Vollenhof. Het is een kleinschalig evenement waar natuur, erfgoed, kunst, muziek en voedsel met elkaar worden verbonden. Twaalf kunstenaars uit Oldebroek geven hun visie op de natuur en haar kwetsbaarheid, haar mogelijkheden en onmogelijkheden. Leuk om zo eens met andere ogen te kijken en te luisteren naar onze omgeving- naar onze streken- die ons zo vertrouwd zijn. Laat u verrassen! Ik ga zeker even kijken, u ook?

Van zo'n weekend vol kunst en cultuur raak ik vaak erg geïnspireerd. Dan besef ik mij dat ik dat eigenlijk veel vaker zou willen doen. Het is een vorm

van ontspanning, maar ook van prikkeling. Gelukkig is kunst dichterbij dan we denken. In een oude, historische boerderij op Landal Landgoed 't Loo is Kunsthoeve 't Loo gevestigd. Op het oorspronkelijke deel van de boerderij bevindt zich een galerie, waar veel kunstvormen te bewonderen zijn. Een aantal leden van het Kunstgilde Oldebroek hebben er hun expertise samengebracht. Prachtige schilderijen van landschappen en dieren in olieverf of acryl. Maar ook mooie pastels, viltwerk en bronzen beelden. En, kunt u er nu niet genoeg van krijgen... In het oude voorhuis, waar vroeger de boer en zijn gezin woonden, worden nu verschillende workshops gegeven door kunstenaars uit de buurt!

En er is meer op Landal Landgoed 't Loo. In de zomermaanden vertrekt hier bijna dagelijks het duurzame treintje, de 'Visit Oldebroek Express'. Een laagdrempelige manier om kennis te maken met onze gemeente en onze burens. Op dinsdag en donderdag gaat de route naar Elburg, op woensdag naar Wezep, op vrijdag naar Hattem en op zaterdag naar Oldebroek. Op die dag stopt het treintje bij de bezienswaardigheden zoals Fruittuin Verbeek, Boerderijmuseum De Bovenstreek, Klompenwinkel Nagelhout en Gasterij de Zeven Heuvels. Bij een aantal tussenstops is er de mogelijkheid om even rustig rond te kijken of iets te nuttigen. Ontzettend leuk om deze zomer eens een ritje te maken met uw gezin, opa's, oma's of vrienden die op bezoek komen. De Visit Oldebroek Express is er voor iedereen, een rit kost u niets. Voor meer informatie of reserveren kijkt u op www.visitoldebroek.nl.

Ik wens u nog een aantal mooie zomerse weken én-streken! ■

De haat voorbij

Begin juni schreef ik in mijn column over twee Joodse zusjes die tijdens de Tweede Wereldoorlog in Oldebroek ondergedoken zaten. Ik was best even stil toen ik dit destijds las. Een van de zusjes, de 87-jarige Maud Peper – Dahme, vertelt nu op scholen en universiteiten over de holocaust en organiseert excursies naar Europa. Historische plaatsen zoals Berlijn en de vernietigingskampen Auschwitz en Theresienstadt worden

bezoekt, maar ook bezoekt ze dan Oldebroek en Elburg waar ze haar eigen onderduikadressen laat zien. Eind juli was er zo'n excursie en na afloop van haar studiereis gaf ze een lezing in Oldebroek. Ik mocht haar ontmoeten en ontving uit haar handen het boek 'Chocola- de smaak van de vrijheid'. Weer was ik even stil.

Natuurlijk heb ik het boek gelijk opengeslagen en las ik nu meer details over haar tijd in onze gemeente. De zusjes waren 6 en 4 jaar oud toen ze in Amersfoort van hun ouders werden gescheiden. Ze kregen een veilig onderduikadres op de boerderij van Hendrik Spronk en Coba Spronk – Flier

aan de Zuiderzeestraatweg 366 in Oldebroek. Eind 1944 werd het in onze gemeente te gevaarlijk en kregen ze een nieuw onderduikadres bij de familie Westerink aan de Beekstraat 3 in Elburg. Het gezin overleefde de oorlog. Door de dreiging van de Koude Oorlog emigreerden de familie in 1950 naar de Verenigde Staten. In 1957 verhuisde Maud met haar man naar New Jersey, waar ze nog altijd woont en inmiddels vier kinderen en negen kleinkinderen heeft.

Sinds 1982 heeft Maud zich ingezet om onderwijs te geven over de holocaust. Geweldig! Maar dat betekent ook dat, sinds haar emigratie naar de VS, ze ruim dertig jaar 'gewoon' haar leven heeft geleefd en doorging voor en met haar gezin. Ze heeft haar leven opgebouwd en is 'pas' in de jaren 80 begonnen met praten en delen over de oorlog. Misschien heeft ze die tijd nodig gehad. Zodat alle beelden woorden kregen, de verhalen konden rijpen. Tot ze "de haat voorbij was", zoals ze zelf schrijft. Vanaf dat moment kon ze op een hele mooie manier haar ervaringen inzetten om de toekomst beter te maken. Om een verschil te maken.

En daar kunnen we best wel eens wat van leren; de haat voorbij. Want hoewel Maud schrijft over "de pestkoppen die zich ontwikkelen tot moordenaars", schrijft ze ook over alle tinten daar tussenin. Niet alles is zwart of wit. Niet alles is goed of fout. Ik vind het knap als je zo kunt kijken en terugkijken. En natuurlijk is het waar, want als je goed luistert, hoor je tussen de lelijke woorden door de behoefte aan liefde. En als je goed kijkt, zie je door de gemene blikken eigenlijk een gekwetst hart. En ja, sommige mensen doen afschuwelijke dingen die niet uit te leggen zijn, die we eigenlijk niet willen of kunnen verklaren. Maar we kunnen groepen mensen niet aanrekenen wat eenlingen doen. Een mooie boodschap van Maud. Soms moeten we even uit de 'oorlog' stappen en niet onze boosheid, maar onze zachtheid gebruiken. Om niet alleen te kijken, maar te zien. Niet alleen te horen, maar echt te luisteren. Om te kunnen leven, overleven en om samen te leven. ■

Balans

Voor ons in Gelderland zit de zomervakantie er alweer bijna op. Ook in het gemeentehuis zijn de meeste collega's weer terug na een fijne vakantie. Voor veel mensen voelt dat een beetje dubbel. Die vakantie had best wel langer mogen duren, maar ook wel fijn om er weer te zijn. En ik vind het leuk iedereen weer terug te zien, ook al is zo'n rustigere periode in de zomer ook erg prettig. Even tijd voor andere dingen en veel vrije avonden. Ook een mooi moment om de balans op te maken op zowel werkgebied als privé; waar gaan we de komende periode onze tijd, geld en energie aan besteden en waaraan liever niet?

Herinneringen maken, nieuwe dingen beleven; dat staat bij Rolf en mij hoog op het lijstje. Ik kan mij voorstellen dat u net als wij de afgelopen weken wel eens op de fiets bent gestapt, bijvoorbeeld naar de buurgemeenten. Zomermarkten in Nunspeet (vandaag voor het laatst), de musea in Hattem of misschien naar Elburg. Daar zijn vijf woensdagen achter elkaar de Vestingdagen. Rommelmarkt, braderie en 's avonds live muziek en volle terrassen. Een heel gezellig sfeertje! We hebben er morgen nog één voor de boeg. Overdag is er dan geen markt of braderie, maar in de avond luistert u tot 23.00 uur naar live muziek in de binnenstad.

Maar er is ook nog veel om naar uit te kijken. In oktober het Chocoladefestival en de Ruiterdag in Hattem, in Heerde de Bockbier en Wilddag of op 26 augustus Beer, Blues & BBQ 2023. En ook hier in Oldebroek hebben we nog wat tegoed: de Schapenmarkt. Woensdag 13 september komt heel Oldebroek en omstreken weer samen tijdens deze ambachtelijke en traditionele jaarmarkt. Er is er van alles te zien, te doen en te beleven. Naast alle hapjes en drankjes is er ook een markt met allerlei lokale en ambachtelijke producten.

Binnenkort kunt u er in een 'special' alles over lezen. Ik bereid me nu al voor op al die dingen waarvan ik niet wist dat ik ze nodig had. Op zo'n markt word je vaak verleid met hele mooie aanbiedingen. Dus ja, ik zal er ook vast weer geld uitgeven. En dat is helemaal geen probleem. Maar ik weet ook heel goed dat dit niet voor iedereen zomaar 'geen probleem' is. Dat er heel veel mensen zijn die iedere uitgave heel goed moeten overwegen. En ik weet dat het soms gewoon niet gaat, dat je moet kiezen. Dan is het belangrijk om gezonde en verstandige keuzes te maken.

En eerlijk is eerlijk, ook ik bespaar graag waar ik kan. Ik zeg wel eens: ik krijg graag zoveel mogelijk voor zo weinig mogelijk. De aanbiedingen van de supermarkt bepalen bij ons vaak wat er op tafel komt. Dat betekent soms wel dat je moet investeren. In tijd; om alle folders door te lezen en opzoek te gaan naar de koopjes. Of in geld; door nieuwe tochtstrip of energiezuinigere apparaten aan te schaffen. Maar besparen hoeft niet altijd veel tijd en geld te kosten. Kijkt u in de supermarkt wel eens in de voordeelbak of naar 'het brood van gisteren'? Dat kost soms maar 0,50 cent. En die producten zijn evengoed als andere, alleen het is vaak wel handig om het dezelfde dag nog op te eten.

Doe er uw voordeel mee! Want als we het één willen doen, moeten we het ander soms laten. Besparen in tijd en geld om sommige dingen wel, en anderen dingen juist niet te doen. Keuzes maken in wat we belangrijk vinden en wat niet. Tijd om de balans op te maken én de juiste balans te vinden. ■

Een positief geluid

Deze zomer heb ik best wat af gelezen. Ik vind het heerlijk om helemaal weg te raken in een boek, dat is voor mij echt ontspanning. En het weer deze zomer nodigde daar ook toe uit. Heerlijk onder de luifel met het getik van de regen op de achter-, of de

voorgond. Lekker in het zonnetje, of in de schaduw onder een boom genieten van een rustigere periode. Nu de vakanties voorbij zijn, merk ik dat het lezen direct weer minder wordt. Laatst raadde iemand mij luisterboeken aan, best een hele goede uitvinding denk ik. Dan kun je ook tijdens het koken of de was doen een boek 'lezen'. Maar er zit ook iets tussenin waar ik wat beter bekend mee ben: podcasts. Ik luister ze wel eens wanneer ik in de auto zit. Verhalen of gesprekken over de meest uiteenlopende onderwerpen. Het verschil met een luisterboek is dat je bij een podcast niet echt kunt wegdromen, je moet wel een beetje blijven opletten.

Op 5 mei hoorde ik van de NederCast van Layla Alizadah-Lijmbach. We waren samen te gast bij Goedemorgen Nederland. Layla vertelde mij na afloop over de postcasts die zij vorig jaar maakte en nodigde mij uit om mee te werken aan een nieuw seizoen. Dat doe ik graag, omdat ik het heel goed en belangrijk vindt wat zij doet.

Layla vertelt dat ze om haar heen veel geklaag hoort over Nederland, terwijl ze zelf zoveel dankbaarheid en positiviteit voelt bij dit land. Met haar podcast 'Nedercast' wilde ze in tien afleveringen erachter komen of die negatieve geluiden echt de lading dekken. Ze bespreekt met een gast een thema dat wij via het nieuws binnenkrijgen. Het gaat over zorgen zoals criminaliteit, milieu en bevolkingsdichtheid. Ze gaat met deskundigen opzoek naar échte verhalen, naar de feiten. Ze vraagt experts te vertellen over hun vakgebied. En wat blijkt? Er gaat veel meer goed dan we meekrijgen, want negatief nieuws verkoopt beter en blijft goed hangen. Volgens haar podcast mogen we best trots zijn op Nederland. Door op deze manier een positief geluid over ons land laten horen wil Layla haar steentje bijdragen aan een samenleving die zoveel voor haar betekent.

De tien afleveringen van het afgelopen seizoen kunt u inmiddels terugluisteren via Spotify, Podimo of Apple podcast. Vanaf maandag 5 september komt er een nieuwe reeks, waarbij ook ik mag aanschuiven. Ik voel me vereerd, ik mag het hebben over vrijheid. Als mens, als burgemeester, maar ook als voorzitter van Wageningen45 is vrijheid een onderwerp dat ik hoog op mijn lijstje heb staan. Ik schrijf er regelmatig over in mijn column en ik hoor, zie en luister ook veel naar mensen en hun verhalen. Wat verstaan we onder vrijheid, welke soorten vrijheid zijn er, wat betekent vrijheid als je het niet kent, of als je ervoor hebt gestreden? En wat is vrijheid als je eigenlijk niet beter weet maar anderen vinden dat je niet vrij bent? Ik kijk er erg naar uit om het hier met Layla over te hebben, want voor haar is vrijheid niet zelfsprekend. Zij is als klein meisje gevlucht uit Afghanistan, is hier naar school gegaan en volwassen geworden. Vanuit haar achtergrond weet ze als geen ander hoe belangrijk vrijheid is.

Ik ben benieuwd waar we op uitkomen. Want vrij zijn betekent niet altijd dat je je ook vrij voelt. En veilig zijn betekent ook niet altijd dat je je veilig voelt. Het heeft allemaal (deels) te maken met wat we hebben meegemaakt, gezien, gehoord, gevoeld. Waar ons wiegje stond, in wat voor omgeving we zijn opgegroeid. Wat we hebben gelezen en hoe dat is binnengekomen. Of we kunnen relativiseren en dingen in perspectief kunnen zien. Of we vertellen over het leven en al haar mogelijkheden of dat we van anderen leren over de grote boze buitenwereld. Ik kijk uit naar de podcast en vooral naar het positieve geluid over Nederland! ■

Trouw beloven

Het is alweer bijna 32 jaar geleden. Toen legde ik mijn trouwgelofte af aan Rolf, en hij – gelukkig – ook aan mij. We beloofde elkaar trouw, bijstand en hulp. We beloofde elkaar lief te hebben en te koesteren in ziekte en gezondheid. We zeiden ja op de vraag of we aan alle wettelijke plichten én verantwoordelijkheden wilden voldoen. Een paar jaar geleden legde ik weer zo’n soort belofte af – de ambtseed. Een plechtig moment waarbij ik heel bewust stilstond bij de bijzondere positie die ik mocht en mag innemen als burgemeester van de gemeente Oldebroek.

In deze rol heb ik inmiddels al veel echtparen mogen ontmoeten die 50, 60 of zelfs 65 jaar geleden hun belofte aan elkaar deden. Ik vind het altijd bijzonder om met deze mensen in gesprek te zijn. Ze vertellen me dan over hoe het was toen zij aan hun huwelijk begonnen. Hoe anders het was, maar toch ook weer zo hetzelfde. Ook toen moest het gezin ‘gewoon’ draaiende gehouden worden, moesten man en vrouw daar samen hard voor werken. De invulling was misschien wel iets anders; het was toen gebruikelijk dat de vrouw thuis was

en de man voor de inkomsten zorgden. Het was zelfs gewoon dat vrouwen ontslag kregen als ze gingen trouwen! Dat kunnen we ons tegenwoordig niet meer voorstellen. Maar de dagelijkse bezigheden zijn eigenlijk nog steeds hetzelfde. Ook toen moesten er boodschappen gedaan worden, kinderen naar school gebracht worden, sociale contacten onderhouden worden. Ook toen waren we druk en waren er zorgen, alleen gingen ze niet altijd over dezelfde zaken waar we ons nu druk om maken. Maar zij beloofden elkaar destijds hetzelfde als wat wij elkaar nog steeds beloven. De huwelijksgelofte is niet veranderd. Dat is mooi, het is een heel bijzonder tijdloos, wereldwijd, ritueel.

Zo'n ritueel hebben we ook bij de overheid, de eed of belofte. Alle ambtenaren, raadsleden en wethouders leggen deze eed of belofte af. Ik vind het heel mooi om te zien wat dat met mensen doet. Je voelt dat zo'n plechtigheid een lading heeft. Je voelt de verantwoordelijkheid van dat moment. Dat is ook niet zo gek. Het is ook uniek. Want over het algemeen is het niet zo dat je, als je ergens gaat werken, een belofte moet afleggen. Bij de overheid doen we dat wel, omdat we beloven ons in te zetten voor het algemeen belang van onze de samenleving. Ons best doen die samenleving een beetje mooier en beter maken. We beloven integer te zijn en iedereen rechtvaardig te behandelen, gelijkwaardig en met respect. Dat maakt dat dit moment een heel andere lading heeft dan wanneer je een handtekening zet onder een arbeidscontract.

Ook in Oldebroek moeten de medewerkers de eed of belofte afleggen. En vaak gebeurt dat ten overstaan van de gemeentesecretaris en in aanwezigheid van een getuige. Maar eigenlijk vind ik dat je zo'n bijzonder moment als burgemeester niet mag of moet willen missen. Dus deze week zal ik voor het eerst zelf die eed afnemen, in het bijzijn van de gemeentesecretaris en natuurlijk andere collega's. Want ik ben ontzettend blij met al die medewerkers die zich willen inzetten voor de gemeente Oldebroek. En het is fijn dat ik erbij mag zijn als we even stilstaan en voelen hoe bijzonder ons werk toch eigenlijk is. Om af te spreken dat we zorgvuldig, betrouwbaar en integer zijn. Om trouw te beloven. ■

Kringloopgeluk

Als we naar buiten kijken zien we er eigenlijk nog niet veel van, maar de herfst staat toch echt voor de deur. Ook deze week kunnen we nog genieten van heerlijke nazomer temperaturen en tegelijkertijd kastanjes zoeken. Ik vind de herfst een fijne tijd. Een periode waarin we – na een heerlijke herfstwandeling – straks weer de warmte en knusheid van ons huis opzoeken. Fijn om dan ook thuis het nieuwe seizoen te laten indalen.

Een herfsttafereeltje voor het raam, de kaarsjes aan en een kleed op de grond. De pompoenen uit de tuin worden decoratie bij de deur. Ook mijn kledingkast moet eraan geloven. De korte broeken, zomerjurkjes en sandalen mogen weer naar zolder en de warme truien, laarzen en lange broeken komen er weer in. Een goed moment om eens kritisch te kijken naar wat er allemaal in mijn kast hangt. Mijn uitgangspunt is: heb ik het deze zomer niet aangehad, dan mag het weg. Niet echt weg-weg. Ik breng kleren, jassen, schoenen maar ook allerlei andere spullen die we niet meer gebruiken graag naar de kringloop. Waar ik geen plezier van heb, kan een ander namelijk heel blij mee zijn. Zo creëer ik ruimte in kast en is er voor een volgend seizoen weer plek voor iets nieuws.

Dat doe ik al jaren zo. En als ik dan wat wegbreng, dan snuffel ik gelijk zelf even rond. Je kunt er geweldig leuke dingetjes scoren. Soms nieuw, soms tweedehands en soms liggen er antieke of vintage parels. Het kan dus écht lonen om – wanneer je iets nodig hebt – eerst eens bij de kringloop te kijken. Kleding, schoenen, tassen, hoeden, riemen. Ledikantjes, kasten, tafels, stoelen. Pannen, borden, bestek, kopjes, glazen. Bakjes, mandjes, schilderijen, lampen, klokken. Er is zoveel voor zo weinig! En vaak heeft een kringloop een apart hoekje voor boeken en speelgoed. Leuk om met de kinderen even te gaan kijken.

Op die manier kun je van een kringloopbezoek ook een waardevol en leerzaam uitje maken: een item erin, een item eruit. Samen de speelgoedkast uitzoeken en ruimte maken voor iets nieuws. Wat mag er blijven en waar kun je een ander kindje blij mee maken? Je kunt de spulletjes samen wegbrengen en misschien iets nieuws weer mee terugnemen. Maar ook cadeautjes kopen voor bijvoorbeeld de decembermaand. Dat doen wij eigenlijk het hele jaar door. Dan hoef je dat niet allemaal in die toch al dure maand te kopen. Nu moet ik bekennen dat ik het soms zo goed verstopte dat ik in juni van het jaar daarna nog dingen tegenkwam waarbij ik dacht: O ja.. dat had ik ook nog. Dus het is wel handig dat je goed onthoudt waar je de cadeautjes verstopt hebt...

En of je nu weinig of genoeg geld hebt, het is goed om je bewust te zijn van de waarde van en hoeveelheid aan spullen. Het lijkt best normaal geworden om vaak en veel te kopen en om gemakkelijk weg te gooien. Als ik soms zie wat er in grote containers voor de deur of richting de stort gaat, schrik ik daar wel eens van. Het is natuurlijk niet erg als je niet gehecht bent aan je spullen, maar het is dan ook gewoon leuk om er een ander blij mee te maken. Dat kan door het naar de kringloop te brengen, maar ook door het te schenken aan een bekende. Of door een berichtje te plaatsen op een 'weggeefhoek' op Facebook. Of door het in een textielcontainer te gooien voor een goed doel. Laatst vertelde een collega dat er tegenwoordig ook kledingruilfeestjes worden georganiseerd. Op zo'n dag neemt iedereen kleding mee wat ze niet graag meer dragen en kun je in elkaars 'kast' shoppen. Hartstikke leuk!

Hoe je het ook precies doet, door weg te geven en tweedehands te kopen doe je iets goeds voor het milieu, voor een ander, maar ook voor jezelf. Het kan namelijk een heel fijn gevoel geven wanneer je een ander blij maakt met jouw spullen. Net zoals het fijne gevoel wanneer je iets moois vindt voor een habbekrats. Dus, stap binnenkort – bijvoorbeeld aanstaande zaterdag 7 oktober tijdens Nationale Kringloopdag – eens binnen bij één van de kringloopwinkels in de omgeving. Ik wens u veel kringloopgeluk! ■

Stoptober

Zo is het ineens alweer oktober, de maand die we ook wel kennen als Stoptober. Duizenden mensen stoppen deze maand met roken. Samen gaan ze de uitdaging aan om in ieder geval 28 dagen niet te roken. Ik ken die uitdaging, het was afgelopen zondag 6 jaar geleden. Toen rookte ik mijn laatste sigaret en besloot ik mee te gaan doen met al die andere mensen.

Ik rookte al best lang, ongeveer vanaf mijn 18e. In de jaren daarna heb ik me vaak afgevraagd waarom ik er eigenlijk mee begonnen was. Tja, waarom? Ik vond het er stoer uitzien. En ook al was het niet echt lekker, heel veel mensen deden het. Het paste in het plaatje. Een pakje sigaretten kostte toen nog maar een paar gulden en dat het ongezond was, daar stond ik niet bij stil. Je mocht ook overal roken, in de trein, op je werk, in de auto, in het vliegtuig, bij de kapper en natuurlijk eigenlijk bijna bij iedereen in huis. Hoe anders is dat nu.

Jaren heb ik gerookt. Het was gezellig, ik vond het inmiddels lekker, het hoorde erbij. Ik hoorde erbij. Als de telefoon ging pakte ik eerst mijn sigaretten en nam pas daarna de telefoon aan. Wanneer ik ergens naartoe ging controleerde ik eerst of ik voldoende sigaretten bij me had. Wanneer ik dat niet goed genoeg had ingeschat werd ik heel erg onrustig. Het was het eerste dat ik 's morgens tot me nam en het laatste 's avonds voor het slapen gaan. En, eerlijk is eerlijk: dat gezeur over moeten stoppen irriteerde me enorm.

Maar steeds meer mensen deden het: stoppen. Ook kwam er steeds meer aandacht voor de risico's van roken én werd het steeds onbetaalbarer. Ook bij mij thuis kwam er steeds meer kritiek. Mijn man en kinderen rookten niet. Bij een nieuw huis maakten we nieuwe afspraken. Niet meer roken in huis. En er volgden meerdere stoppogingen. Ze mislukten allemaal omdat ik eigenlijk helemaal niet wilde stoppen. Dus dan werd ik heel recalcitrant en ongezellig.

Steeds vond ik wel een reden om toch weer een sigaret op te steken. Natuurlijk waren er momenten – in de vrieskou of onder een paraplu in de stromende regen – dat ik mezelf voor gek verklaarde. Dat ik me afvroeg waar ik nu eigenlijk mee bezig was.

Toen was het 8 oktober 2016. Ik had stiekem al een week Stoptober gevolgd en besloot dat ik best eens kon proberen hoe lang ik het vol zou houden om niet te roken. Niet om te stoppen, natuurlijk niet. Gewoon voor nu. Ik vertelde het niemand en installeerde de Stoptober App. Via een ‘Quit Buddy-app’ op mijn telefoon kon ik bijhouden hoeveel sigaretten ik níet rookte én hoeveel geld ik níet uitgaf. Ik moet bekennen, in het begin was het verschrikkelijk. Het kostte me echt heel veel moeite. Maar stapje voor stapje gingen de dagen, de weken, de maanden voorbij. En inmiddels zijn we 6 jaar verder. De App heb ik nog altijd op mijn telefoon. Ik zie precies hoeveel sigaretten ik niet heb gerookt en ik maak nog steeds wekelijks het bedrag over dat ik anders opgerookt zou hebben. Natuurlijk, sigaretten zijn fors duurder geworden, dus heb ik ook het bedrag dat ik spaar verhoogd. En jaarlijks kunnen we daarvan met de kinderen op vakantie. Van geld dat ik anders in de lucht geblazen zou hebben.

Stoptober, een maand dat ik toch even weer stilsta bij het gevecht met die verslaving. Het mooie van Stoptober is dat je die uitdaging sámen aangaat. Niet-rokers kunnen het zich misschien bijna niet voorstellen, maar voor heel veel mensen is het echt heel erg moeilijk om te stoppen. Er zijn heel veel momenten op een dag die je ineens anders moet invullen. Ik weet en heb gevoeld hoe moeilijk dat is. Van mijn kant dan ook geen opmerkingen hoe lekker het eten allemaal gaat smaken of hoe goed je je voelt. Echt niet. Maar als je eens wilt kijken hoe lang je het vol kunt houden zonder sigaretten, dan is het fijn om met een groep mensen ervaringen uit te wisselen. Dan is het fijn om op moeilijke momenten te zien dat anderen precies hetzelfde doormaken. Dat helpt.

Daarom nodig ik u – en/of een rokende vriend, familie, kennis – uit om samen die uitdaging aan te gaan. Vanuit de gemeente Oldebroek helpen wij u daar graag bij met het Rookvrij & Fitter programma. Samen met Goed Bezig Oldebroek organiseren we een informatieavond op dinsdag 24 oktober om 19.00 uur in Wezep. Wees welkom! ■

Herfst op de Veluwe

Waar ik twee weken geleden nog schreef over de nazomer, is de herfst nu toch echt gearriveerd.

Gelukkig maar, dan kunnen we nu in de herfstvakantie ook herfstige activiteiten ondernemen. Wandelschoenen of laarzen aan en lekker het bos in, koken met pompoen en kastanjes of – als het een regenachtige herfstdag is – naar de film of het theater. Op de Veluwe is genoeg te doen!

Een hele leuke en gemakkelijk zelf te organiseren activiteit met kinderen vind ik natuurbingo, een natuurspeurtocht. Bijvoorbeeld door op een eierdoos afbeeldingen te plakken van natuurschatten, denk aan een kastanje, eikel, bijzonder blad, dennenappel. Verzamel ze allemaal in je eierdoos! Vroeger gingen wij vaak met de kinderen kastanjes zoeken. We maakte er samen kastanje poppetjes van. Toen deden we het met cocktailprikkers maar tegenwoordig heb je speciale kastanje boortjes waardoor je er heel makkelijk mee kunt knutselen. Je maakt er zo bijvoorbeeld ook een kastanje ketting, rups of krans van. Bijna alles wat je in het bos kunt vinden kan eraan of erop. Hartstikke leuk om zo met de (klein)kinderen bezig te zijn met het seizoen. En het staat nog leuk in huis ook.

De herfst is voor mij ook een seizoen van lekker binnen zijn. Van terugtrekken en de rust opzoeken. Ik vind het heerlijk om in of rond het huis te zijn of een goed boek te lezen. De afgelopen tijd ben ik veel in de moestuin en keuken bezig geweest. Ik maakte courgettes in zoetzuur, bramen en frambozen curd, jam en ik heb een voorraad courgettesoep in de vriezer. In de herfst ga ik

voor pompoensoep. Pompoenen worden geoogst vanaf midden september en begin oktober zijn ze dan op hun best. Dus nu is het perfecte moment om ermee te koken en experimenteren. Ik heb verschillende recepten voorbij zien komen: pompoensoep met appel, met wortel, zoete aardappel of knoflook, peper en kokosmelk. Ik ga zoveel mogelijk variaties proberen.

Nog een typisch herfstrecept is gepofte tamme kastanjes. Ik was hier erg benieuwd naar, ze zouden heel gezond moeten zijn. Kastanjes zitten boordevol vitamines, mineralen en vezels. Maar toen ik het eens probeerde viel het me best een beetje tegen. Toch zijn heel veel mensen er wél enthousiast over. Natuurlijk: smaken verschillen. Als u het nog nooit hebt gegeten is het de moeite waard het deze vakantie eens te proberen. Maar alleen tamme kastanjes zijn eetbaar, wilde kastanjes zijn zelfs licht giftig en heel bitter! Tamme kastanjes hebben een puntje aan de bovenkant die wilde kastanjes niet hebben en een tamme kastanje heeft meer stekels op het omhulsel dan de wilde. Om ze te poffen maak je met een scherp mesje aan de platte kant van de kastanje een kruisje, zodat ze de ruimte krijgen om uit hun jasje te 'poffen'. Je legt ze dan op het rooster of bakplaat in de voorverwarmde oven van 200 graden en in 20 a 25 minuten zijn ze klaar. Je hoeft dan alleen nog de schil te verwijderen. Ik ben benieuwd wat u ervan vindt!

Wilt u er met de (klein) kinderen op uit deze herfstvakantie, dan is er in de omgeving genoeg te doen. Denk eens aan Ezelboerderij de Kopen Ezel in Epe, het Kabouterpad in Dronten of Nunspeet, een speurtocht of creatieve workshop bij Museum Elburg of een wandeling over zandstuifgebied De Haere in Doornspijk. Maar in het bijzonder wil ik u de kidsweek van 16 t/m 20 oktober bij Boerderijmuseum 'de Bovenstreek' aanraden. Kinderen van 4 t/m 12 jaar kunnen het museum gratis bezoeken en deelnemen aan alles wat er is georganiseerd. Iedere dag is er een ander thema met bijbehorende activiteiten, van bakken tot breien en van sportieve spelletjes tot knuffelen met de dieren. Natuurlijk kun je je ook verkleden als echte boer of boerin. Op de website van het boerderijmuseum kunt u alle informatie vinden.

Ik wens u een hele fijne herfstvakantie! ■

Niet(s) vanzelf

In deze column heb ik het wel vaker over vrijwilligers. Mensen die iets belangeloos doen voor iemand anders, om de samenleving een beetje mooier en beter te maken. Maar waar we niet altijd bij stilstaan is dat hiervoor vaak meer nodig is dan 'alleen maar' tijd.

Want vaak is er voor dit werk ook kennis en expertise nodig. Bijvoorbeeld om mensen te helpen hun financiën op orde te krijgen, om mensen met een beperking een mooie tijd te bezorgen, om te bemiddelen bij burenruzies. Dus moeten deze vrijwilligers cursussen volgen om hun vrijwilligerswerk te kunnen doen. Ik ben heel erg blij dat er zoveel mensen zijn die dat ervoor over hebben. En extra blij dat ik een hoop van deze mensen mag ontmoeten.

Zo was ik afgelopen donderdag bij het vrijwilligersfestijn van het PIO. Voor de mensen die het niet kennen, dat is het Platform Informele Ondersteuning. Een netwerk in onze gemeente dat bestaat uit vrijwilligersorganisaties die werken op het terrein van welzijn en zorg. Het zijn heel verschillende organisaties, maar de overeenkomst is dat ze allemaal heel veel vrijwilligers en heel veel kennis en kunde hebben. Terecht en mooi dat deze vrijwilligers afgelopen donderdag verdiende waardering kregen en elkaar konden ontmoeten bij een avond met lekker eten en mooie muziek.

Als u benieuwd bent welke organisaties er allemaal zijn aangesloten en wat ze doen, nodig ik u uit om eens te kijken op www.pio-oldebroek.nl.

Naast het volgen van cursussen om je kennis als vrijwilliger op peil te brengen en houden, is er vaak meer nodig. Oefenen. Heel veel oefenen. Dat zie je ook bij bijvoorbeeld de brandweer. Afgelopen vrijdagavond mocht ik bij ons korps in Wezep een aantal van onze brandweervrijwilligers in het zonnetje zetten. Mensen die hun diploma's hebben gehaald op bepaalde terreinen waardoor ze hebben laten zien voldoende kennis te hebben. Maar ook mensen die al 20, 30 en zelfs 35(!) jaar bij de brandweer zijn. Mensen die al die jaren iedere week oefenen voor dat wat er kan gebeuren. Om te zorgen dat ze er – dag en nacht- klaar voor zijn als het dan eens gebeurt. Klaar staan om te helpen. Maar ook klaar zijn om te helpen. En dat is heel fijn om te weten. Voor ons allemaal, maar zeker voor mij als burgemeester.

En ook ik moet oefenen. Samen met de wethouders heb ik regelmatig een crisistraining. Met elkaar oefenen we dan voor situaties waarvan we hopen dat ze nooit gebeuren. We werken samen en zorgen dat we op elkaar zijn ingespeeld voor de momenten dat dat nodig is. Dat doen we met onze collega's op het gemeentehuis, maar ook samen met de hulpdiensten, de politie en andere organisaties. Deze week hebben we weer zo'n crisisoefening. Het is altijd spannend waar de oefening over zal gaan, maar één ding is zeker: in alle gevallen kunnen we op elkaar rekenen en vertrouwen. Op de professionals en alle professionele vrijwilligers. Dat is heel belangrijk.

Daarom waardeer ik het enorm dat er zoveel mensen zijn die vrijwillig hun kostbare tijd inzetten om ook te oefenen. Zodat zij er zijn als dat nodig is. Zodat ze weten wat we moeten doen, hoe ze moeten helpen. Ik kan niet anders dan heel blij en trots zijn met deze mensen in onze gemeente. Bij deze dus een heel gemeend dankjewel! ■

Contact

De opa van mijn man was dominee in Noord Nederland. Hij is vroeg overleden en ik heb hem niet gekend. Wel heb ik zijn vrouw, de oma van Rolf, meegemaakt. Een echte dominees vrouw. Iemand die altijd wist wat waar speelde, die haar rol speelde in de gemeenschap. Iets wat zeker in die tijd heel gewoon was, je kreeg twee voor de prijs van één. Verbinden, zorgen dat er aandacht was voor die mensen die dat nodig hadden. Opa Haseloop was ook dominee in Tolbert. En toen wij als jong gezin een huis kochten in Tolbert vonden we het natuurlijk heel erg leuk om aan oma te vertellen dat we in hetzelfde dorp gingen wonen waar zij en haar man hadden gewoond en gewerkt. Eén van de eerste dingen die ze daarop tegen mij zei was: "Kind, dat is zo'n leuk dorp. Ik was er voorzitter van de plattelandsvrouwen. Misschien kun jij dat ook wel worden".

Mijn oma begon samen met mijn opa in 1938 een kapsalon in een gehucht in Drenthe: Nieuw Roden. Daar was niets. Samen met een paar andere dames richtte mijn oma een vrouwenvereniging op. Beide oma's organiseerden maandelijkse avonden waar vrouwen geïnformeerd werden over allerlei onderwerpen.

Jaren later, de oma's waren inmiddels overleden, mocht ik als wethouder op 4 mei in de kerk in Tolbert een toespraak houden. Ik weet nog dat ik dacht: wat jammer dat oma dit niet kan meemaken. Inmiddels zijn we weer jaren verder.

Deze week dacht ik weer aan hen. In mijn agenda staat een bijeenkomst van het Vrouwencontact van de VEG Oldebroek. Dit is een groep oudere dames die al van vroeger uit maandelijks samenkomt. Op zo'n avond wordt er meestal een spreker uitgenodigd. Verschillende onderwerpen, van Christelijke

tot informatieve, komen aan bod maar het doel is altijd: contact met elkaar hebben. Zoals mijn oma's vroeger ook deden. En dat is belangrijk! Mensen om je heen hebben waarmee je ervaringen kunt uitwisselen of gewoon een gezellig praatje mee kunt houden. Waarmee je kunt verbinden. Ze zeggen niet voor niets 'beter een goede buur dan een verre vriend'. Het is fijn om dingen met elkaar te delen, over gezamenlijke interesses verder te kunnen praten. Steun, kracht en hoop bij elkaar te vinden. Ik kijk ernaar uit om volgende week deze dames te bezoeken.

Later volgende week ga ik naar het Intercultureel feest in De Huiskamer van Wezep. Een feest waarbij iedereen – echt iedereen – welkom is. De organisatie schreef mij dat ze deze dag willen aantonen dat de verschillende culturen die we in onze gemeente hebben, een verrijking is en dat we meer overeenkomsten hebben dan dat we van elkaar verschillen. Een prachtig uitgangspunt waar ik het natuurlijk mee eens ben. De dag wordt gevuld met onder andere muziek, een modeshow en kraampjes met lekker eten uit de verschillende culturen. Somaliërs, Oekraïners, Eritreeërs en Syriërs zullen laten zien wat ze 'in huis hebben', maar ook vrijwilligers van het Boerderijmuseum laten onze Oldebroekse Klederkracht zien en maken Hollandse hapjes. Wat een prachtige kans – voor mij maar ook voor u – om kennis te maken met verschillende culturen die onze gemeente rijk is. Om ervan te proeven! U bent van harte welkom op zaterdag 25 november van 10.00 – 14.00 uur in De Huiskamer in Wezep.

Ik ben geen voorzitter geworden van een vrouwenvereniging, maar doe wel wat ook mijn oma's belangrijk vonden: contact maken. Ik kijk erg uit naar deze bijeenkomsten en ik weet zeker nog heel veel mensen met mij. Want in Oldebroek komen we graag samen. En gelukkig maar, want in deze koudere en donkere maanden lopen we het risico elkaar een beetje te vergeten. We blijven 'lekker' binnen. Maar er zijn mensen die alleen zijn, of zich alleen voelen. Ouderen, opa's en oma's. Maar ook onder jongeren zien we eenzaamheid. Dus mijn uitnodiging voor u: ga erop uit. Zoek elkaar op, maak verbinding. Ontmoet vrienden, familie, kennissen of misschien nieuwe mensen. Want zoals mijn oma's vroeger al wisten: samen is altijd leuker. ■

Kiezen

Keuzestress, wie kent het niet. De eerste keuzestress die ik me kan herinneren is denk ik: wat doe ik met mijn zakgeld? Koop ik snoep of wat anders? Moeilijk. Dat heb ik trouwens nog steeds wel een beetje. Niet meer met snoep maar wel als we uit eten zijn bijvoorbeeld. Wat misschien meespeelt is dat ik bijna alles lekker vind...

Laatst hoorde ik dat we per dag meer dan 30.000 (!) keuzes maken. Dat is veel. We beslissen of we links, rechts of rechtdoor gaan. Beslissen wat voor kleding we aandoen. Veel keuzes zijn automatisch, of lijken automatisch. Dat zijn keuzes die we maken als gevolg bijvoorbeeld van reclames of door opvoeding, keuzes vanuit je onderbewustzijn. Soms weten we eigenlijk helemaal niet zo goed waarom we bepaalde keuzes maken. Ook ik sta daar eigenlijk bijna nooit bij stil. Maar er zijn ook keuzes waar ik wel heel bewust over wil of moet nadenken.

De laatste jaren zijn we ons bijvoorbeeld meer dan vroeger bewust ons energieverbruik. Dat had natuurlijk te maken met het besef dat het op raakt. De noodzaak om andere bronnen te vinden. Maar ook zeker door de prijsstijgingen waarmee we geconfronteerd werden. Het begon ooit met spaarlampen, maar inmiddels zijn er natuurlijk heel veel manieren om te kiezen op welke manier je nog zuiniger kunt doen. Zo kozen wij vorig jaar voor een

elektrische deken op de bank. Wat een uitvinding! Een zachte fleece deken die ervoor zorgt dat je niet het hele huis hoeft op te stoken wanneer je 's avonds nog even lekker op de bank zit. Het is heel zuinig, dus je ziet het ook echt terug in het energieverbruik. Wat mij betreft een aanrader, een goede keus!

Deze periode is natuurlijk bij uitstek een periode van keuzes. Sinterklaas is weer in het land en ook de andere feestdagen staan voor de deur. Een fijne tijd waarin we graag de gezelligheid in huis halen, onszelf mooi maken en de mensen om ons heen willen verrassen. Dat betekent dat we worden verleid om veel en vaak te kopen. Van cadeautjes tot decoratie en van snoepgoed tot 6-gangen diners. Ook hierin maken we keuzes en dat kunnen we best heel verstandig doen. Laatst las u het al in mijn column over kringloopgeluk: cadeautjes kun je prima tweedehands kopen. Net zoals kunstkerstbomen, kerstballen of een chique jurk. Mooie wijn- of champagne glazen, ovenschalen of een feestelijk tafelkleed. En natuurlijk is er altijd nog de optie om dingen zelf te maken. Zo maakte ik vroeger kerstboomversiering van brooddeeg. Een hartstikke leuke bezigheid en het kost bijna niets. Ook kerststukjes maken is een hobby waar ik ieder jaar graag tijd voor maak.

En als we het toch hebben over verstandige keuzes, dan heb ik het hier ook graag nog even over de Tweede Kamerverkiezingen. U kunt het bijna niet gemist hebben maar morgen, woensdag 22 november, mogen we weer naar het stembureau. Om te kiezen. Om onze stem uit te brengen op die partij die wat óns betreft de beste keuzes maakt. Een hele belangrijke dag. We staan weer even stil bij ons democratisch recht, bij onze vrijheid. Wij mogen meebeslissen over de wereld van morgen. Onze stem – uw stem – doet ertoe. Ik roep u dan ook op om morgen één van de (mobiele) stembureaus te bezoeken en gebruik te maken van uw stemrecht. Meer informatie over waar en wanneer u kunt stemmen leest u op www.oldebroek.nl/verkiezingen. En bent u er nog niet over uit waar uw stem naartoe gaat? Doe dan één van de vele tests die op het internet staan. Ik ga natuurlijk niet zeggen welke, die keuze is helemaal aan u.

Ik wens u veel succes met kiezen! ■

Sprookjes

Vandaag is het 5 december, de verjaardag van Sinterklaas. De dag van het jaar waar heel veel kinderen al weken naar uitkijken. En of u het nu afgelopen weekend al gevierd heeft of vandaag, het blijft een feest waarbij dromen uitkomen. Waar langgekoesterde wensen eindelijk worden vervuld. Het is een feest vol spanning en magie, een sprookje! Sprookjes bestaan niet, zeggen sommige mensen. Maar, ik vraag het mij af...

Deze tijd van het jaar leent zich geweldig voor sprookjes. Vorig weekend nog was ik bij het sprookjesachtige Boerderijmuseum in Wintersfeer. Er waren aangeklede kraampjes, een ijsbaan, kerstmuziek, heerlijke hapjes en veel mensen waren verkleed. Verkleden hoort natuurlijk ook bij sprookjes, ik vind dat hartstikke leuk om te doen. Zo ziet u mij af en toe in de Oldebroeker klederdracht en misschien komt de set ook aankomend weekend weer uit de kast. Dan gaan we terug naar het jaar 1900 tijdens Winter in de Vesting in

Elburg. De binnenstad ziet er deze dagen echt betoverend uit. Absoluut een aanrader voor als u nog niets op de planning heeft.

Ook met musicals en toneelstukken vertellen we sprookjes. Jarenlang heb ik hier in Leek aan meegedaan.

Geweldig vond ik het!

Dit jaar is het 70 jaar geleden dat 'Het Sprookje' voor het eerst opgevoerd werd. Oorspronkelijk vanuit de Vereniging voor Openbaar Onderwijs om kinderen op de lagere school in aanraking te laten komen met cultuur. Met toneel. Ik herinner me dat we vanuit onze lagere school in Nieuw Roden met de bus naar het Corso Theater in Leek gingen voor Het Sprookje. Een echt theater, een echt toneelstuk! Een belevenis.

Daarom vond ik het geweldig om, toen mijn kinderen klein waren, zelf mee te doen. Bijzonder om te zien dat onze jongste erbij kon staan terwijl ik geschminkt werd en dat hij me dan ook echt niet meer herkende! Op de hoogtijdagen kwamen er in twee dagen wel 3000 kinderen kijken. Grote ogen en soms even vluchten bij juf of meester als het te spannend werd. Het is zo mooi om kinderen mee te nemen in een verhaal. Om ze even te laten wegdromen in een andere wereld, in een sprookjeswereld. Ik weet nog goed hoe geweldig ik dat zelf als kind vond.

Het meest bijzondere was de jaarlijkse voorstelling voor een instelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Ik herinner me een toneelstuk waarin ik de prinses speelde. Ik was verdrietig want de prins waarmee ik zou trouwen was ontvoerd en de dieven hadden ook de schatkist meegenomen. Toen kwam er een man uit het publiek het podium op, ging op zijn knieën, gaf me een euro en zei dat hij dan wel met me wilde trouwen... Zo mooi!

Wat ben ik blij dat we de verhalen, de sprookjes, nog altijd vertellen. Want natuurlijk heb ook ik geloofd dat er Pieten via de schoorsteen naar beneden komen. En dat er een man met een arrenslee door de lucht vliegt en ho-ho-ho roept. Datzelfde verhaal heb ik ook weer aan mijn kinderen verteld, en zo gaat dat weer verder. Ook nu geniet ik nog altijd van die magie. Want eigenlijk maakt het helemaal niet uit dat het niet echt waar is. Verhalen helpen ons om even weg te dromen, om te fantaseren en onszelf te verliezen. Dat kan met (kinder-)feesten, een film of een boek. Met een toneelstuk, een musical of met muziek. Blijf daarvan genieten, want sprookjes bestaan! ■

Halen of falen..

Daar staan we dan. Fris en fruitig aan het begin van een nieuwjaar. Of, misschien bent u nog aan het bijkomen van een wel heel gezellig Oud en Nieuw feest. Hoe dan ook, 2024 ligt voor ons en alles is nog mogelijk. Alsof we op een leeg wit papier, met een aantal steekwoorden beginnen aan een nieuw verhaal. Ik ben heel nieuwsgierig wat er allemaal gaat gebeuren. Of onze wensen, dromen en goede voornemens uitkomen. Deels hebben we dat zelf in de hand, of we het behalen of dat we falen.

Traditiegetrouw hebben we aan het begin van een nieuw jaar ook allerlei goede voornemens. Wat willen we dit jaar anders doen? Wat ik vaak zie gebeuren is dat we dan heel hoge, grote doelen voor onszelf stellen. Doelen waarvan de weg lang is of best ver afstaat van hoe we ons leven nu hebben ingericht. Het zijn vaak dingen die we éigenlijk helemaal niet zo leuk vinden, waar we tegenop zien. Bijvoorbeeld heel veel kilo's afvallen, niet meer snoepen, nooit meer drinken, heel vaak sporten. Als je dit leuk vindt, doen! Als je dit echt wilt, doen! Maar als dit eigenlijk te ver van je bed is, als je het stiekem eigenlijk helemaal niet ziet zitten, is het misschien handiger om het anders aan te pakken. Want als we ons dingen voornemen die we eigenlijk niet willen, dan organiseren we ons eigen falen. Dus is het misschien een idee om te besluiten dit jaar juist te stóppen met lijnen. Omdat je helemaal oké bent zoals je bent.

Laten we het dit jaar eens anders doen. Laten we ons dit jaar voornemen tijd maken voor de dingen die we juist leuk of belangrijk vinden. Dingen die we écht graag willen. Bijvoorbeeld een bepaald boek lezen, verre vrienden of familie bezoeken. Het huis restylen, bijzondere gerechten koken. Of ontdekken hoe het is om in een tent op vakantie te gaan, meer 'me-time' momentjes

inplannen. Laten we doelen stellen waar we naar uitkijken, waar we blij van worden. Dat hoeft niet groot te zijn, dat kunnen en mogen ook kleine geluuksmomentjes zijn.

Zelf heb ik natuurlijk ook nagedacht over mijn voornemen van 2024. Wat ik al lang graag wil, en waar ik heel veel zin in heb, is een kunstworkshop volgen bij de Kunsthoeve op Landgoed 't Loo. Ze bieden er verschillende workshops aan, zoals sieraden maken of bloemen maken van vilt, aquarellen of pasteltekenen. Ik

weet nog niet voor welke workshop ik ga/kies, misschien wel allemaal. Dit is iets wat ik al een hele tijd wil doen maar, op mijn manier, geen tijd voor heb.

Dat betekent dus tijd maken. Want eigenlijk weten we allemaal wel dat het heel goed en belangrijk is om dingen te doen waar je blij van wordt. Waar je energie van krijgt, waar je van gaat stralen. Maar automatisch is het natuurlijk ook zo dat wanneer je kiest voor het één, je iets anders moet laten vallen. Dat voelt niet altijd goed. Ik voel me dan al gauw schuldig. Maar toch ga ik het doen, ik ga dit jaar een middagje spijbelen. En ja, misschien moet daar wel een vergadering voor sneuvelen. Ik ga hier gewoon tijd voor maken. Dat is mijn voornemen voor dit jaar, een voornemen dat ik zeker wil halen! ■

Verskil maken

Zoals u wellicht weet ben ik naast burgemeester van onze mooie gemeente, ook voorzitter van Wageningen45. Wageningen 45 is het Nationaal Comité ter Herdenking van de Capitulaties, ik schreef er al eerder over in mijn columns. Ik pendel dus regelmatig tussen Oldebroek en Wageningen en schakel zo nu en dan van 'rol'. In die rol heb ik ook veel te maken met de gemeente Wageningen, en hebben onze medewerkers dus ook regelmatig onderling contact. Daarom was het heel erg leuk dat ik kortgeleden een aantal collega's van de gemeente Oldebroek mocht meenemen naar Wageningen om hen te laten zien wat ik daar zoal doe. Om de twee werelden een beetje te laten samenkomen.

We startten de dag met een kopje koffie in Hotel de Wereld, hét symbool voor de Stad van de Bevrijding. Het symbool van het eind van de Tweede Wereldoorlog in Nederland. Want in Hotel de Wereld werd op 5 mei 1945 'The Orders on the Surrender' ondertekend. In het hotel staat nog de tafel waaraan

de ondertekening gedaan is. Een bijzondere, unieke plek. Een plek waar je je bewust bent van de gebeurtenissen op die plek, nu bijna 80 jaar geleden.

Vervolgens werden we ontvangen voor ons werkbezoek in het gemeentehuis in Wageningen, waar we echt even een kijkje in de keuken mochten nemen. Ik merk dat het heel veel inspiratie en energie geeft om te zien hoe een ander de dingen anders én juist hetzelfde doet. Al net iets verder is, of juist nog wat stappen kan maken. Dat geldt eigenlijk altijd, voor bedrijven onderling maar ook voor collega's. Je kunt heel veel van elkaar leren. Je hoeft het wiel niet altijd zelf uit te vinden. We hebben ideeën opgedaan die we de komende tijd ook hier in Oldebroek willen gaan uitvoeren. Niet perse op dezelfde manier als onze collega's in Wageningen, maar op onze 'eigen wijze'. Want door met elkaar te sparren kom je tot weer hele nieuwe dingen. Dus kun je écht verschil maken. Dat bleek deze dag ook maar weer.

Vervolgens nam ik mijn collega's mee naar het- naar mijn- kantoor van Wageningen 45. We organiseren vanuit Wageningen45 onder andere de jaarlijkse herdenking en viering op 4 en 5 mei, daarover schrijf ik wel wat meer als we weten hoe het er dit jaar uit gaat zien. Maar de activiteiten beperken zich niet tot 4 en 5 mei. Zo hebben we ook educatie projecten voor basis- en middelbare scholen en doen nog veel meer. Maar het gaat altijd over Vrijheid, in als haar facetten. En dat is een belangrijk onderwerp. Een onderwerp waar ik als voorzitter graag aan bijdraag en aandacht voor vraag. Want het is en blijft belangrijk dat we stilstaan bij onze vrijheid. Stilstaan om de mensen die daar hun leven voor hebben gegeven te herdenken. En stilstaan om onze vrijheid te koesteren. Stilstaan bij onze bevrijders, de verschilmakers van toen en bij de mensen die nu, vandaag, hun nek uitsteken voor onze vrijheid en de vrijheid van anderen. De verbinding met dat thema past natuurlijk helemaal bij Oldebroek, die al bijna 150 jaar een nauwe band heeft met defensie en met de mannen en vrouwen die zich inzetten voor ons land.

Dus als ik denk aan deze dag en aan die verbinding, dan ben ik vooral dankbaar. Dankbaar dat ik nu, samen met mijn collega's van de gemeente Oldebroek en Wageningen45, elke dag een verschil mag maken. Klein of wat groter, we gaan elke dag een stapje verder. Soms een stapje terug, maar samen zetten we nog altijd grotere stappen vooruit. ■

De zelde taal

Ik zal ma drek met de deure in huus valln. Het vult soms niet mee um mekaare te verstaon. Wie praot allemaole anders. Of langs mekaare henne. Hard, zachies, gauw, traog of binn'nsmonds.

Wie heb andere klankn en wie ontvangt die klankn ok anders en al gebruik wie dezelde woordn, zie betekent niet altied hetzelde. Veur oe betekent te-mee iets anders dan veur mie. En zo geldt het veur heel veule woordn. Laot staon a'j het hebt over zin'n en hele gesprekkn. En det terwijl wie toch meestal in de zelde taal praot.

Wie verstaot mekaare dus lange niet altied. En det vult niet mee det zie'j overal. Bie huus, op de warkvloere, in praotprogramma's en ie ziet het vaste zo noe en dan in de raodzaal van 't gemeentehuus. Hoe kump det toch? Det vin ik eigenlijk bes interessant. Wie geef allemaole een andere weerde an woordn . Det doe wie zelf of wie heb het zo an-eleerd.

Ok al lees ie op Wikipedia wat een woord eigenlijk betekent wie kunt ok daar weer oonze eign weerde an geevn. Over de betekenis van woordn vult niet te twistn. Of misschien wel een bettien. Is't tilln of beurn? 't Is immers allebeide goed Nederlands.

Ik kan mie ok goed veursteln det het heel lastig is um, veural a'j older wordt, oonze taal te leern. En Nederlands is ok nog ies een hele muuilijke taal met ingewikkelde grammatica en eignaorigheedn. Maar ok as Nederlands oe moedertaal is mis ie nog wel ies woordn. Veural as 't giet um dialect of streektaal.

Zo verteldn een collega, die een paar jaor geledn vanuut de stad naor 'oonze' omgeving verhuust was, een leuke anekdote. Heur zeuntien gonk sinds twee maond hier naor schoele en kwamp thuus met de volgende vraoge: "Mama, een lieveheersbeesien ku'j ok anders nuumn hè?". De collega truk de wenkbrauwen en scholders op, zie wis het niet. "Ie kunt ok kukelusien zeggn". Een prachtig verbeeld van oonze lokale woordn en het deurgeevn daor van.

Natuurlijk is streektaal wel wenn, ie mutt'n der effn inkoopn. Sommige woordn bint ok niet echt te vertaaln maar lokaal weete wie precies wat er wordt bedoeld en e-vuuld. Het verbind ons met mekaare. Daorumme vin ik het ok belangrijk det het blef leevn en schrief ik disse keer, in de maond van de streektaal, mien column in dialect. Det doe ik niet zelf. Daorbie krieg ik hulpe van de vriejwilligers van de Oudheidkundige Vereniging "De Broeklanden". Heel veule dank daorveur.

Ik ben neniejd of ie disse column zonder muuite kunt leezn of det er toch vertaalwerk neudig is. Want hoewel het oonze taal is, is ter soms naoslagwark neudig. Soms murre wie der achter koom'n wat er echt ezeg wordt . Wat de woordn betekent veur degene die ze schref of zeg. Dus lukt het oe niet disse column in de streektaal te leezn neemt dan gerust contact met mien op via burgemeester@oldebroek.nl zodat ik oe de originele versie kan stuur'n.

Laote wie oonze beste blievn doen um mekaare te verstaan. ■

De lente komt

Wat heerlijk, de zon laat zich voorzichtig steeds meer zien. Ik begin mijn dag toch nét een beetje fijner als het licht is wanneer ik de gordijnen opendoe. En het maakt dat ik met nog meer plezier naar buiten stap. Om even een wandelingetje te maken of een stukje te fietsen. De eerste volle terrassen heb ik alweer gezien. Ook de rij bij de ijscowinkel. Fijn, de lente komt!

Eén van de eerste tekenen was al op vrijdag 8 maart. Toen vond Gert Mijnheer het eerste kievitseï in de gemeente Oldebroek. Het eerste kievitseï staat symbool voor het begin van het voorjaar, voor een periode van bloei en groei. Het zoeken naar het eerste kievitseï is een mooie, oude traditie. Ik mocht het nestje samen met Gert Mijnheer en Jan Slagboom, vrijwilligerscoördinator van de Weidevogelbescherming Randmeerkust, bekijken. Tegenwoordig mogen de eieren natuurlijk niet meer geraapt worden en is de vondst vooral bedoeld om aandacht te vragen voor bescherming van de weidevogels. Het gaat al jaren niet goed met de boerenlandvogels in Nederland, de bescherming door zo'n 40 vrijwilligers en de boeren in onze regio is dan ook hard nodig. Fijn dat we met deze traditie aandacht geven aan de weidevogels en daarmee ook aan de start van een nieuw seizoen.

Want overmorgen is het zover; lente! Prachtig om te zien hoe de narcissen en krokussen vol in bloei zijn. Hoe Oldebroek steeds meer kleur krijgt. En hoe we de kleur daarmee ook in huis halen. Ik heb zelf de tulpen al in verschillende kleuren in de vazen gehad. Natuurlijk hoor ik ook geluiden over hoe niet-duurzaam het is om bloemen in huis te halen. Hoe het langzaam maar zeker wegwerpproducten zijn geworden. Deels kan ik die gedachtegang volgen, maar bloemen zorgen ook voor heel veel positieve energie. Ze maken vrolijk en zorgen voor warmte in huis. En geef of krijg je bloemen, dan krijgen ze een bepaalde waarde. Ze vertellen een verhaal. Als gulden middenweg kunt u in april eens gaan kijken bij Hanneke's Pluktuin in Biddinghuizen of natuurlijk gewoon bij Fruittuin Verbeek in Oldebroek voor het plukken van groente, fruit en bloemen. Een leuke activiteit voor groot en klein!

Als we allemaal op onze eigen manier iets bijdragen, dan doen we met elkaar heel veel. Dat geldt voor veel dingen, ook voor bijvoorbeeld vrijwilligerswerk. Afgelopen vrijdag en zaterdag kwamen heel veel vrijwilligers in actie bij NLdoet. Wethouders Ben Engberts, Liesbeth Vos – van de Weg en Beerd Flier kwamen met veel middelbare schoolkinderen in actie. Stallen schoon maken, in de tuin werken, bloemen planten. Het was een gezellige dag en er is veel werk verzet. Het leuke van zo'n dag is dat je ook andere mensen leert kennen. Vrijwilligers die graag iets voor een ander doen, zonder er iets voor terug te verwachten. Zo trof ik bij Villa ExpertCare vrijwilligers van Landstede, studenten die me vertelden het geweldig te vinden om bij deze bijzondere organisatie een verschil te kunnen maken. Ook sprak ik een aantal medewerkers van een bedrijf die vanuit maatschappelijke verantwoordelijkheid deze mensen in werktijd liet helpen. Geweldig!

Het kan een heel fijn gevoel geven om van betekenis te zijn. En afgelopen weekend heb ik ook weer mogen ervaren hoe leuk en ontspannend het is om samen in de buitenlucht bezig te zijn. En als de zon zich dan even laat zien... dan komt als vanzelf het liedje weer in mijn hoofd: "Weet je dat de lente komt?"

Ik wens u een mooi voorjaar! ■

Schaarste en overvloed

Als inwoner van Nederland hebben we het goed. Heel goed. Vooral in vergelijking met landen waar de boel minder goed geregeld is of waar schaarste is in eten, drinken, zorg, onderdak. Tegelijkertijd zien we het hier ook. We hebben veel in overvloed. Vooral ambities. We willen meer, beter, groter. Maar daardoor ervaren we hier in Nederland ook schaarste en krapte. Een belangrijk onderwerp voor deze column, schaarste en overvloed. Of schaarste in overvloed?

In de gemeente Oldebroek staat het hoog op de agenda: krapte op de woningmarkt. We hebben te weinig huizen en appartementen om alle inwoners van de gemeente een plek te bieden. Daardoor wonen jongeren soms langer thuis of wordt er bij huis een plek gecreëerd. Een prima tussenstap, maar niet dé oplossing. De gemeente wil graag versneld bouwen, maar ook daar lopen we tegen schaarste aan. Schaarste aan ruimte: als we een locatie hebben zijn er vaak redenen om bezwaar te maken. Maar er speelt meer, ook als een locatie wel mogelijk is. Het stroomnet is overbelast en dat raakt de woningbouw. Dit komt omdat de vraag en het aanbod heel erg is gegroeid, maar het stroomnet niet even hard is meegegroeid. Nieuwe woningen kunnen dus niet altijd worden aangesloten.

Dat geldt in toenemende mate ook voor het aansluiten van nieuwe woningen op een waterleiding. In het nieuws heeft u wellicht gezien of gelezen dat er, zonder extra maatregelen, landelijk 900.000 nieuwbouwwoningen in heel het land niet voorzien kunnen worden van drinkwater. Ook in de Achterhoek krijgen ze – zonder actie- te maken met een tekort aan drinkwaterbronnen. Als commissaris van Waterbedrijf Groningen voel ik mij betrokken bij dit onderwerp. Het doel van alle waterbedrijven is genoeg en betrouwbaar

drinkwater voor iedereen, ook in de toekomst. Maar dat is dus niet zo vanzelfsprekend als dat het soms lijkt. Ook bedrijven hebben in sommige delen van het land te horen gekregen dat er onvoldoende water beschikbaar is voor hun bedrijfsprocessen. En dat terwijl we het met elkaar normaal vinden dat er 'gewoon' water uit de kraan komt. Iets om over na te denken, want waar gebruiken we ons schone drinkwater eigenlijk allemaal voor?

Diezelfde bedrijven en heel veel anderen lopen tegen nog meer krapte aan: op de arbeidsmarkt. Er is veel werk maar er zijn te weinig professionals. De rollen zijn veranderd. Het is niet meer de sollicitant, maar het bedrijf dat zichzelf moet verkopen. Dat maakt veel ondernemers wankel en onzeker over hun toekomst. Tegelijkertijd valt er veel te leren, ook voor ons als gemeente. Hoe hebben we de boel eigenlijk voor elkaar? Hoe werven, binden en houden we onze collega's?

Het zijn grote onderwerpen die gepaard gaan met grote zorgen. Zorgen over of en hoe we dit met elkaar kunnen oplossen. Zorgen over onze manier van zorgen. Want dat we met elkaar dingen over het hoofd hebben gezien, dat kunnen we wel stellen. Daarom moeten er dingen anders. Er moeten dingen minder en er moeten dingen meer. Dat geldt voor ons als overheid, maar we kunnen ook allemaal zelf iets doen.

Ik besef me dat dit niet een hele gezellige column is en kan mij voorstellen dat u deze zorgen deelt. Dat het u, uw familie of vrienden raakt. Daarom vind ik het juist belangrijk om dit onderwerp ook een plek te geven in de column. Het zijn niet alleen de leuke dingen die ruimte krijgen, ook dit houdt mij bezig. In overvloed. ■

Napalmmeisje

Morgen is het een bijzondere dag. Morgen hoop ik vredesactiviste Kim Phuc Phan Thi te ontmoeten. Ook wel bekend als Kim Phuc of het 'Napalmmeisje'. Kim Phuc ging als 9-jarig meisje de wereld over op de bekendste foto uit de Vietnamoorlog. Inmiddels heeft ze ook zélf veel van de wereld gezien en is ze door de Paus en veel wereldleiders al ontvangen.

Op de foto is te zien hoe kinderen hun dorp ontvluchten na een napalmaanval. Bij het bombardement kwamen vier dorpsbewoners om, onder wie twee familieleden van Kim Phuc. Terwijl Kim Phuc probeerde te vluchten voor het bombardement, vatten haar kleren vlam. Hierbij liep ze derdegraads brandwonden op. Omdat haar kleren helemaal tot op haar huid verbrand waren, is ze naakt te zien op de foto. De foto werd gemaakt door Nick Ut, die met deze foto de prestigieuze Amerikaanse literatuurprijs - de Pulitzerprijs - won. Ut legde het beeld in minder dan een seconde vast, wikkelde haar in een deken en bracht haar en andere gewonde kinderen naar het ziekenhuis.

Na de foto is Kim Phuc naar een Vietnamees ziekenhuis gebracht waar ze wekenlang in kritieke toestand verkeerde. Dankzij bloed- en huidtransplantaties

overleefde ze en kon ze na veertien maanden het ziekenhuis verlaten. Ondanks de succesvolle behandeling ondervindt ze nog steeds ernstige gezondheidsproblemen door het bombardement. Twee jaar geleden onderging Kim na 50 jaar haar laatste huidbehandeling.

Tegenwoordig woont Kim in Canada, waar ze een stichting heeft opgezet voor hulp aan minderjarige oorlogsslachtoffers. Sinds 1997 werkt ze ook als goodwillambassadrice voor de VN. Als dank voor haar werk kreeg ze in 2019 de Dresden Peace Price uitgereikt. Na al deze hoogtepunten had Kim nog één bescheiden wens: de bloemenpracht in de Keukenhof ondergaan. Vrienden van Kim Phuc, Jan en Corrie Gerritsen uit 't Loo, laten deze wens in vervulling gaan tijdens haar 61e verjaardag die ze met hen viert in onze gemeente. Afgelopen zaterdag bezochten ze de Keukenhof en ik heb begrepen dat het mooier was dan hun huwelijksreis. Ik ben heel benieuwd naar de verhalen!

Kim Phuc bezoekt tijdens haar tijd in 't Loo onder andere scholengemeenschappen in Apeldoorn, Zwolle en Kampen. Op donderdag 11 april geeft ze een openbare lezing in de Kampense Bovenkerk, waar dan ook haar boek te koop is. De avond begint om 19.45 uur met samenzang en start om 20.00 uur met het verhaal van Kim Phuc. Ik ben helaas niet in de gelegenheid deze avond bij te wonen, maar als u deze bijzondere bijeenkomst wilt bezoeken kijk dan even op eventbrite.nl (u zoekt dan op Kim Phuc lezing). Aanmelden is gratis.

Ik vind het heel bijzonder om deze vrouw te mogen ontmoeten, in een tijd dat onze wereld nog steeds geconfronteerd wordt met oorlog, met het lijden van mensen, van kinderen. Een vrouw die zegt: "De foto zal altijd dienen als een herinnering aan het onuitsprekelijke kwaad waartoe de mensheid in staat is. Toch geloof ik dat vrede, liefde, hoop en vergeving altijd krachtiger zullen zijn dan om het even welk wapen". Heel indrukwekkend dat ik haar morgen op het gemeentehuis in Oldebroek mag verwelkomen. Ik voel mij vereerd! ■

Ont-moeten

En zo is het alweer halverwege mei. De Lintjesregen, Koningsdag, Dodenherdenking, Bevrijdingsdag en Hemelvaartsdag liggen inmiddels achter ons. Ook de Meivakantie zit er alweer op. Wie vrij was heeft heerlijk kunnen genieten van de zon. Misschien heeft u leuke uitstapjes gemaakt. Of thuis wat klusjes gedaan, binnen of in de tuin. Of misschien heeft u juist zo min mogelijk gedaan. Iets wat we eigenlijk best wat vaker voor onszelf zouden mogen inplannen. Even niks. Even ont-moeten.

Dat is soms best lastig. Er is altijd wel wat te doen. Is het niet voor de kinderen, dan is het wel het huis opruimen, schoonmaken, wasjes draaien, boodschappen doen. Verjaardagen, bezoekjes en ga zo maar door. En hoeven we even niks, dan 'moeten' we ontspannen. En – hoe gek ook – dat is soms best lastig. Ook ik merk dat. Want op die momenten van ontspanning kan ik ook even dat wasje opvouwen...

Dat vraagt om een goede planning. Want voor je het weet, loopt zowel de privé als werkagenda weer vol. Vol met dingen die moeten. Daarom is het belangrijk om plekjes in je agenda te reserveren voor 'niks'.

Voor het lezen van een goed boek bijvoorbeeld. Of voor 'eigen invulling', zodat je op het moment zelf kunt bekijken waar je zin in hebt. Afgelopen donderdag (Hemelvaartsdag) en vrijdag stond er voor de verandering eens helemaal niets in mijn agenda! Heerlijk, wat een mogelijkheden heb je dan als je echt niets hoeft. Het was een prachtig zonnige dag en er waren leuke activiteiten in de buurt. De grootste vlooienmarkt van de Veluwe in 't Harde bijvoorbeeld. Of de fietstocht verzorgt door vrijwilligersgroep Elburg-Oldebroek. En in Elburg is het van 8 t/m 18 mei Vestingval met muziek en kunst en daar waren donderdag de meeste winkels open. En de terrasjes natuurlijk ook. Keuzes te over. Maar uiteindelijk zijn we gewoon thuis gebleven. Heerlijk wat verflusjes gedaan die al een tijdje gedaan moesten worden, lekker de BBQ aan en genieten van een goed boek in de tuin.

Ik kan het u aanraden, het plannen van niks. Even een kopje koffie drinken, even een frisse neus halen. Even ont-moeten. Die momenten hebben we soms écht even nodig om weer energie te hebben voor de rest van de dag. Of voor die momenten in het vooruitzicht. Want met de zomer in het verschiet staan er weer veel leuke activiteiten op de planning waar ik heel graag bij wil zijn. Zowel in de gemeente Oldebroek als in de omgeving.

Ik denk aan het jubileum van het Boerderijmuseum, Zomerfestival in Oldebroek, de Vestingdagen in Elburg, het Full Color festival in Kampen en het Onderstroom Festival in Harderwijk. En zo is er nog veel meer. Van rommelmarkt tot braderie, van kermis tot bijzondere kerkdienst. En natuurlijk kijken we deze zomer naar het EK-voetbal en de Olympische spelen, wat automatisch zorgt voor gezellige BBQ's en borrels. Ik ben blij en dankbaar dat er altijd weer een groep mensen opstaat om dit soort evenementen te organiseren. Dit alles om mensen samen te brengen. Van ont-moeten naar ontmoeten. Maak een beetje tijd voor niks en daarmee tijd voor heel veel! ■

Stress en succes

De examens zijn voorbij en de zomervakantie staat voor de deur. Sterker nog, de studenten zijn al vrij! Voor hen is het nu gespannen wachten op de uitslag. De meeste leerlingen hebben 4, 5 of zelfs 6 jaar hard gewerkt om goede cijfers te halen en de examens door te komen. De druk die op hun schouders ligt is groot. Niet alleen om goede resultaten te behalen, maar ook om er mentaal doorheen te komen. Deze inspanning op zich, is al iets om trots op te zijn. Of de uitslag nu positief of negatief is.

Door omstandigheden heb ik zelf geen middelbare school examen gedaan. Ik ben in het 6e leerjaar van het VWO gestopt om te gaan werken. Na verschillende baantjes en banen werd ik moeder en bleef ik thuis tot ik in 2006 in de politiek belandde en uiteindelijk wethouder werd. Na dat wethouderschap heb ik samen met mijn man een bedrijf gehad tot ik burgemeester van de gemeente Oldebroek werd. Je zou kunnen zeggen dat het best goed is gekomen. Maar toch zou ik deze route niet aanraden en ik heb mijn kinderen dan ook gestimuleerd om de middelbare school wel af te maken. Toen heb ik alsnog de spanning van die schoolexamens ervaren. Want ik kan u vertellen dat het voor mij minstens zo stressvol was als voor de kinderen! Wellicht ervaart u dat als ouder ook.

Het belangrijkste vind ik, dat deze weken van afwachten niet alleen worden gezien als een tijd van stress en spanning, maar ook als een tijd om te ontspannen en om naar de toekomst te kijken. Het harde werk is gedaan en het is nu tijd om te relaxen. Om het los te laten. Er is immers niets meer te doen aan de ingevulde antwoorden.

Het afronden van de examens is ook het afsluiten van een periode. En tegelijkertijd hopelijk het begin van een nieuw hoofdstuk. Voor sommigen betekent het misschien de stap naar een droomstudie, een mooie baan of een andere persoonlijke ontwikkeling. Voor anderen kan het juist betekenen dat er nieuwe keuzes gemaakt moeten worden. Beide situaties bieden kansen en mogelijkheden voor succes. En ook als de uitslag negatief is, is dat niet het einde van de wereld. Natuurlijk is het balen, maar alles ligt nog open.

Woensdag 12 juni volgt het belangrijke telefoontje. U kunt tot die tijd als ouder, grootouder, vriend, vriendin, oom of tante helpen om wat afleiding te bieden in deze periode van afwachten. Een luisterend oor, een goed gesprek, of gewoon even samen iets leuks doen kan een groot verschil maken. En laten we hen eraan herinneren dat, ongeacht de uitslag, het in het leven niet draait om cijfertjes. Het gaat om doorzettingsvermogen en inzet. Want dát heb je nodig voor de vele uitdagingen en kansen die er nog gaan komen. En die gaan er komen, dat weet ik zeker! Je hoeft ze alleen maar met beide handen aan te pakken op het moment dat ze zich voordoen.

Succes en toi toi toi! ■

Tuichen voor 'wij'

Aankomende vrijdag is het zover: het EK voetbal in Duitsland gaat van start. Het begin van een goed gevulde sportzomer met onder andere de Tour de France en de Olympische Spelen. Een periode waar heel veel mensen naar uitkijken, en dat doe ik zeker ook. Naast de nodige spanning brengen al die wedstrijden ook vaak heel veel gezelligheid met zich mee!

Grote sporttoernooien zorgen voor speciale herinneringen. Ik ben opgegroeid in een echt sportgezin. Schaatsen, wielrennen en natuurlijk voetbal. Zeker bij de grote toernooien stond de tv altijd aan. Ik weet nog goed dat ik als klein meisje de wedstrijden van Oranje mocht kijken op het WK 1978 in Argentinië. Dat was natuurlijk veel te laat om op te blijven, dus ging ik om 17.00 uur naar bed en werd ik wakker gemaakt voor de wedstrijd. Geweldig vond ik dat, en ik vind het nog bijzonder als ik eraan terugdenk. Ik moet bekennen dat ik best een 'betrokken' supporter ben. Dat is ook altijd zo geweest. Tijdens het EK voetbal in 1992 in Zweden was ik in verwachting van onze oudste zoon. Ik was zo fanatiek dat mijn man zich zorgen maakte of dat wel goed voor de baby was. Ik moest het rustiger aan gaan doen anders mocht ik de wedstrijden niet meer van hem kijken. Nou, dat kostte moeite kan ik u vertellen.

Sport heeft een unieke verbindende factor. Heel het land kleurt de aankomende weken oranje. Iedereen is onderdeel van 'wij'. Van jong tot oud, supporter van OWIOS, VSCO, WHC of Noord Veluwe Boys, of eigenlijk helemaal niet zo'n voetballer. In deze periode maakt het niets uit. We hebben een gemeenschappelijk doel waar we samen achter kunnen staan. In een maatschappij met steeds meer onderlinge spanningen zijn dit soort momenten heel kostbaar. Even samen één. Vrienden en families en soms hele straten komen samen om de wedstrijden te kijken onder het genot van een BBQ of borrel.

Het begin van de sportzomer betekent ook het einde van veel sportseizoenen in onze gemeente. Oldebroek staat bekend als een echte sportgemeente. Daar ben ik heel trots op! Ik denk bijvoorbeeld aan bekende namen zoals 'Dolle' Dries van Wijhe en René Ruitenberg die uit onze gemeente komen. Ieder jaar worden er mooie sportevenementen georganiseerd zoals de motorcross waar vele (internationale) belangstellenden komen kijken, de ATB wedstrijden en natuurlijk de hippische evenementen. Teveel om hier op te noemen.

Ook afgelopen seizoen zijn er weer mooie successen geboekt. Neem bijvoorbeeld het kampioenschap van WHC en de promotie van het eerste vrouwen- en mannenteam van volleybalvereniging Blauw-Wit. Maar ook de oudere generatie zit niet stil. Zo won het Walking Football team van OWIOS het toernooi bij PEC Zwolle en zijn er ook bij de individuele sporten weer persoonlijke records

gebroken. Ik wil alle winnaars feliciteren met de knappe prestaties. Maar naast winnen hoort ook verliezen bij sport. Als het dit jaar wat minder ging, geef dan de moed niet op. Het einde van het seizoen is ook het moment om voorruit te kijken. En een nieuw jaar biedt nieuwe kansen. Of je nu gewonnen hebt of volgend jaar hoopt te gaan winnen, ik wens iedereen voor nu nog veel succes en plezier bij de afsluitende toernooien en festiviteiten.

Laten we hopen op een mooie zomer met sportieve successen en veel gezelligheid en veel 'wij'. Over gezelligheid gesproken, u bent aanstaande vrijdag van harte welkom op het Zomerfestival op het Raadhuisplein van 16.00 – 19.30 uur. Op www.oldebroek.nl/zomerfestival vindt u alle informatie. En voor de echte voetbalfans, u bent op tijd weer thuis om de openingswedstrijd van het EK voetbal te kijken. ■

Ons krantje

Gisteren was het de dag van de Huis aan Huis krant. Ik kan natuurlijk niet anders dan daar vandaag even bij stilstaan. Deze lokale krant is voor ons als gemeente heel belangrijk. Het is één van de manieren om u te bereiken, om met u in contact te komen. Tenzij u een nee-nee-sticker op uw brievenbus heeft, krijgt u de Huis aan Huis krant iedere week kosteloos door de brievenbus. Het is voor mij ook een gelegenheid om in de wekelijkse column mijn gedachten met u te delen.

Deze week denk ik dus aan de (lokale) krant en het nieuws. Waar het bekijken van het journaal en het lezen van de krant eerder vooral iets voor papa's en mama's, opa's en oma's was, komt het nieuws nu op allerlei verschillende manieren vanzelf naar ons toe. En dus ook naar jongeren. De socials staan vol met waar én onwaarheden. Met meningen en adviezen. Ik kan mij goed voorstellen dat dat overweldigend is. Hoe filter je al die informatie?

Facebook, Instagram en bijvoorbeeld Tiktok werken heel slim. Als gebruiker wordt jouw zoekgeschiedenis gebruikt om je bepaalde informatie te geven. Klik je op een bericht, dan weet het systeem dat je misschien een ander bericht ook interessant vindt. En zo wordt je vanzelf gevoed met informatie zonder er écht iets voor te doen. De hele dag door. Daarmee word je ook heel gemakkelijk beïnvloed met de ideeën van een ander. Dan denk ik bijvoorbeeld aan influencers die volop worden ingezet om een overtuiging te creëren. Wat is waar, wat zijn de feiten? En wat is jouw eigen waarheid?

Ik denk dat het in deze tijd extra belangrijk is om hier alert op te zijn. Onze kinderen en kleinkinderen – maar ook wijzelf- kunnen zich er zonder gebruiksaanwijzing vrij gemakkelijk in verliezen. Laten we dus de waarde van een papieren nieuwsbron niet onderschatten. Een overzichtelijke en gekaderde bundel met informatie

waarbij je er ook gemakkelijk voor kunt kiezen om iets niet te lezen wanneer je er geen behoefte aan hebt. En waar je online ook veel informatie binnenkrijgt die niet altijd relevant is, delen ze in de Huis aan Huis krant vooral lokaal nieuws. En daarmee zorgen ze dat we precies weten wat er speelt in onze gemeente. Dat is fijn en belangrijk!

En natuurlijk lezen we hier ook heel veel vrolijk nieuws. Bijvoorbeeld welke lokale activiteiten er zijn. Open dagen, markten, braderieën, vlooiemarkten, evenementen, festivals en ga zo maar door. Ook lees ik regelmatig verhalen van inwoners. Een huwelijksjubilea of een bericht over welke baby onze gemeente rijker is. En vooral de pagina's met overlijdensberichten zijn belangrijk, het helpt ons om er voor een ander te kunnen zijn. Dat we dat kaartje sturen kan zoveel betekenen. Zonder de Huis aan Huis zouden we heel veel missen! Het is mooi dat we het hier nog hebben. Het staat naar mijn idee ook voor de hechte samenleving die we met elkaar zijn. Het is iets van ons. We willen op de hoogte blijven van wat er was, is en komt. We willen er samen wat moois van maken. En dat kan niet zonder 'ons krantje'! ■

50 jaar Oldebroek

Als ik terug denk aan vroeger, dan beginnen mijn echte herinneringen vanaf een jaar of 3 à 4. Dat is meer dan 50 jaar geleden. Toen zagen heel veel dingen er heel anders uit. Niet alleen ikzelf. Maar ook de wereld, Nederland, de gemeente

en het dorp waar ik destijds woonde. Ook Oldebroek zag er heel anders uit. Wanneer u 50 jaar geleden al in onze gemeente woonde, herinnert u het zich misschien nog wel. Er was in 1974 een gemeentelijke herindelingsverkiezing. Op 1 augustus in datzelfde jaar kreeg Oldebroek er wat bij en er werd wat weggegeven. Dat betekent dus een jubileum aanstaande donderdag: 50 jaar Oldebroek in haar huidige samenstelling.

Dat ging destijds onder toezicht van burgemeester Jan Hendrik Luiting Maten, hij was burgemeester in Oldebroek van 1947 tot 1977. Toentertijd was een deel Oosterwolde van Elburg en een deel van Oldebroek. De Oostendorperstraatweg/Zwarteweg was de grens en het deel dicht bij Oldebroek was in 'onze' handen. Alles aan de overkant, Oosterwolde tot Noordeinde, was gemeente Doornspijk. Per 1 augustus 1974 werd dit allemaal Gemeente Oldebroek. Nu ligt ergens op de Oostendorperstraatweg en de Zomerdijk de grens met de gemeente Elburg.

Datzelfde geldt voor 't Harde. De grens in 't Harde lag toen bij de Eperweg. Het deel aan de kant van Oldebroek hoorde bij 'ons' en het deel aan de overkant bij de gemeente Doornspijk. Beide delen zijn per 1 augustus 1974 Elburg geworden, maar het defensie terrein – Artillerie Schietkamp in 't Harde – draagt nog steeds de naam 'Legerplaats bij Oldebroek'. Mooi dat dat stukje geschiedenis is blijven bestaan en voor heel veel mensen in Nederland een begrip is!

Op datzelfde terrein en in de omgeving daarvan vond vier jaar eerder – in 1970- een grote brand plaats. Velen van u kennen dit verhaal waarschijnlijk uit eerste of tweede hand. Het was een droge periode geweest en het leger was schietoefeningen aan het uitvoeren. Na een eerste melding stuurden de gemeente Oldebroek samen met de gemeente Doornspijk brandweerwagens. In heel korte tijd was er een vlammenzee over de tankbaan, dubbele spoorweg en over de Rijksweg in de particuliere bossen bij 't Harde. De eerste prioriteit was om het dorp te redden van de oprukkende brand; alle omliggende brandweerkazernes werden opgeroepen om te komen helpen en huizen en boerderijen in de omgeving werden natgespoten. 't Harde stond op het punt om weggevaagd te worden, gelukkig is die ramp voorkomen. De afgelopen jaren is me meermalen verteld hoe bang de mensen in het gebied waren en dat sommigen met hun kleine kinderen door vreemde mensen in veiligheid werden gebracht. Een gebeurtenis die tot de dag van vandaag zijn sporen achter heeft gelaten.

Nu, meer dan vijftig jaar later voert het leger nog steeds schietoefeningen uit en soms vliegt dan de heide in brand. Ik kan mij goed voorstellen dat mensen huiverig zijn wanneer er weer rookpluimen boven het schietkamp uitkomen. Gelukkig hebben we een beroepsbrandweer op ASK die altijd paraat staat bij dit soort oefeningen. En gelukkig zijn ook de beide brandweerkazernes in de gemeente Oldebroek gebleven, kortgeleden is zelfs de nieuwe kazerne aan de Zuiderzeestraatweg geopend. En er zijn ook leuke herinneringen aan diezelfde brandweer in de jaren 60 en 70. Destijds kon je in het winkelcentrum van Wezep al rolschaatsend je boodschappen doen. Tegenover de winkels in het centrum lag een heuse rolschaatsbaan. Deze werd gebruikt voor allerlei dorpsactiviteiten en in de vorstperiode werd deze door de brandweer vol water gezet. Geweldig! Ik vind het echt jammer dat ik dat niet heb meegemaakt!

Dit is slechts een greep uit de bijzondere verhalen van Oldebroek. Mocht u het leuk vinden om meer te lezen over onze geschiedenis, neem dan eens een kijkje op de website van het Streekarchivariaat Noordwest-Veluwe via www.snww.nl. Foto's van het archivariaat zijn gebruikt voor de themapagina '50 jaar Oldebroek', verderop in deze krant. Zelf ga ik deze week op bezoek bij voormalig burgemeester Zielhuis. Hij was burgemeester van de gemeente Oldebroek van 1992 tot 2010. Het lijkt mij heel leuk en bijzonder om samen terug te kijken naar de eerste 50 jaar van Oldebroek. Op naar de volgende 50! ■

Moest tuinieren

Ik vind het tegenwoordig heerlijk om buiten in de tuin bezig te zijn, het is een vorm van ontspanning. Het is ook bewezen dat wanneer je groen om je heen hebt, je een gelukkig(er) mens bent. Een extra reden om buiten bezig te zijn dus, als je het mij vraagt. Natuurlijk vergt het wel tijd. Het moet allemaal bijgehouden worden, gesnoeid, gezaaid. En- in het geval van een moestuin- ook geplukt. Nu moet ik eerlijk bekennen dat mijn man al het zware werk doet. Nou ja, eigenlijk doet hij alles en hobby ik er een beetje bij. Maar ik word er wel heel blij van en ik geloof veel mensen met mij. Het is niet voor niets dat er heuse volkstuinten zijn voor mensen die dit niet bij huis kunnen organiseren.

Zelf heb ik het tuinieren geleerd op de lagere school. Alle kinderen hadden een tuintje van ongeveer één vierkante meter. Daar moesten we tuinieren. We zaaiden radijsjes, worteltjes en tuinkers en leerden hoe we het tuingereedschap moesten schoonmaken en insmeren met lijnzaadolie. Ik moet bekennen dat ik dat laatste niet meer doe. Later had ik wel wat kruiden in de tuin en kocht wel eens een aardbeienplantje. Maar pas sinds we hier wonen hebben we een moestuin. Geweldig! Prachtig om te zien hoe de peultjes het doen, om peperplanten te hebben, tomaatjes, komkommers en hoe snel de courgettes van niets heel groot worden. Ik wist nooit dat je van kapucijners paarse vingers kreeg, en wat bloeit die plant prachtig en wat zijn die peulen lekker.

Alleen dit seizoen is het alles behalve de aantallen van de jaren hiervoor door de slakken die zo ongeveer alles opeten. Balen, maar ook dat hoort bij een moestuin. De natuur gaat z'n gang. Al heb ik wel even gekeken hoe ik de natuur een handje kan helpen en ervoor kan zorgen dat mijn tuin geen slakkenhotel wordt. Ik heb gelezen dat slakken bijvoorbeeld niet houden van

stro, eierschalen of koffieprut met cafeïne. Ook hopen we op heel veel egeltjes in de tuin. Maar dat zorgt er niet voor dat de ongewenste gasten wegblijven. Mocht u andere tips hebben, dan hoor ik ze graag!

Wat het dit jaar wel goed doet zijn de bramen en frambozen. Ook de vijgenboom puilt uit van de vijgen. Ik maakte vijgencompote en bramen- en frambozenjam, heerlijk! Omdat ik niet iedere week in de keuken wil staan om jam te maken verzamel ik tegenwoordig al het rijpe fruit en leg het in de vriezer. Op een gegeven moment maak ik dan in één keer jam. Soms met appel, met munt of een beetje limoncello. Met de courgettes uit eigen tuin kun je natuurlijk ook van alles doen. Grillen op de BBQ, gevuld uit de oven, courgettesoep (voor in de vriezer). Maar ook inmaken is leuk, in zoetzuur. Een recept dat ik al jaar in jaar uit maak en inmiddels een aantal variaties op heb. Mocht u het leuk vinden, dan kunt u op de volgende pagina lezen hoe ik dat doe en het wellicht zelf eens proberen. Ook altijd leuk als cadeautje met een leuk stukje stof over de deksel.

Veel plezier en eet smakelijk! ■

*Benieuwd naar
het recept?*

Ingemaakte courgettes

RECEPT

Ingrediënten

- 1 kg courgette, circa 2 'normale' courgettes
- 2 uien
- 6 el zout
- 500 ml (appel)azijn
- 250 ml water
- 250 gr kristalsuiker
- 1 tl mosterdzaad
- 1 tl kurkuma
- 10 peperkorrels
- 4 jeneverbessen
- 3 laurierblaadjes
- 1 takje rozemarijn per potje

Bereidingswijze

- 1** Halveer de courgette en verwijder de zaadlijsten, snijd de courgette in blokjes
- 2** Snijd de uien in grove partjes
- 3** Meng de gesneden courgette en uien in een kom en bestrooi met het zout. Schep om, dek af en laat twee uur 'zweeten'. Schep het soms weer even om.
- 4** Steriliseer in de tussentijd je glazen potten. Je kunt ze een paar minuten onderdompelen in kokend water of was ze in de vaatwasser. Zet ze daarna op z'n kop op een schone keukendoek totdat je ze gaat vullen. Raak de binnenkant van de pot en de deksel niet aan met je handen.

- 1 Spoel de courgette en uien na de twee uur af in een vergiet en laat uitlekken. Hierna hoef je verder geen zout meer toe te voegen aan het inmaakmengsel, omdat de courgette genoeg zout heeft opgenomen.
- 2 Schenk azijn en water in een grote pan en voeg de kristalsuiker toe. Verwarm en blijf roeren tot de suiker is opgelost. Het is vrij zoet, als je iets minder zoet lekkerder vindt is minder suiker de oplossing.
- 3 Voeg de courgette en uien, mosterdzaad, kurkuma, peperkorrels, jeneverbessen en laurierblaadjes toe aan het vocht en laat 3 minuten koken. Zet daarna het vuur uit.
- 4 Vul de glazen potten met je courgette. Doe dit met een kleine soeplepel of gebruik een trechter met een groot gat. Voeg aan iedere pot ook een takje rozemarijn toe. Vul ze flink en schenk daarna extra vocht erover tot 1 cm onder de rand van de hals.

Geniet, ervan!

Zorg dat de ingrediënten helemaal onder staan. Maak de rand vervolgens goed schoon.

- 5 Schroef de deksels op de potten (goed!) en zet ze 10 minuten op z'n kop op de theedoek. Hierdoor trekken de potten vacuüm. Na 10 minuten kun je ze weer omdraaien en laat je de potten verder helemaal afkoelen.
- 6 Daarna ongeveer drie weken wachten, zodat de smaak zich goed kan ontwikkelen. Maar dat is het wachten meer dan waard.

Met alle respect

Vorige week was het de Week van Respect. Een jaarlijks terugkerende campagne waarin gemeenten, scholen, BSO's, verenigingen, sportclubs en nog vele anderen samenwerken om bewustwording te creëren. Want respectvol samenleven begint al als je jong bent. Ook in Oldebroek stonden we erbij stil. Want wat is respect nou eigenlijk en waar is het voor nodig? Help ik alleen mensen die ik aardig vind en verdient iedereen respect?

Deze vragen kwamen aan bod tijdens de gastles die ik gaf op het Noordermerk en wethouder Vos op de Looschool. We hadden het met de leerlingen over de verschillen en de overeenkomsten. Over verschillende smaken; want wat de één heerlijk vindt, vindt de ander dat helemaal niet. En dat geldt ook voor taalgebruik. Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is, is niet voor niets een bekend spreekwoord. Ondanks, en misschien wel juist vanwege, die verschillen is het belangrijk om goed met elkaar om te gaan, om naar elkaar te blijven luisteren. Je hoeft het niet altijd met elkaar eens te zijn, smaken verschillen nu eenmaal. Maar we moeten wel met elkaar verder. Samenleving = samen leven.

Deze campagne is gericht op jongeren en ik denk dat dat goed is. Een goede basis voor de toekomst. Dat daarin nog veel te winnen valt, zien we als we om ons heen kijken. De rellen in Amsterdam, de oorlogen in de wereld.

Maar ook ruzies die met nare woorden of handen uitgevochten worden. Soms staan we lijnrecht tegenover elkaar en dan is het de kunst om even tot tien te tellen. Om de emotie te laten zakken en te kijken wat er dan nog van over is. En ja, ook ik zeg soms dingen waar ik later spijt van heb. Ook ik moet en af en toe op mijn tong bijten. Voor kinderen is dat best lastig, maar als volwassenen zouden we dat toch moeten kunnen?

Het is zo makkelijk om alles maar te roepen. Tegenwoordig zeker door online, soms zelfs anoniem, te schrijven wat je denkt en voelt zonder iemand aan te hoeven kijken. Zonder te zien hoe je iemand raakt, pijn doet, kwetst... Waar is dan het fatsoen – het respect – gebleven denk ik wel eens. Want als je het idee hebt dat je geen respect hóeft te hebben, dan is het (dus) ook makkelijker om over te gaan op respectloosheid. En dan wordt de stap naar geweld heel snel veel kleiner. Daarom ben ik blij met deze campagne om er met jongeren over in gesprek te gaan. Dat draagt misschien iets bij voor de toekomst.

Vorige week mocht ik 22 militair attaches uit verschillende landen ontvangen in ons gemeentehuis. Ook met hen sprak ik over respect. Want als we met elkaar moeite doen – moeite willen doen – om elkaar te verstaan, dan is het ook makkelijker om verschillen te accepteren. En als we verschillen accepteren is het makkelijker om samen te leven. Het klinkt zo simpel, maar dat is het helaas niet. Dat zien we elke dag weer. Verder weg, maar ook dichtbij. Bij volwassenen en kinderen. Verderop in deze krant leest u meer informatie over (kinder)mishandeling. Vaak gebeurt dat vanuit machteloosheid, maar het is ook een gebrek aan respect voor die persoon die mishandeld wordt, volwassen of kind. We vragen deze week, tijdens de Week tegen Kindermishandeling, extra aandacht en alertheid op de signalen. Helaas is dat echt nodig. En u kunt helpen om dit, met respect, bespreekbaar te maken.

U kunt hier een verschil maken. Door het samen te hebben over hoe je omgaat met mensen die niet respectvol tegen je zijn. Door ons best te doen om mensen te willen verstaan en begrijpen. Door niet direct te reageren maar er eerst even over na te denken. Natuurlijk kun je respect niet afdwingen, we hebben er geen recht op. Des te mooier als we het krijgen. ■

Warm Welkom

Het is alweer bijna zes jaar geleden. Bijna zes jaar geleden las ik dat Oldebroek een nieuwe burgemeester zocht. Voordat ik een brief schreef reed ik samen met mijn man Rolf door de gemeente om te voelen of dit wat voor ons zou kunnen zijn. Of we er zouden willen wonen. Of we ons leven in Leek ervoor zouden willen inruilen. Ons antwoord was ja, het voelde hier goed.

Maar dan komt er natuurlijk nog een heel traject. Solliciteren en hopen dat je aangenomen wordt. En dan het vinden van een passend huis. Dat is best een hele uitdaging. Dat geldt niet alleen voor mij, maar voor iedereen die naar een andere omgeving gaat. Werken en wonen op een plek die past is best ingewikkeld. En de schaarste op de woningmarkt maakt dat natuurlijk niet eenvoudiger.

Het traject van het (ver)kopen van een woning is ook erg spannend. Zenuwslopend zelfs. Soms duurt het maanden, jaren. Wat een opluchting als het dan uiteindelijk lukt. En wat is het dan fijn als de nieuwe plek, de straat, de wijk, het dorp en de gemeente helemaal bij je past. Iedere plek heeft zo zijn nieuwe gebruiken. Er zijn zoveel verschillende partijen die het verschil kunnen maken als het gaat om je thuis voelen. Van kinderopvang tot speeltuin en van

dorps huis tot supermarkt. En voel je je eenmaal thuis dan maakt het vaak dat je meer betrokken bent. Het is tenslotte nu ook van jou. Jouw plek. Dat is goed, want een frisse, kritische blik kan ook nieuwe inzichten geven. Daarom vragen wij als gemeente ook regelmatig om u te bemoeien met 'onze' zaken. Want 'onze' zaken zijn vooral ook uw zaken. Meedenken kan in de vorm van aansluiten bij inwonersavonden, (online) enquêtes maar u bent ook van harte welkom om plaats te nemen in de raadzaal, in het publiek of misschien in de toekomst wel in de binnenste ring!

Als gemeente vinden we het belangrijk dat u ons kent. Dat u zich welkom voelt en weet hoe en waarvoor u bij ons terecht kunt. En hoe fijn is het, als je nieuw in de gemeente bent komen wonen, om andere nieuwe inwoners te leren kennen. Om als jongere andere leeftijdsgenootjes te ontmoeten? Daarom organiseren we dit jaar – voor het eerst (!) – een Nieuwe Inwonersavond voor alle inwoners die dit jaar in de gemeente zijn komen wonen of binnen de gemeente zijn verhuisd.

Op woensdagavond 11 december nodigen we nieuwe inwoners uit om kennis te maken met het gemeentehuis, wethouders, raadsleden, collega's en een aantal andere partijen uit de gemeente. Een gezellige avond met hapje, drankje, quiz en vooral veel ruimte voor ontmoeting. Dus, bent u dit jaar in de gemeente komen wonen, dan ontvangt u vandaag of morgen een uitnodiging door de brievenbus. Meld u zich aan en dan begroet ik u graag op 11 december.

De Nieuwe Inwonersavond is één van de laatste bijeenkomsten uit mijn agenda van dit jaar. Natuurlijk komen we met collega's nog samen tijdens het jaarlijkse kerstevent en bezoek ik nog een aantal kerstmarkten en -concerten. Maar ik merk dat het einde van het jaar in zicht is. De eerste (natte) sneeuw is gevallen, de autoramen zijn gekrabd. We mogen ons langzaam maar zeker opmaken voor het samenzijn – voor een warm welkom – met vrienden en familie. Ik kijk ernaar uit! ■

Bemoei je er mee

Het is 2025! Ik hoop dat u een gezellige jaarwisseling heeft gehad en dat u het nieuwe jaar goed en gezond bent begonnen. Gisteren was het Drie Koningen en zoals ieder jaar was dat hét moment om de Kerstboom weer op te ruimen. Maar ook om de rest van het huis weer kerstvrij en aan kant te maken. Ik geloof dat dit voor veel mensen geldt. Het voelt fijn om het jaar weer fris en opgeruimd te beginnen.

Na deze gezellige weken loopt mijn agenda inmiddels al weer behoorlijk vol. Zo heb ik deze week maar liefst

vijf nieuwjaarsrecepties. Hartstikke leuk om iedereen dan weer even te zien en elkaar het beste te wensen. Om goede voornemens uit te wisselen en ideeën op te doen. Want ook dit jaar ligt er weer genoeg op de stapel. Projecten en uitdagingen die we graag samen – met u – aangaan.

Die uitdagingen gaan wat mij betreft niet alleen over hele grote dingen. Het gaat ook over in contact komen en blijven met u als inwoner. Om u te horen en te zien en u te betrekken bij al die dingen die we doen. En, misschien staat het ook wel op uw to-do lijst voor 2025: meedoen, meeluisteren en meepraten. Dat hoop ik wel, want we hebben u nodig!

Meedoen is ook echt leuk. Je neus stoppen in zaken waar je wel degelijk iets van kan, mag en misschien wel móet vinden. Inwonersavonden en andere bijeenkomsten die we organiseren zijn hier een mooie gelegenheid voor. Ook online enquêtes helpen om aan te geven wat u belangrijk vindt. Maar, met het oog op de gemeenteraadsverkiezingen 2026, kan en mag er ook best iets meer. Misschien is dit wel het moment om niet meer vanaf de zijlijn mee te praten en de besluiten aan een ander over te laten. Misschien wilt u wel actief gaan meedoen. Volgend jaar zijn er weer gemeenteraadsverkiezingen en komend jaar gaan we ons daar al op voorbereiden. Dus kijk en luister de komende tijd eens naar mijn video's en radiospotjes over de onderwerpen waar de gemeenteraad over gaat, waar ze een verschil maken.

Het gaat dan bijvoorbeeld over wonen, bouwen, parkeren en zorg. Voorbeelden van diverse onderwerpen waar je heel verschillend naar kunt kijken. Maar, waar kies je dan voor? En waarom? Is het één beter dan het ander? Of verstandiger, of goedkoper? En hoe gaan we dat betalen? Simpele vragen waarop niet altijd simpele antwoorden te geven zijn. U ziet en hoort mijn spotjes op LocoTV, LocoFM en op onze social media kanalen, want ik hoop dat u hier eens met me over wilt praten. Dat kan tijdens de interactieve avonden met bijzondere gasten die we organiseren op 3, 4 en 10 februari 2025. Meer hierover leest u oldebroek.nl/doemee.

Ook organiseren we later dit jaar de cursus Politiek Actief. Deze cursus is er voor iedereen die erover nadenkt politiek actief te worden, maar nog niet precies weet wat de mogelijkheden zijn. Zo'n cursus volg je samen met andere inwoners uit de gemeente die ook benieuwd zijn of de raadzaal een plek voor hun kan zijn. Hartstikke leuk en leerzaam, en een mooi voornemen voor 2025 als u het mij vraagt. Dus, vind je er wat van? Bemoei je er mee! Want, waarom zou je het aan een ander overlaten? ■

Lichtpuntje

Volgende week maandag is het Blue Monday. Een dag waarop veel mensen zich somber voelen. Het zou zelfs de meest deprimerende dag van het jaar zijn. Waarom? Na bijna drie weken aan de gang te zijn met goede voornemens, zijn vaak veel daarvan nu al niet gelukt. Het is nog altijd koud, nat en donker en het voorjaar lijkt nog heel ver weg. Allemaal ingrediënten voor een Blue Monday.

Blue Monday is natuurlijk vooral een marketingstunt. Ik kan me voorstellen dat allerlei gezondheidsspullen deze dagen in de aanbieding zijn of de abonnementen bij de sportschool. Om mensen tóch te motiveren door te pakken met de goede voornemens. Dus ik bekijk Blue Monday dan ook zo. Maar... een somber gevoel is niet altijd met een knipoog. Die grijze dagen kunnen veel langer aanhouden en bijvoorbeeld overgaan in een burn-out of depressie. En dan zit je er toch echt even heel anders bij.

Want een frisse start met optimistische voornemens in januari geldt niet voor iedereen. Voor sommige mensen is iedere ochtend weer zwaar. Is het iedere dag weer een gevecht om op te staan, om buiten een rondje te lopen. Een glimlach op te zetten, naar de supermarkt te gaan. Laat staan om te werken, dat lukt soms écht niet. Ook ik kan daar helaas over meepraten. Zo'n gevoel is niet uit te leggen. In sommige gevallen voel je je ongelukkig en weet je niet precies waarom. Soms ligt er iets aan ten grondslag wat je juist nog heel goed weet. Een vervelende gebeurtenis, een verlies, een trauma. Ik weet dat het voor veel mensen lastig is om over te praten. Dat snap ik ook, daar zit pijn. Daar zit angst voor het oordeel van een ander. Angst om anders 'bekeken' te worden. Sommige mensen praten wél, maar krijgen dan niet altijd de erkenning die ze nodig hebben. Het verhaal wordt niet begrepen, omdat het

voor die ander iets kleins lijkt. Omdat we het er vaker over gehad hebben. Of omdat het al lang geleden is, waarom zou je er dan nu nog mee zitten?

Zonder het door te hebben, en zonder het vervelend te bedoelen kunnen reacties heel erg pijn doen. Want praten over (oude) gevoelens, traumatische gebeurtenissen of andere ervaringen die grote impact hebben op je leven, kan heel erg moeilijk zijn. Het maakt je heel erg kwetsbaar. Dus wanneer iemand je kiest om iets te delen, is dat dus heel erg bijzonder. Dat betekent iets. Dat hij of zij zich fijn en vertrouwd voelt bij je. Daar moeten we oog en oor voor hebben, ook als wij ons er geen voorstelling van kunnen maken.

Wij kunnen voor een ander het verschil maken. Zo kwam ik eind vorig jaar een dame tegen die zomaar, in alle vertrouwelijkheid, haar verhaal aan mij vertelde. Ook zij voelt zich niet fijn, heeft veel zorgen en traumatische ervaringen in het verleden. Iets waar ze nog dagelijks aan denkt en mee te maken heeft. Ze vertelde me met tranen in haar ogen hoeveel pijn het doet als anderen hierover een oordeel hebben en vroeg me hier eens aandacht aan te geven in een column. Ook vertelde ze hoe ze, door haar ervaringen, juist open wil staan voor anderen. Eén van haar tips was bijvoorbeeld gewoon “Goedemiddag” te zeggen tegen iemand waarvan je weet dat die het moeilijk heeft. Door pijn, door verdriet, of ‘zomaar’. En dat alleen zo’n begroeting er al voor zorgt dat die ander weet dat hij of zij ‘gezien’ wordt. Dat is al heel veel, ook al kun je verder geen woorden vinden. Even een lichtpuntje in een moeilijke tijd.

Ik vond dat korte gesprek, ergens op een fietspad in onze gemeente, één van de ontroerende momenten van het vorig jaar. Ik ken de naam van die mevrouw niet, maar dank je wel voor het delen! En ik deel het graag met u. Laten we luisteren en begrip tonen. Respect hebben voor het gevoel en de ervaring van iemand anders, ook al is het niet van ons en kunnen we ons er niet in verplaatsen. En laten we naar elkaar omkijken. Die glimlach, die begroeting of zwaai kan iemands dag net een beetje mooier maken. Wees dat lichtpuntje! ■

Verhalen en sprookjes

Lezen, ik vind het heerlijk. Voor mij is dit het ultieme gevoel van ontspanning. Even wegdromen in een verhaal. Het maakt dat je even in een hele andere wereld bent. En als ik eenmaal 'in' een verhaal zit kan ik het boek bijna niet wegleggen. Dan sta ik te koken met in de ene hand een pollepel en in de andere hand het boek, of kijk ik televisie met het boek op schoot. Toch neem ik er te weinig de tijd voor, er is altijd wel iets te doen. Het werk gaat via de pc en tablet gewoon mee naar huis en lezen wordt, als je niet uitkijkt, steeds meer een activiteit voor in de vakantie. Dat is jammer, want lezen is echt heel goed voor je.

Lezen vergroot de woordenschat en fantasie, verbetert de concentratie en slaap en zeker voor kinderen geldt: het geeft ontspanning. Tenminste als het boek niet te spannend is.. Ik weet nog goed hoe ik op de lagere school boeken uitzocht in de Bibliobus die voor school stopte. Met een nieuwe schat naar huis en dan 's avonds stiekem, met een zaklantaarn onder de dekens, lezen. Soms was het verhaal zo spannend dat ik niet kon slapen als het boek nog niet uit was. De avonturen van 'de Vijf' en de streken van Sietse en Hielke van de Kameleon, de boeken van Jan Terlouw, Thea Beckman en Roald Dahl. Heerlijk!!

Toch lezen er steeds minder kinderen, ze beleven er minder plezier aan. Daarmee gaat de leesvaardigheid naar beneden. Er is altijd wel iets anders te doen. Iets snellers, prikkelenders. Of iets dat meer entertainment geeft, zoals

social media met allerlei leuke filmpjes. Dus hoe kunnen we er met elkaar voor zorgen dat lezen wel leuk wordt en blijft? Dat vraagt wat van ons als overheid, als gemeente. En ook iets van ouders, verzorgers, opa's, oma's. Van school en van het kinderdagverblijf.

Uit onderzoek blijkt dat lezen slimmer maakt. Het kennen van (de) taal maakt ook dat je makkelijker mee kunt doen. Mee kunt denken, praten en beslissen. Het maakt dat we ons beter verstaanbaar kunnen maken en we kunnen zeggen wat we vinden. Een mooi voorbeeld was vorige week, toen ik twee meiden van 7 jaar mocht ontvangen op het gemeentehuis. Zij hadden mij een brief geschreven over een aantal dingen die ze in hun omgeving graag anders zagen. Natuurlijk heb ik ze uitgenodigd om hier verder over te praten. Het was heel leuk en goed om het er samen over te hebben. En ik ben blij dat zij weten dat hun mening en woorden ertoe doen. Iets wat ik alle kinderen gun.

Al voordat je zelf kunt lezen is het belangrijk om met boeken in aanraking te komen, dat begint al met de 'voel' boekjes voor baby's. En natuurlijk voorlezen. Wie kent niet de prentenboekjes met dieren waardoor we peuters leren wat een koe zegt? Maar ook als kinderen al wel zelf lezen is het goed om te blijven voorlezen. Deze week zijn het de Nationale Voorleesdagen. Ik vind het heel leuk dat ik aanstaande donderdag mag voorlezen op de Regenboogschool. Wethouder Liesbeth Vos leest vrijdag voor in de Bibliotheek in Oldebroek. Het is en blijft geweldig om samen met kinderen avonturen te beleven die in een boek beschreven staan. Samen reizen naar verre oorden en andere tijden, ook gewoon vanaf je eigen bank. Naast de Nationale Voorleesdagen zijn er jaarlijks meer activiteiten die in het teken staan van lezen, bijvoorbeeld de Kinderboekenweek en de Nationale Voorleeswedstrijd.

Wist u dat alle kinderen t/m 17 jaar gratis lid kunnen worden van de Bibliotheek? Boeken hoeft je dus niet altijd te kopen. Naast gratis lenen bij de Bieb, staan ook bij Kringlopen heel veel boeken. Meestal voor €0.50 cent of een euro. Heel leuk om eens tussen te kijken, ook voor jezelf! Deze Nationale Voorleesdagen zijn voor mij een mooie aanleiding om weer eens in de kinderboeken te duiken. Wat ga ik voorlezen? Ik denk een gedicht van Annie M.G. Schmidt, bijvoorbeeld 'De koning op de step' en misschien iets uit Oorlogswinter van Terlouw voor de hoogste groepen. Verhalen en sprookjes, het verveelt nooit! ■

Altijd tijd

Tijd, de één heeft genoeg en de ander heeft weinig of geen. En in januari hebben we voor ons gevoel meestal meer tijd dan in december. Het is best bijzonder hoe we de tijd allemaal anders ervaren. En toch hebben we allemaal precies evenveel tijd. We vullen 'm alleen anders in. Oftewel: je maakt ergens wel of geen tijd voor. Een kleine nuance die een groot verschil maakt.

Met deze gedachten speelde ik aan het begin van dit jaar. Ik stelde mijzelf de vraag waar ik mijn tijd dit jaar aan wil besteden. Aan het werk, mijn gezin, familie, vrienden, hobby's, uitjes, sport en vakantie. Samen met Rolf had ik het erover hoe ik mijn agenda af en toe wat beter kan indelen. En welke dingen we dit jaar graag samen willen ondernemen. Op het werk heb ik momenten in mijn agenda met een groot kruis erdoor. Die momenten zijn ingepland om even 'niks' te moeten doen. Of juist om die dingen te doen die ik belangrijk vind, want voor écht belangrijke dingen heb ik natuurlijk altijd tijd.

Als je jong bent heb je nog alle tijd. Althans, dat denk je. En vaak is dat ook zo. Het is heerlijk om met die gedachten je keuzes te maken. De luxe te hebben om te denken: 'ach dat kan later ook nog wel'. Tegelijkertijd is het ook juist mooi om niet te wachten. Want je weet niet hoe morgen eruit ziet. Natuurlijk zijn er dingen waar je goed over moet nadenken. Een gezin sticht je niet zomaar en een huis koop je niet bij de bakker. Maar volg die workshop, maak die reis of begin met die sport. Start met vrijwilligerswerk of solliciteer!

Vaak zijn we met elkaar erg aan het overwegen of we dingen wel moeten doen, ik maak mij daar ook schuldig aan. Of het wel handig of verstandig is. Of dit wel het juiste moment is. Of we er wel tijd voor hebben. Maar ik ben ook een aantal keer in het diepe gesprongen. Ik maakte tijd. Bijvoorbeeld toen ik geïnteresseerd raakte in politiek en vond dat sommige dingen anders zouden kunnen. Ik ging naar een politieke markt en hoopte dat iemand me aan zou spreken. Ik was best teleurgesteld dat dit niet gebeurde. Iets dat ik jammer vond want ik durfde in die tijd ook niet zelf de stoute schoenen aan te trekken. Vond het raar om te zeggen dat het me misschien wel iets zou lijken. Want wat als ik het nou niet zou kunnen, of als anderen het belachelijk vonden dat ik dacht dat ik iets toe te voegen had.

Misschien zijn er in onze gemeente nu mensen, die hetzelfde gevoel hebben als ik toen. Daarom zet ik mij nu in om actief inwoners te benaderen en te enthousiasmeren. Want er zijn vast mensen die net als ik een mening en ideeën hebben over hoe het zou kunnen of moeten. Maar zich ook afvragen of dit nu iets voor hen zou zijn. Die mensen wil ik vragen om naar één van onze avonden te komen. Want ook al kwam het niet vanzelf naar mij toe, ik heb de sprong toen toch maar gewaagd. Ik maakte tijd er voor en kwam erachter dat het heel erg leuk was! Vervolgens werd ik wethouder in de gemeente Leek. En als ik dat toen niet had gedaan, was ik nu waarschijnlijk geen burgemeester van Oldebroek. En ook al wilt u geen burgemeester worden, we hebben zeker enthousiaste mensen nodig die tijd voor onze gemeente willen maken, voor onze toekomst in Oldebroek.

Want tijd gaat ook over vooruitkijken. Het gaat over plannen maken en er achter komen of je inderdaad tijd hebt of moet maken. Of dat het nodig is nu keuzes te maken om later tijd te krijgen, of tijd te nemen om te sparen voor dat wat goed is voor ons allemaal. Voor de toekomst voor onze kinderen en hun kinderen. Maak dus tijd, want zoals gezegd: voor belangrijke dingen is er altijd tijd. ■

Beschermen of afschermen

Kort geleden las ik online een stuk van een moeder die haar dochter niet bij een vriendinnetje liet logeren. Nooit. Alleen als er geen vader of man thuis of in beeld was wilde ze het overwegen. De reacties op dit bericht waren heel uiteenlopend. Van ouders, moeders, die het volkomen begrepen want 'niemand is tegenwoordig nog te vertrouwen' tot 'je projecteert je eigen angst op je kind'. Ik vond het best een indrukwekkend bericht, en tegelijkertijd iets waar ik nooit echt op die manier mee bezig ben geweest.

Het zette me wel aan het denken. Ik heb twee jongens, zou dat ook nog een verschil maken? Volgens mij niet echt. Toen onze jongens klein waren mochten ze best logeren, maar ik kende de ouders van hun vriendjes. Net zoals de ouders van de vriendjes ons kenden. Is dat nu anders? Heeft het ook te maken met het nieuws dat op allerlei manieren naar ons toe komt, soms in al zijn gruwelijkheid? Ik weet het niet, het doet er ook niet zoveel toe. Maar het zegt wel veel over de gedachten en angsten die er spelen. Het zegt ook iets over het ouderschap. Wil je je kinderen afschermen of mogen ze zelf ondervinden? Natuurlijk wil je dat niemand, op welke manier dan ook, in aanraking komt met ongewenste intimiteiten. Natuurlijk willen we niet dat de mensen waar je van houdt gekwetst worden. Maar maken we kinderen sterk, krachtig en weerbaar door het er samen over te hebben, te lezen of een training te volgen? Of zorgen we 'gewoon' dat die situaties zich niet voordoen? Lastig... willen we béschermen of afschermen?

Hoe leren we kinderen om te gaan met lastige situaties, hoe leren we ze weerbaar te zijn? Weerbaarheid is ook voor jezelf opkomen wanneer je gepest of onder druk gezet wordt. Is nee durven zeggen wanneer iemand je aanraakt

wanneer je dat niet wilt. Weerbaarheid gaat over omgaan met gevoelens, over het aangeven van grenzen en wat je doet als een ander die grenzen niet respecteert. Wat het met jouw gevoel doet als je tegenslagen moet incasseren. Het is belangrijk weerbaar te zijn voor negatieve invloeden en berichten, bijvoorbeeld online of op het nieuws. Weerbaar voor veranderingen en tegenslagen, zoals een onvoldoende voor een toets of zakken voor school of je rijbewijs.

Ik snap heel goed dat dit voor zowel jongeren als ouders heel ingewikkeld is. Zeker voor pubers en jongvolwassenen. Er komt zo ontzettend veel op je af. En vooral als je daarvoor eerder best afgeschermd bent, en nu 'ineens' in een andere omgeving komt. Met de komst van social media en bijvoorbeeld TikTok met alle filmpjes, worden jongeren overspoeld met hoe het anders, beter of mooier kan. Maar het is ook een platform waar gemakkelijk lelijke dingen geschreven worden, waar mensen gepest worden. Toen ik opgroeide werd er natuurlijk ook gepest, maar dat gebeurde buiten. Mijn zonen groeiden op met MSN en Hyves, dat was enkel op de computer. Die stond in de kamer en daardoor kon ik een beetje meekijken wat er gebeurde. Pas op de middelbare school kregen ze een mobiele telefoon. Met het beltegoed konden ze een SMS-je sturen of bellen, maar meer kon het niet. Stiekem ben ik blij dat ik die zorgen over 'online zijn' toen niet had, als ouder van opgroeiende kinderen zijn er toch al zorgen genoeg. Maar dit was natuurlijk wel het begin van social media, en dat was ook voor ons soms best even wennen.

Ik maak me dan nu ook best wel eens zorgen als ik zie wat er allemaal gebeurt in de 'online wereld'. En nu deze platformen van hele invloedrijke mensen zijn, weten we ook echt niet zo goed wat we kunnen verwachten. Dus weerbaar zijn voor onverwachte dingen is sowieso een goed idee, denk ik. Dat geldt voor kinderen en jongeren, maar ook zeker voor volwassenen en ouderen. En als ouder heb je waarschijnlijk inmiddels ondervonden dat je jezelf niet helemaal kunt afschermen, maar wel kunt béschermen. Doen dus! ■

Vrijwilligers

Deze week is het de week van de vrijwilliger. Een week die we in Nederland en dus ook in Oldebroek natuurlijk niet zomaar voorbij laten gaan. Vrijwilligers zijn belangrijk, heel belangrijk. Zonder hen zouden heel veel dingen niet kunnen bestaan. Denk aan sportverenigingen, buurthuizen, zorginstellingen, speeltuinen en allerlei andere initiatieven die we in onze gemeente zien. Aanstaande vrijdag doen we ook als college mee. Tijdens NLdoet steken we de handen uit de mouwen.

Ieder jaar gaan heel veel mensen de deur uit om iets moois te doen voor een ander. Sinds ik in Oldebroek woon heb ik ieder jaar meegedaan met deze actie. Vorig jaar poetste ik samen met studenten de ramen bij VSCO, en ging langs bij alle andere klussen die gedaan werden door onze inwoners tijdens NLdoet. Na zo'n dag ga ik altijd met een goed gevoel naar huis. Het is geweldig om te zien dat jong en oud zich inzet en van betekenis is voor een ander. En het is ook écht gezellig. Je leert nieuwe mensen kennen en hebt vaak bijzondere gesprekken.

Dit jaar ga ik onder andere langs bij groep 4 van de Timotheusschool. Kort geleden schreef ik over twee meisjes die mij een brief hadden geschreven en waarmee ik in gesprek ben gegaan op het gemeentehuis. Deze dames vonden dat er veel te veel zwerfvuil op straat ligt. En terecht.

Dus vrijdag gaan we samen afvalprikken. Want het speelt toch veel fijner zonder rommel op straat? Daar ben ik het helemaal mee eens. Hoewel eigenlijk de mensen die de rommel maken het natuurlijk zouden moeten opruimen.

Zelf heb ik jarenlang vrijwilligerswerk gedaan. Een tijd lang maakte ik samen met Rolf als vrijwilligers filmpjes voor een zorginstelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Als typetjes Bram en Nora maakten we filmpjes met meestal een educatief karakter en een waardevolle boodschap. Ik weet nog dat we een filmpje maakten waar Rolf (als Bram) de was moest doen. Er ging een volwassen tuinbroek in de wasmachine en er kwam een kindermaatje weer uit. Hoe kan dat? Tijdens het maken van de video's hadden we altijd erg veel lol, maar het was vooral fantastisch om te zien hoe de bewoners erop reageerden. Daar doe je het voor!

Als ik aan vrijwilligers denk, dan denk ik ook zeker aan de Oranjeverenigingen die er ieder jaar weer voor zorgen dat er rondom Koningsdag en 4 en 5 mei van alles te doen is in onze gemeente. Dit jaar vraagt dat van hen nog veel meer tijd, omdat we het groots vieren en herdenken. Nederland en dus Oldebroek is 80 jaar bevrijd en daarvoor is met heel veel mensen een mooi programma opgesteld. Kijk voor meer informatie daarover op oldebroek.nl/80jaarvrijheid.

Naast de Week van de Vrijwilliger en NLDoet is er nog een andere manier om vrijwilligers in het zonnetje te zetten. Om ze te eren. Met een Erepenning of

Koninklijke onderscheiding geven we hen erkenning voor hun persoonlijke, bijzondere verdiensten voor de samenleving. Tijdens het Zomerfestival 2025 reiken we weer gemeentelijke erepenningen uit. Dus kent u iemand die volgens u zo'n onderscheiding verdient, meld hem of haar dan aan op oldebroek.nl/erepenning. Voor de Lintjesregen van dit jaar zijn de inschrijvingen gesloten, maar aanmelden kan natuurlijk al wel voor volgend jaar via lintjes.nl. Ik kijk uit naar de voordrachten en de bijzondere verhalen! ■

Bezoek minister- president Mark Rutte

Op woensdag 13 maart 2024 bracht burgemeester Tanja Haseloo-Amsing een bezoek aan minister-president Mark Rutte. Tijdens deze ontmoeting zette hij zijn handtekening op de allereerste pagina van het gedenkboek van de gemeente Oldebroek. In dit boek worden bijzondere momenten op een originele manier vastgelegd, zodat de verhalen bewaard blijven voor huidige en toekomstige generaties. Dat het allereerste moment werd ingevuld door deze ontmoeting, maakt de start van het boek extra speciaal.

Knallen

Het zal u vast niet ontgaan zijn; knallen. Knallen die vooraf gingen aan natuurbranden op ons defensie terrein. Knallen van vuurwerk. En wellicht keek u afgelopen donderdag mee met de commissievergadering waar u zag dat we ook dit jaar weer van plan zijn om te 'knallen' met het Zomerfestival. In 2025 nog op het Raadhuisplein, maar misschien daarna op andere locaties in de gemeente.

Laat ik beginnen met het vuurwerkverbod. De traditie van Oud en Nieuw waarbij we het nieuwe jaar knallend tegemoet gaan, staat al een hele tijd onder druk. Voor de een is vuurwerk een feest. Het geluid, de geur, de kleuren.. Voor een ander is vuurwerk verschrikkelijk. Het geeft angst, zorgen over dieren, rieten daken, over rommel die je maanden later nog in de natuur terugvindt. In de afgelopen jaren zien we dat steeds meer mensen die zich afvragen of dit nog wel de manier is waarom we het nieuwe jaar willen inluiden.

Inmiddels weten we dat er een algeheel vuurwerkverbod komt. Nog niet dit jaar maar dan waarschijnlijk volgend jaar. Het gevolg van teveel geluidsoverlast, schade aan handen en ogen, jongeren die voor het leven getekend zijn en de impact die het heeft op dieren en kwetsbare mensen. Voor sommige mensen betekent het geluid van vuurwerk stress omdat ze zich niet goed kunnen beschermen tussen de plotselinge geluiden. Ik heb de afgelopen weken veel gesproken met mensen die als een berg opzien tegen de laatste weken van het jaar. Waarvan huisdieren in december niet meer naar buiten durven. Waarvan kinderen huilend naast het bed staan omdat ze zo zijn geschrokken van de knallen. En dat houdt niet op na Oud en Nieuw. Ik kan me voorstellen dat het heel erg is als je ziet dat iemand (of iets) waarvan je houdt hieronder lijdt.

Knallen hoeft niet altijd te gaan over vuurwerk. Knallen is ook een manier om te vieren, om alles even los te laten. Of juist om heel hard te werken. Om met elkaar iets voor elkaar te krijgen. Dat doen we al drie jaar lang met het Zomerfestival. Wat in coronatijd begon als een alternatief voor de Nieuwjaarsreceptie, is inmiddels uitgegroeid tot een festival met zo'n 1500 bezoekers. Ontzettend leuk dat er zoveel mensen plezier aan beleven. Het is een mooie manier om als burgemeester, wethouders maar zeker ook raadsleden en collega's met u in contact te komen. En voor u een moment om eens bij ons binnen te stappen.

Misschien heeft u afgelopen donderdag de commissievergadering meegekeken. Het ging over de locatie van het Zomerfestival. Dit jaar organiseren we – op vrijdag 20 juni – voor de vierde keer het Zomerfestival op het Raadhuisplein. Maar volgend jaar doen we dat misschien ergens anders. Bijvoorbeeld door het festival te laten rouleren door alle zes de kernen. Of door drie, bijvoorbeeld in Oldebroek, Wezep en Oosterwolde. Gisteren had ik het erover met de commissie. De meningen waren verdeeld, maar iedereen was enthousiast over het festival en de ontmoeting met u. Hoe en waar en wat dat precies betekent voor de toekomstige invulling van het festival, gaan we de komende tijd met elkaar onderzoeken.

Zoals u leest ging en gaat het over het zoeken naar nieuwe manieren van vieren, die voor iedereen werken. Hoe kunnen we met elkaar knallen, met respect voor de zorgen én (beginnende) tradities? ■

Trots!

Wauw, wat hebben we een aantal bijzondere dagen achter de rug. Eerst de herdenking van 80 jaar vrijheid en de offers die hiervoor gebracht zijn door geallieerde soldaten op donderdag 17 april op het Artillerie Schietkamp. De viering van onze bevrijding in Nunspeet, Elburg en Oldebroek op zaterdag 19 april. De lintjesregen op vrijdag 25 april en de viering van Koningsdag op zaterdag 26 april. Wanneer ik dit schrijf, heb ik de laatste twee nog voor de boeg. En wat kijk ik daar weer naar uit!

Ieder jaar, de dag voor Koningsdag, mogen wij mensen in het zonnetje zetten. Geen bekende Nederlanders, geen grote sterren. Maar gewone mensen. Althans, dat vinden ze vaak zelf. Deze mensen zijn buitengewoon, zij maken het verschil. Ze helpen bij de sportclub, in de kerk, zetten zich in voor ouderen of organiseren al jaren een buurtfeest. Ik mag deze mensen tijdens de lintjesregen een Koninklijke Onderscheiding geven. Iedere keer als ik zo'n lintje opspeld voel ik trots. Trots op ons Oldebroek, onze inwoners. Op iedereen die zich – vaak vrijwilliger – inzet voor een ander.

Afgelopen zaterdag, tijdens de viering van 80 jaar vrijheid – voelde ik ook die trots. Toen mocht ik Maud Peper – Dahme onderscheiden tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau voor haar jarenlange, wereldwijde inzet voor

Holocausteducatie en het herdenken van Tweede Wereldoorlog slachtoffers. Als zesjarig meisje dook zij samen met haar zus onder in Oldebroek en later in Elburg. Sinds de jaren 80 verzorgt ze jaarlijks meer dan 200 lezingen en gastlessen voor scholen, universiteiten en maatschappelijke organisaties in binnen- en buitenland. En sinds 1996 organiseert zij studiereizen voor docenten en studenten uit New Jersey naar de vernietigingskampen in Polen en naar haar onderduikadressen in Nederland. De uitreiking vond zaterdag plaats in het bijzijn van familie en vrienden uit de Verenigde Staten en Polen, vertegenwoordigers van de Verenigde Staten, Canada en het Verenigd Koninkrijk. Het was heel erg bijzonder om dat te mogen doen!

Trots ben ik ook op iedereen die heeft meegewerkt om van het jubileum 80 jaar vrijheid een prachtige herdenking en feest te maken. Dan kijk ik naar onze buurgemeenten Elburg en Nunspeet, de Oranjeverenigingen en-comités, naar u. De straten van onze gemeente waren en zijn prachtig versierd met de Oldebroekse Vrijheidsvlag en het was geweldig om te zien wat er allemaal werd georganiseerd. Ook zeker kijk ik naar 'mijn' team die al maanden bezig is geweest met de voorbereidingen. Beide dagen waren ze van vroeg tot laat aanwezig om de organisatie goed te laten verlopen. Ik ben supertrots op onze medewerkers die dit mogelijk hebben gemaakt. Dat mag ook wel eens gezegd worden!

Dan vieren we zaterdag Koningsdag. Ik kijk er nu nog heel erg naar uit, maar als u dit leest zit het er alweer op. Ik start dit jaar bij de Aubade in Hattemberbroek. De rest van de dag kom ik in ieder dorp even langs om zoveel mogelijk van al het feestgedruis mee te maken. 's Middags ben ik in Oldebroek bij de tweede wedstrijd van de Dutch Masters of Motocross en aan het einde van de middag ben ik in Oosterwolde voor de prijsuitreiking van de versierde straten. Als u nog niet bent wezen kijken is dat echt een aanrader. Geweldig hoe de deelnemers dit samen voor elkaar hebben gekregen.

Ook Koningsdag vieren we niet zonder de inzet van vele enthousiaste vrijwilligers. Ik vind het geweldig om te zien dat het ieder jaar in de gemeente Oldebroek 'gewoon' lukt. Daar ben ik heel erg trots op. Een groot dankjewel daarvoor! En dan gaan we ons nu langzaam klaarmaken voor de herdenkingen op 4 mei en het bevrijdingsfeest op 5 mei. Ik kijk ernaar ook om ook dat samen met u te beleven. ■

Moederdag

Afgelopen zondag was het Moederdag. Een dag die in Nederland voor het eerst gevierd werd in 1928. Na de Tweede Wereldoorlog werd het pas echt populair, vooral door de nadruk die werd gelegd op het belang van moeders in het gezin. Bloemisten en winkels gingen het promoten en sinds 1950 is het vieren van Moederdag op de tweede zondag van mei een vaste traditie geworden. Voor velen van ons is het een bijzondere dag, zo ook voor mij.

Ik herinner me nog goed hoe ik als kind al tijden bezig was met het cadeautje voor Moederdag op school. Een asbak van klei (dat kon toen nog) of een pennenbakje met halve knijpers aan de zijkant. En natuurlijk kreeg mamma ontbijt op bed. Als ik er nu aan denk dat je met dat te hard gekookte ei en die hete thee naar boven liep.. Maar het ging altijd goed. Later, toen ik zelf moeder was, herhaalde dat ritueel zich. Onbetaalbare kunst van mijn kinderen die ik nog steeds koester. Een prachtig beschilderd tegeltje met 'mamma is lief' erop, of een handgeschreven gedicht. Ontroerend.

Nu, als burgemeester, denk ik niet alleen aan mijn eigen moeder en schoonmoeder. Ik denk ook zeker aan de moeders in onze gemeente. De moeders die hard werken, zorgen voor hun kinderen en zichzelf vaak op de tweede plaats zetten. Moeders die zorgen dat thuis alles draaiende blijft, denken aan de kleinste dingen maar daarbij soms zichzelf vergeten. Het is fijn om dan even gezien te worden. Ik hoop dat dit er voor jullie was afgelopen zondag. Maar Moederdag is niet voor iedereen een feestje. Het kan een lastige dag zijn voor vrouwen die geen kinderen hebben maar wel deze wens hadden of hebben. Het is bewonderingswaardig hoeveel sommige vrouwen geven en doorstaan voor het moederschap. Welke weg ze afleggen om hopelijk in de

toekomst een baby in hun armen te hebben, of voor een kindje te mogen zorgen. Helaas zijn er ook vrouwen waarbij het – om welke reden dan ook – echt niet lukt. Ik kan mij voorstellen dat het heel verdrietig is om deze wens niet te kunnen vervullen. Om je leven anders in te moeten richten. Rouwen om iets wat er nooit is geweest, dat moet heel moeilijk zijn.

Voor sommige mensen, kinderen, volwassenen, is Moederdag een dag van gemis. Rouwen om iets dat er wél was. Kinderen die jong hun moeder hebben verloren. Vaders die er woorden aan moeten geven. Moeders die hun kind moeten missen. Ik weet dat het voor sommige mensen de eerste Moederdag was die er heel anders uitzag. Waarbij er geen knutsels of gedichtjes gemaakt of ontvangen werden. Hoe moeilijk is het om hier woorden aan te geven. Het moet onbeschrijfelijk veel pijn doen om dit te dragen.

Moederdag. Voor sommigen een dag om te genieten. Voor anderen een dag zoals iedere andere, of een dag om liever over te slaan. Een groot dankjewel, waardering en warm hart voor alle vrouwen. Of je nu wel of niet moeder bent. ■

Een bewogen week

Het was een bijzondere week. Een bewogen week. Afgelopen dinsdag viel het kabinet, en nu is het afwachten wat dat precies voor ons betekent. Inmiddels weten we dat er nieuwe verkiezingen komen. Maar in de tussentijd? Ik maak mij zorgen over de voortgang van belangrijke onderwerpen. Denk aan stikstof, woningbouw, het asielvraagstuk, de zoektocht van Defensie en natuurlijk de opening van Lelystad Airport voor vakantievluchten. Met het uitstappen van de PVV is er een risico dat veel belangrijke onderwerpen vertraagd of uitgesteld worden. En dat is niet alleen niet goed voor Nederland, maar ook voor heel veel mensen heel erg vervelend.

Ook in Oldebroek gebeurde er dinsdag iets wat ons raakte. Wethouder Engberts (SGP) diende zijn ontslag in. Dat betekent afscheid nemen van een collega in het college van B&W waarmee we de afgelopen jaren goed en prettig hebben samengewerkt. Ook zijn partij, de SGP, stapte uit de coalitie. Wel blijven de gemeenteraadsleden van de SGP 'gewoon' in de raad vertegenwoordigd. Maar ook hier onrust. Ook hier veranderingen die we met elkaar op moeten vangen.

Want het is van belang dat we belangrijke dingen niet uitstellen. En we zullen zeker niet stilzitten. De taken van de heer Engberts zijn overgenomen door wethouder Vos, wethouder Flier en mij, en samen zetten we de schouders eronder. We willen blijven doen wat we u als college hebben beloofd. Dat betekent wel even schakelen. We moeten ons opnieuw verdiepen in dossiers waar we eerder minder bij betrokken waren. En dat wordt de komende weken een uitdaging. Want eerlijk is eerlijk: met z'n drieën kunnen we nu eenmaal minder dan met z'n vieren. Hoe graag we het ook zouden willen, we kunnen niet overal tegelijk zijn.

Misschien vraagt u zich af hoe we nu verder gaan. Komen er gemeenteraadsverkiezingen? Nee, bij een gemeenteraad kan dat niet. Die verkiezingen zijn, anders dan die van de Tweede Kamer, altijd eens in de vier jaar. In deze situatie ligt de bal bij de overgebleven partijen, de CU en het CDA. Zij zullen gaan komen met een oplossing voor het komende jaar. Hoe dat er precies uit gaat zien, weten we op dit moment nog niet. Eén ding is zeker: als burgemeester ga ik daar niet over. Ik moet op mijn handen zitten en mij erbuiten houden. En dat is niet mijn sterkste kant. De politieke partijen moeten hier samen een weg in vinden. Vorige week donderdag is daar in een spoeddebat over gesproken. Er is nog genoeg te bespreken — de brand is nog niet geblust.

Over brand gesproken: op datzelfde moment — dinsdagochtend — was er bij mij thuis óók een brandje. Letterlijk. In de tuin werd gewerkt, en voordat we het wisten sloeg een vonkje over naar de coniferen. Binnen no-time stond er een deel in brand. Gelukkig waren de aanwezigen alert en hielden ze de rest nat totdat de brandweer kwam. Nadat het geblust was bleven we alert en maar goed ook. Want uren later vatte het snoeisel opnieuw vlam. Zoals ik keer op keer van de brandweer heb geleerd: een ongeluk zit in een klein hoekje. Soms lijkt het uit, maar vuur kan blijven smeulen. Zeker met het droge weer. Dus: wees alert. Ook na een gezellige barbecue kan er nog vuur zitten in iets dat ‘uit’ lijkt. Dat was ook één van de lessen op dinsdagavond tijdens de informatieavond over tuininrichting en het gevaar van natuurbranden. Ook hier aandacht voor vuur voorkomen en brand blussen.

Kortom: het was een bewogen week. Een week met emoties, met uitdagingen. In alle hectiek merk ik telkens weer hoe zulke momenten ons kunnen breken, maar óók kunnen binden. Zelf geloof ik sterk in dat laatste. Juist in deze onzekere tijden is het zo belangrijk dat we elkaar blijven opzoeken. Elkaar vasthouden, een luisterend oor bieden, samen de weg vooruit zoeken. Dat begint hier, in Oldebroek- en straalt door naar heel Nederland. We doen dit samen. ■

Vrede en veiligheid

Vandaag komen wereldleiders bij elkaar op de NAVO-top. Op de agenda staan gesprekken over veiligheid, vrede en samenwerking. Maar met de gebeurtenissen van het afgelopen weekend zullen die gesprekken naar alle waarschijnlijkheid ook gaan over hoe we kunnen voorkomen dat er nog meer landen betrokken raken bij de verschillende conflicten en oorlogen. Dat gebeurt in Den Haag, maar het raakt ook ons hier, in de gemeente Oldebroek. Wat er in de wereld gebeurt, voelen we dichtbij.

De oorlog in Oekraïne, het geweld in het Midden-Oosten zoals in Israël en Syrië en de spanningen rond de Baltische staten. En natuurlijk over de aanvallen over en weer tussen Israel en Iran. De ontwikkelingen bereiken ons dagelijks via de TV, online of de krant. Op het moment dat ik deze column schrijf heeft de Verenigde Staten ook luchtaanvallen uitgevoerd op Iran. En zoals altijd in een oorlog zijn het telkens weer onschuldige mensen die het zwaarst worden getroffen – zij die niets met deze beslissingen te maken hebben, maar wel hun leven verliezen of ernstig gewond raken. Het is vreselijk om te zien, en het raakt mij. Het raakt ons ook, hier, in ons dagelijks leven. Denk aan hoge energieprijzen, migratie, en zorgen over veiligheid. Maar ook ons gevoel van zekerheid. Wat vroeger vanzelfsprekend leek, is dat nu niet altijd meer.

En dan moet ik toch denken aan de 80 jaar vrijheid die wij dit jaar kunnen koesteren. In april en mei stonden we stil bij onze bevrijding. We dachten aan de mensen die daarvoor hun leven gaven. En we vierden de vrijheid die we al zo lang hebben. Juist nu, met oorlogen dichterbij dan ooit, voelen we hoe bijzonder die vrijheid is. Vrijheid is niet vanzelfsprekend. In heel veel landen is er geen vrijheid of staat de vrijheid onder druk.

Daarom is het goed dat landen met elkaar blijven praten. Dat ze samenwerken en duidelijke afspraken maken. De NAVO-top laat zien: vrede vraagt aandacht. Vrede vraagt inzet. En dat moeten landen samen doen. Want vrede is niet alleen het stoppen van oorlog, het is een keuze. Een taak. Een gezamenlijke verantwoordelijkheid.

Ook daarvan merken we de gevolgen in onze regio. Defensie zoekt ruimte: voor oefenterreinen, kazernes en opslag. Dit is nodig om onze mensen optimaal te kunnen trainen, om het mogelijk te maken dat ze hun werk zo goed mogelijk kunnen doen. Maar dat vraagt wat van ons land en van onze samenleving. Want ruimte is schaars. En we willen ook natuur, woningen en rust behouden. Het is zoeken naar evenwicht.

We doen ons best om dat evenwicht samen te vinden. Er zijn gesprekken met buurgemeenten, de provincie en Defensie. Het is een ingewikkelde puzzel: Defensie zoekt naar ruimte, maar ook onze eigen plannen – voor wonen, natuur en leefbaarheid – moeten door kunnen gaan. Dus blijven we in gesprek om zo de beste oplossingen te vinden, in de wetenschap dat niet iedereen daar tevreden mee zal zijn.

Dit samenwerken zie je ook terug bij de NAVO-top. De herdenking van 80 jaar vrijheid laat zien waar dat ooit begon. En de vraag naar ruimte voor Defensie maakt duidelijk dat het nu aan ons is om keuzes te maken. Laten we samen blijven werken aan vrijheid en veiligheid. Voor nu, en voor de toekomst. ■

Zorgeloze zomer

De zomer is begonnen. Voor veel jongeren is dit hét moment waar ze naar uitkijken: vakantie, vrijheid, met vrienden op pad. Soms voor het eerst zonder ouders. Dat is spannend, leuk, en hoort helemaal bij het opgroeien.

Want jong zijn is ontdekken. Je en dé grenzen opzoeken. Dingen uitproberen. Langer opblijven, naar plekken gaan waar je eerder niet heen mocht. Misschien iets doen wat je ouders niet meteen hoeven te weten. Laten we eerlijk zijn: wie heeft dat niet gedaan?

Als burgemeester zie ik die zoektocht naar vrijheid en avontuur. En ik gun iedereen dat ook. Er kan en mag heel veel als je jong bent, het ontdekken van die vrijheid is heerlijk. Stiekem verlang ik er nog wel eens een beetje naar terug. Maar bij al dat ontdekken hoort ook iets belangrijks: nadenken over de gevolgen van dat wat je doet.

Want soms is het best moeilijk om dat te overzien. Wat ik steeds vaker hoor, is dat jongeren gaan vaperen. Het ziet er onschuldig uit, met felgekleurde smaakjes zoals aardbei of cola. Maar schijn bedriegt. Veel van deze vapes zijn niet legaal en zeker niet altijd veilig. Wat veel mensen niet weten: soms zit er drugs in een vape. Dat merk je als ouder vaak niet. Je ruikt het niet, dus het is goed mogelijk dat je kind iets gebruikt zonder dat je het als ouder in de gaten hebt. En voor jongeren zelf geldt dat je vaak niet precies weet wat je inademt. Dat maakt het risico alleen maar groter. Zeker op jonge leeftijd kan dit erg schadelijk zijn voor je gezondheid.

Ook alcohol en drugs zijn verleidingen waar jongeren mee te maken krijgen. Een biertje op het strand, een pilletje op een festival. Het lijkt erbij te horen. Maar het kan sneller fout gaan dan je denkt. Denk aan ongelukken, nare situaties of zelfs ziekenhuisopnames. Niet iets waar je ouders op zitten te wachten. En de jongeren zelf natuurlijk ook niet.

Als ouder weet je dat je kinderen op een zeker moment moet gaan loslaten. Dat ze hun eigen keuzes gaan maken. En dat is soms best lastig. Je wilt ze beschermen, maar je weet ook dat ze hun eigen weg moeten vinden. Als burgemeester én als moeder begrijp ik dat gevoel maar al te goed.

Daarom deze boodschap: vier de zomer, maar doe dat bewust. Geniet, ontdek, lach, dans, maar denk ook na. Laat je niet zomaar meeslepen door groepsdruk of de gedachte dat “iedereen het doet”. Je mag ook nee zeggen. Echt stoer is het als je je grenzen durft aan te geven, als je jezelf durft te blijven. Ook of juist als dat betekent dat je iets niet doet. En voor u als (groot)ouder: blijf dichtbij door te praten en te luisteren, maar geef ook ruimte om zelf te leren.

Ik wens jullie een veilige, vrolijke en vooral zorgeloze zomer toe! ■

Oldebroek bruist!

De zomervakantie staat voor de deur. Voor veel mensen iets om echt naar uit te kijken. Voor sommige mensen is het nog steeds hard werken, omdat de zaken gewoon doorgaan. Of is het juist even een nieuw ritme vinden, nu de kinderen weer iedere dag thuis zijn. Over het algemeen hebben we wel net wat meer ruimte voor de leuke dingen. En dat komt goed uit, want in Oldebroek is genoeg te doen. Zo staan er in mijn agenda ook dingen waar ik naar uitkijk.

Afgelopen zaterdag vond de jaarlijkse Truckrun plaats. Een feestelijk evenement dat speciaal is bedoeld om mensen met een verstandelijke of lichamelijke beperking als bijrijder een onvergetelijke dag te bezorgen. Meer dan 100 vrachtwagens reden in een bonte stoet door onze regio. Wat het zo bijzonder maakt is ook dat vrijwillige chauffeurs hun hele zaterdag in zetten om dit mogelijk te maken. Maar daarnaast ook al die vrijwilligers die een jaar lang bezig zijn met de voorbereidingen en al die bedrijven die dit geweldige evenement sponsoren.

Dit jaar was het thema Boeren en Boerinnen. De deelnemers waren ook allemaal uitgedost in het thema, zowel de chauffeurs als de bijrijders. En natuurlijk waren ook de trucks versierd. Een driekoppige jury, bestaande uit de bijrijders, mocht bepalen welke truck het mooist was. Er waren twee bekertjes per combinatie, één

voor de chauffeur en één voor de bijrijder. Heel toevallig vielen twee van de drie trucks van de juryleden in de prijzen... Helemaal verdiend natuurlijk. Maar iedereen had ontzettend zijn best gedaan en het is ontroerend om te zien hoe iedereen geniet! Langs de route stonden mensen te zwaaien, klappen en toeteren. Als burgemeester mocht ik de Truckrun openen en iedereen uitzwaaien. Geloof me: het is elk jaar weer een kippenvelmoment als al die trucks toeterend voorbij rijden. Al was ik wel heel blij dat ik er aan had gedacht om oordopjes mee te nemen! Dit is Oldebroek op z'n mooist.

Daarnaast was vorige week vrijdag en zaterdag natuurlijk Bigpop. Voor heel veel inwoners en mensen uit de regio iets waar ze al lange tijd naar uit kijken. Hoewel ik dit jaar niet in de gelegenheid was om langs te gaan, ben ik er wel trots op dat we in ons Oldebroek zo'n mooi lokaal festival hebben. Ook het Mega Piratenfestijn in september is zo'n event, ik begreep dat het al helemaal uitverkocht is. Dat betekent dat al heel veel mensen voorpret hebben in de wetenschap dat ze op 5 september weer een mooie avond hebben. Hoe gaaf!

En dan hadden we zaterdag ook nog de wedstrijd PEC Zwolle-Dundee United bij Owios. Mooi dat ook dit jaar internationale voetbalclubs onze gemeente aandoen. Want we hebben ook volgend weekend nog een mooi voetbalfeest in Oldebroek. Na het succes van vorig jaar komt Ajax weer naar sportpark Bovenmolen voor een oefenwedstrijd. Ze spelen zaterdag tegen het Belgische KV Mechelen. Voetbal op topniveau op onze eigen velden, dat geeft toch energie? Natuurlijk ben ik erbij!

Verder kijk ik deze maand uit naar de start van de Nijmeegse Vierdaagse. Op maandag mag ik aanwezig zijn bij de receptie van Defensie op Heumensoord, waar alle (internationale) militaire lopers logeren. In een paar maanden wordt het terrein omgetoverd in een mega-camping voor zo'n 7000 militairen. Ook vanuit Oldebroek helpen brandweerlieden mee die normaal op ASK werken. Mooi om ze daar tegen te komen! Elk jaar lopen er ook deelnemers uit onze regio mee, en daar ben ik natuurlijk heel erg trots op. Wat een prestatie — vier dagen, 30 tot 50 kilometer per dag, wandelend door weer en wind. Gelukkig zien de weersverwachtingen er goed uit. Petje af voor iedereen die eraan begint.

Ik ben benieuwd wat u op de planning had of heeft. Geniet van al het leuks, ik doe met jullie mee. ■

Onderweg

De zomer is begonnen.
Om mij heen zie ik mensen op pad

gaan: met een caravan, een overvolle auto, of met de fiets.

Sommigen stappen in het vliegtuig, anderen pakken de trein. Zelf vind ik eigenlijk alles leuk, maar houd ook heel erg van kamperen met de tent. En dan blijft het een uitdaging: hoe krijg je alles in de auto?

Tent, stoelen, kinderspeelgoed, pannen, slaapmatjes, slaapzakken, enz. enz. Soms lijkt het alsof je een halve verhuizing

doet. En eerlijk is eerlijk: het inpakken kan voor behoorlijk wat stress zorgen.

Bij ons helpt het als één iemand verantwoordelijk is voor het inpakken. Anders begint de vakantie al met gemopper...

Maar dat geldt niet alleen voor de bagage. Ook de route bepalen is een kunst op zich. Gaan we binnendoor of pakken we de tolwegen. Vertrekken we 's avonds om de files te ontwijken of 's morgens heel vroeg? Als ik denk aan onze eerste gezinsvakanties zie ik mezelf nog zitten met zo'n grote ANWB-kaart op schoot. Soms misten we een afslag en moesten we flink omrijden. Uiteindelijk kwamen we er wel, maar het kostte vaak tijd (en soms een discussie...).

Misschien kwam dat ook wel omdat ik best goed kaart kan lezen, maar een

kleine “links/rechts” stoornis heb. En als je dan in een drukke stad roept dat we “die kant” op moeten reageert de chauffeur daar niet altijd heel goed op. Onbegrijpelijk natuurlijk.

Gelukkig is tegenwoordig reizen veel makkelijker geworden. Met de TomTom of een app op je telefoon rijd je zo van A naar B. Handig, zeker als je ergens onbekend bent of als er wegwerkzaamheden zijn. Maar er zit ook een keerzijde aan. Je denkt zelf niet echt meer na over de route, je vertrouwt op de stem uit je telefoon. En als die telefoon leeg is... dan sta je daar. Of als er meerder plaatsen een zelfde naam hebben, zoals in Frankrijk, en je niet de postcode in hebt gevoerd... Herkent u dat?

Sommige collega's van mij pakken deze zomer de trein. Lekker ontspannen, je hoeft niet zelf te sturen, en je ziet veel onderweg. Anderen gaan fietsen: met bepakking, of juist luxe van hotel naar hotel. Ook dat lijkt me leuk: zelf trappen, maar de bagage reist achter je aan. Iets voor op mijn bucketlist!

Maar eigenlijk... hoef je niet ver weg te gaan om dat vakantiegevoel te hebben. Hier, bij ons in de streek, is ook veel moois te beleven. Mijn man is vrijwilliger bij het treintje – de Visit Oldebroek Express – dat rijdt vanaf het Landal-park op 't Loo. Tot en met 18 september vertrekt het treintje op dinsdag, woensdag, donderdag en zaterdag. De ritten gaan naar Oldebroek en Wezep en ook Hattem en Elburg worden bezocht. Vakantiegangers uit Duitsland, België, Engeland en zelfs Denemarken maken er graag gebruik van, zo vertelde Rolf. Ze vinden het hier prachtig. En eerlijk gezegd: als je door hun ogen kijkt, zie je zelf ook weer hoe mooi onze omgeving is. Ook u kunt mee met het treintje. Een kaartje reserveren voor het treintje kan voor één euro via www.visitoldebroek.nl. Een leuk en betaalbaar uitje, ook voor wie gewoon lekker thuis blijft deze zomer.

Ik wens u allemaal een goede reis,
geniet van alles wat u onderweg tegenkomt! ■

Slotwoord

Met deze bundel leggen wij de eerste zes jaren van uw burgemeesterschap vast, een bijzondere periode voor u.

Uw herbenoeming markeert het begin van een nieuw hoofdstuk. Wij hopen dat deze bundel u in de toekomst met plezier laat terugkijken op deze eerste periode.

Namens de gemeenteraad van Oldebroek

Henk Kemp, raadsnestor

2 oktober 2025

Van hoofd naar hart

100 COLUMNS VAN TANJA HASELOOP-AMRING

Tanja Haseloop-Amsing is sinds 3 oktober 2019 burgemeester van de gemeente Oldebroek. Daarvoor was zij actief in het noorden van het land als bestuurder, ondernemer en politicus. Ze bekleedde diverse functies in de lokale politiek, het maatschappelijk middenveld en het verenigingsleven.

Zo was zij wethouder in de voormalige gemeente Leek, raadslid en fractievoorzitter in de gemeente Westerkwartier, en vervulde zij meerdere rollen binnen de VVD. Daarnaast werkte zij jarenlang als zelfstandig adviseur en was zij actief als buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand.

Als burgemeester van Oldebroek heeft zij onder meer openbare orde en veiligheid, dorpsgericht werken, regionale samenwerking en participatie van inwoners in haar portefeuille. Ook bekleedt zij enkele nevenfuncties, waaronder het voorzitterschap van Wageningen45.

Haar columns begonnen tijdens corona, toen zij net een half jaar burgemeester was. Om juist in die periode contact te maken en te houden met de inwoners, startte zij met het schrijven van wekelijkse columns. Sindsdien verschijnen deze iedere week in de huis-aan-huiskrant en op haar Facebookpagina.

In deze uitgave zijn honderd columns gebundeld die zij schreef tussen 2020 en 2025. De teksten geven een persoonlijk inkijkje in haar burgemeesterschap en haar betrokkenheid bij de inwoners van de gemeente Oldebroek.